

Giới thiệu Nhật Nhâm Nam Thần

Nhật nhâm nam thần - Đang tiến hành - Mèo lười ngủ ngày

Giới thiệu truyện ngôn tình đặc sắc này:

Đồng Tâm nhớ rõ ràng rằng mình gặp chuyện vào lễ tình nhân hôm đó. Lúc ấy cô đang đi trên đường, một chậu hoa từ trên trời rơi xuống giáng trúng đầu cô, khiến cô bất tỉnh nhân sự tại chỗ. Sau đó cô được đưa vào viện, thỉnh thoảng có tỉnh lại đôi chút, chịu khổ trong viện ba ngày nhưng cuối cùng vẫn nhắm mắt xuôi tay.

Lúc hấp hối, Đồng Tâm có quá nhiều điều không thể buông bỏ được. Không giống như mấy cuốn tiểu thuyết trọng sinh cô từng đọc, cuộc sống của Đồng Tâm trôi qua hạnh phúc vui vẻ, bố mẹ hòa thuận, yêu chiều cô, trong nhà tuy không thể coi là giàu có nhưng cũng không thiếu tiền. Đối với cuộc sống mỹ mãn như thế, sao cô đành lòng đây? Hơn nữa điều quan trọng không kém chính là ngày 17 tháng 2 là ngày cô có thể tới Mali đưa tin.

Mali đó! Chính là nơi Tô Yến đang ở đó. Đồng Tâm phải tốn bao nhiêu công sức mới lấy được offer của công ty, đang YY rằng mình có thể cùng sánh vai với Nam thần thì một chậu nước lạnh... À không, một chậu hoa liền nện trúng đầu.

Đồng Tâm tỉnh lại, nhận ra mình vẫn đang ở nhà mình, có điều con chó Đa Đa mà cô nuôi đã lớn hơn rất nhiều. Bố cô không còn tóc còn mẹ cô bị gọi là bà già, đã thế, cô đã kết hôn rồi. Đã mấy năm sau trôi qua, cô hí hửng tin rằng mình được gả cho nhà họ Tô chắc chắn là sẽ ở bên nam thần Tô Yến.

Nhưng không, cô đã là vợ của... cậu Tô Yến.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1

Chuyển ngữ – Đặng Trà My

Nguồn: Phong Tình Cung.

Sau trưa, ánh mặt trời ảm áp rơi vào phòng. Đồng Tâm đang ngủ trưa bỗng nhiên mở to mắt, sợ hãi mất hai giây mới nhớ ra là phải hít thở.

Cô há miệng hít thở, hồn hên ngồi dậy từ trên giường, phản ứng đầu tiên là đưa tay sờ lên tóc mình. Cảm xúc mềm mại khi chạm vào làn tóc, trên đầu không có vết thương, cũng không có vãi băng bó, rõ ràng là cô đã hồi phục như cũ. Không, phải nói là... Cô đã sống lại thật sự rồi.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe đám trẻ con nô đùa bên ngoài, Đồng Tâm cảm thấy như đã qua một đời. Khụ, cô lại nói sai rồi, sống lại thế này đã đúng thật là qua một đời rồi.

Cô nhớ trước khi chết, có tiếng khóc đau đớn của mẹ, tiếng kêu lo lắng của bố, tiếng bước chân vội vàng của y bác sĩ. Thật ra cô muốn nói mẹ đừng khóc, cô chẳng đau chút nào, nhưng cuống hòng lại chẳng phát ra được chút âm thanh nào, cơ thể chìm dần, như thể đang sụt dần xuống đất...

Là mơ ư? Không, tuyệt đối không thể nào.

Đồng Tâm nhớ rõ ràng rằng mình gặp chuyện vào lễ tình nhân hôm đó. Lúc ấy cô đang đi trên đường, một chậu hoa từ trên trời rơi xuống giáng trúng đầu cô, khiến cô bất tỉnh nhân sự tại chỗ. Sau đó cô được đưa vào viện, thỉnh thoảng có tỉnh lại đôi chút, chịu khổ trong viện ba ngày nhưng cuối cùng vẫn nhắm mắt xuôi tay.

Lúc hấp hối, Đồng Tâm có quá nhiều điều không thể buông bỏ được. Không giống như mấy cuốn tiểu thuyết trọng sinh cô từng đọc, cuộc sống của Đồng Tâm trôi qua hạnh phúc vui vẻ, bố mẹ hòa thuận, yêu chiều cô, trong nhà tuy không thể coi là giàu có nhưng cũng không thiếu tiền. Đối với cuộc sống mỹ mãn như thế, sao cô đành lòng đây? Hơn nữa điều quan trọng không kém chính là ngày 17 tháng 2 là ngày cô có thể tới Mali đưa tin.

Mali đó! Chính là nơi Tô Yến đang ở đó. Đồng Tâm phải tốn bao nhiêu công sức mới lấy được offer của công ty, đang YY rằng mình có thể cùng sánh vai với Nam thần thì một chậu nước lạnh... À không, một chậu hoa liền nện trúng đầu.

Đồng Tâm đỡ trán thở dài, cho nên ấy à, bây giờ cô đang ở năm nào vậy?

Đồng Tâm đang nghĩ ngợi thì chợt nghe tiếng loạt xoạt ngoài cửa. Một lúc sau, một cục bông trắng như tuyết liền lao vào trước mặt Đồng Tâm, đôi móng vuốt đập xuống trên giường, ngoắt mạnh đuôi với cô.

"Đa Đa?" Mặc dù có hơi khó tin nhưng Đồng Tâm vẫn đọc được cảm giác quen thuộc trong mắt nó, "Sao mày lại lớn như vậy rồi?"

Đa Đa là con chó màu trắng nhà Đông Tâm nuôi, cô nhớ rõ rằng lúc mình đi nó chỉ mới hơn bốn tháng, đầu chỉ bé cỡ bàn tay, sao nháy mắt đã lớn vậy rồi? Lúc trước mua Đa Đa, chủ quán thú cưng còn chỉ trời thề rằng Đa Đa chưa trưởng thành cơ mà!

"Mèn ơi," Đông Tâm nắm nắm đệm thịt của nó, "Lớn nhanh không nói làm gì, nhưng sao còn béo thế này? Có phải mỗi ngày mày trừ ăn chỉ có ngủ thôi đúng không?"

Đa Đa không thích nghe lời này, khề hừ một tiếng, ngoắt đuôi bỏ đi. Đông Tâm cười khề, xấu tính hơn rồi, nói nó hai câu thôi mà đã không vui rồi ư? Đông Tâm nhắc chắn ra, đang tự nhủ phải dạy dỗ nó một phen thì bước chân bỗng khựng lại.

Đội đã nào... Nếu như Đa Đa còn nhỏ đã trưởng thành, vậy thời gian hiện tại là...

"Đa Đa nghe hiểu được tiếng người đấy nhé, con đừng có mà nói nó béo trước mặt nó nữa." Đông Tâm đang cân nhắc trong lòng, cửa phòng ngủ đã bị đẩy ra. Bỏ cô đang đứng ngoài cửa, ra về bực tức nói: "Hon nữa Đa Đa nhà mình đâu có mập, rõ ràng là cường tráng mà, con có hiểu không hả?"

Bỏ qua cách nói kỳ lạ của bố cô, Đông Tâm đứng yên há hốc mồm, la lớn lên: "Bố, tóc bố đâu mất rồi?" Dứt lời liền đứng đó nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu trụi lù của bố cô. Kiếp trước tóc bố cô rất dày, đã 50 mà chẳng có mấy sợi bạc. Sao vừa chớp mắt một cái, tóc ông đã đổi thành kiểu Địa Trung Hải rồi thế này?

Cảm giác được ánh mắt của Đông Tâm dừng trên đầu mình, bố cô che đầu như thể đang phải chịu đựng điều gì nhục nhã lắm, quay đầu lên án: "Bà già, bà còn kệ nó à? Con gái bà lại ức hiếp tôi đây này!"

"Bà già ư?" Đông Tâm tặc lưỡi, ngơ ngác ngác.

Ừm... Đông lão đồng chí nhà cô đúng là nhiều cách gọi thật. Đông Tâm còn nhớ lúc bé, bố cô gọi mẹ cô là "Mỹ Mỹ", lúc cô lớn hơn một chút, bố đổi lại gọi mẹ cô là "Lệ Mỹ", đội đến khi cô vào đại học liền gọi là "bà Hạ", bây giờ hoàn toàn bỏ qua tên người ta luôn, gọi thẳng là "bà già" rồi, ha ha ha.

Đông Tâm đang muốn chế nhạo bố hai câu thì chợt sững sốt. Chờ đã! Đa Đa đã lớn hơn nhiều, bố đã đổi kiểu tóc, còn gọi mẹ là "bà già"... Những việc này không phải đang tỏ rõ ra rằng cô không sống lại vào lúc trước ư?

Vớ vẩn thật! Chuyện gì đang xảy ra thế này? Không phải bình thường đều là sống lại lúc còn bé ư? Sao đến lượt cô lại thành sống lại sau này thế này.

Đông Tâm đang sợ sệt thì "bà già" đã được gọi ra. So với bố, mẹ cô về không thay đổi nhiều, chỉ là eo to hơn trước một chút, mái tóc vốn cắt lộn sóng đã cắt ngắn lên. Bà cụ đang đánh trứng dạy dỗ ông cụ nhà mình: "Ồ ào cái gì đó, rảnh sao không dắt chó đi dạo đi, hôm nay Đa Đa còn chưa ra khỏi cửa đâu đấy!"

Sai bạn già dắt chó đi dạo xong, mẹ lại lừa Đông Tâm, "Còn con nữa, không biết xấu hổ nói Đa Đa ngoài ăn chỉ biết ngủ à? Mẹ thấy trong nhà này đứa ngủ giỏi nhất là con đó! Ôi chao, sao mẹ lại có đứa con ngủ giỏi như con chứ, ngủ từ một giờ trưa đến năm giờ chiều. Ngủ lâu như vậy, mẹ coi tối nay con ngủ thế nào! Mẹ nói cho con biết, đêm mà không ngủ là hại sức khỏe nhất đấy, sáng nay mẹ mới nghe chuyên gia ở chỗ bạn mẹ nói..."

Nhìn miệng mẹ không khép lại nổi, Đông Tâm chỉ cảm thấy đầu mình như to ra gấp đôi. Cô thu lại lời mình nói vừa rồi, mẹ cô thay đổi rất nhiều! Trước kia bà ấy đâu hay lái nhai như thế đâu! Quả nhiên, phụ nữ tuổi càng tăng thì càng thích lái nhai.

"Mẹ," Đông Tâm túm lấy tay mẹ, thử nói sang chuyện khác, "Mẹ có thể nói qua với con một chút hôm nay là ngày nào tháng nào năm nào không?"

Mẹ Đông Tâm lừa cô, thờ phỉ phỉ: "Con bớt làm trò với mẹ đi! Nhanh thay đồ vào bếp giúp mẹ, sắp không kịp giờ cơm rồi."

Đông Tâm "A" lên một tiếng, ngạc nhiên vô cùng: "Con vào phòng bếp giúp ấy à? Bây giờ con giỏi thế cơ à? Còn phân biệt đường muối với mì chính ư?"

"Bớt làm trò đi!" Mẹ cô còn cho rằng cô đang cố ý trêu mình, chỉ lừa cô giận dữ nói.

Sau đó bà thờ dài, dịu giọng nói: "Mẹ bảo cậu ta đến rồi, lát nữa cậu ta đến con đừng có làm ồn, để mẹ dễ nói chuyện."

"Cậu ta ư?" Đông Tâm chớp mắt, "Cậu ta là ai?"

Mẹ tức giận nhéo tay Đông Tâm, "Mẹ đã bảo con đừng đùa cợt nữa con không nghe đúng không? Đêm nay về lại nhà họ Tô cho mẹ! Nào có ai vừa kết hôn xong đã ngày nào cũng chạy về nhà mẹ đẻ như con? Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng có hề cãi nhau là lại về. Lần một lần hai con về còn tới đón con, nhiều lần ấy à, ha ha, coi chừng tự làm mất mặt!"

Đông Tâm bị mẹ nhéo la oai oái, nghe xong câu nói của bà thì cả người khựng lại, quên cả tránh.

Kết hôn... Nhà mẹ đẻ... Cãi nhau... Con rể... Cho nên là, cô kết hôn rồi ư? Bây giờ là vì cãi nhau với chồng cho nên mới chạy về nhà mẹ đẻ ư? Sau đó... Đội lát nữa chồng cô sẽ tới đón cô về à??? Còn nữa, về nhà họ Tô....

Đông Tâm ngơ ngác há hốc ồm. Mẹ cô thấy vậy thì chau mày: "Con phản ứng như thế là sao? Tóm lại là con có nghe mẹ nói không?"

Đông Tâm đang ngây người. Mẹ, lời nói của mẹ hàm chứa quá nhiều tin tức, để con tiêu hóa đã...

Cô níu tay mẹ, "Mẹ, mẹ nói cho con biết đã, nhà họ Tô mà mẹ nói là nhà họ Tô nào?"

"Còn có thể là nhà họ Tô nào nữa?"

Đông Tâm dè dặt thăm dò: "Mẹ nói là nhà... Tô Yến ư?"

Mẹ cô nhìn cô với ánh mắt dị thường, một lúc sau mới khó hiểu gật đầu. Thấy thế, đáy lòng Đông Tâm như chợt có vô số pháo hoa bay lên, đại não vất vả lắm mới restart được lại vinh quang chết máy. Cô! Gà! Cho! Tô! Yến! Rồi!

Trời xanh ơi đất lành ơi! Thì ra nguyệt lão vẫn nghe được ước nguyện của mình, trước khi cô chết, cô rất không nở, tiếc nuối đời này mình vẫn chưa theo đuổi được Tô Yến! Nhất định là ông trời thấy cô đáng thương nên dứt khoát để cô sống lại đã gả cho Tô Yến rồi.

Ôi chào, mặc dù nói bỏ lỡ hôn lễ giữa mình và mối tình đầu có hơi lạ, nhưng không sao, yêu đương sau này cũng không tệ! Hơn nữa Tô Yến đã là của cô! Của một mình cô đấy nhé! Cả cơ thể lẫn tâm hồn đều thuộc về cô! Vừa nghĩ thôi đã khiến người ta nóng người rồi!

Mẹ Đông Tâm nhìn vẻ mặt mê trai của con gái mình, còn đầm ngực như lên cơn điên thì cảm cũng rơi hẫ xuống đất rồi. Chắc chắn, đã 30 tuổi đầu rồi còn già vờ thiếu nữ hoài xuân gì chứ, còn uốn qua uốn lại, không sợ người khác tưởng bị điên à!

Thấy thế, mẹ cô đang muốn dạy dỗ con gái hai câu thì chuông cửa vang lên. Bà cụ biết con rể ngoan về rồi, đôi mắt híp lại một đường, quay người mở cửa cho con rể, ai ngờ còn chưa kịp đi thì Đông Tâm đã lao vào một phát tới cửa luôn.

Đứng trước cửa, Đông Tâm chỉ nghe tim mình đập bình bịch, lòng bàn tay cũng rịn mồ hôi. Sắp gặp được nam thần mình luôn nhớ nhưng rồi, hơn nữa còn là với thân phận vợ cậu ấy...

Đông Tâm cười toe toét, thả lỏng người, thờ sâu một hơi rồi mở cửa. Một tích tắc sau, cô liền nhìn thấy người đàn ông đẹp trai ngồi ngồi, khí thế bức người, tướng mạo vô song! Đáng người vô song! Khí chất vô song! Có điều...

"Tô Lịch?" Thấy rõ người ngoài cửa, Đông Tâm ngạc nhiên kêu lên. Nam thần đâu rồi? Tô Yến đâu? Sao chồng cô không tới mà cậu Tô Yến lại tới rồi?

Đông Tâm nhìn Tô Lịch với vẻ kỳ lạ, còn ngó nghiêng ra sau xem có phải Tô Yến đi theo sau Tô Lịch hay không thì chợt nghe mẹ cô mừng rỡ nói: "Con rể tới rồi à? Có tác đường không?"

Ầm Ầm Ầm! Đông Tâm chỉ nghe thấy ba tiếng sét đánh ngang tai, đánh cho cô tan thành vụn ngay tại chỗ.

"Anh... Tôi..." Đông Tâm nói năng lộn xộn, chỉ vào Tô Lịch, lại quay đầu nhìn mẹ, "Mẹ, mẹ gọi anh ta là gì?"

Không chờ mẹ đáp lại, Tô Lịch đã bước vào nhà, lên tiếng chào mẹ cô: "Mẹ."

Nghe vậy, Đông Tâm liền ói máu, hoàn toàn chết ngất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhảm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 2

Chuyển ngữ – Ashley Nguyễn

Beta – Đặng Trà My

Nguồn: Phong Tình Cung

Trong phòng khách, Đông Tâm ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, mắt to trừng mắt nhỏ với Tô Lịch.

Từ khi Tô Lịch về đến nhà, mẹ luôn mượn cớ trốn vào phòng bếp, còn ông bố sau khi dứt chó đi dạo trở về cũng vào thẳng phòng ngủ. Ông hao tổn tâm cơ chính là vì cho đôi vợ chồng son có không gian yên tĩnh. Có thể đối mặt với chồng mình, đầu óc Đông Tâm ngoại trừ trống rỗng ra thì vẫn là đầu óc trống rỗng. Cô thật sự không nghĩ ra, tại sao mình có thể có mắt như mù gà cho Tô Lịch này? Hay Tô Lịch mắc chứng thần kinh mới muốn kết hôn với cô?

Nhớ năm đó, hai người bọn họ có mối thù không đội trời chung, đừng nói là chỉ có mấy sinh viên biết mà ngay cả các thầy cô giáo ai cũng biết. Nhưng bây giờ, hai người bọn họ không chỉ hít thở cùng một bầu không khí mà còn chung sống dưới một mái nhà, chuyện này thật đúng là.....

Đông Tâm còn nhớ rất rõ, năm đó Tô Lịch từng nguyên rủa cô, nói ai mắt bị mù mới có thể lấy người con gái như cô, nhìn lại "Tô Mù Lòa" đang ngồi trên trên ghế salon nhà mình nhàn nhã bóc quýt trước mắt liền không nhận được chắc chắn mấy tiếng. Cái mặt này mà ăn đánh thì không phải đau bình thường đâu!

Nhưng cũng phải nói anh ta vẫn còn rất trẻ, đã qua nhiều năm như vậy mà cũng chẳng thay đổi là bao, khí chất lại trầm ổn, chính chắn hơn thời còn đi học. Đông Tâm nhớ rõ, Tô Lịch tuy là cậu út nhưng thật ra cũng gần bằng tuổi bọn họ. Vừa rồi Đông Tâm đã xác nhận thời gian bây giờ là ngày 7 tháng 11 năm 2015 thông qua điện thoại. Nói cách khác, cô trọng sinh tới sáu năm sau, từ 24 tuổi nhảy thẳng tới 30. So sánh như vậy, Tô Lịch năm nay đã 32 tuổi rồi, nhưng sao trên mặt lại chẳng có một dấu vết gì của thời gian thế này?

Giữa lúc Đông Tâm đang tức giận, cô bỗng nhiên cảm thấy một mùi quýt bị đút vào miệng, cô vừa nghiêng đầu thì chỉ thấy tên đầu sỏ điềm nhiên như không có việc gì đang ngồi xem tivi. Trong lòng Đông Tâm hiện lên ba dấu chấm hỏi (???), đây là tình huống gì thế? Chẳng nhẽ Tô Lịch cho rằng mình nhìn chăm chăm vào anh ta là muốn quýt trên tay anh ta ư?

Quả nhiên, một giây sau chợt nghe Tô Lịch khẽ nói: "Muốn ăn thì nói, nhìn em thèm khát như vậy thế."

Đông Tâm tức giận: Đây là mà gọi là thông minh cái gì? Không phải nói Tô Lịch tới là lừa mình về hay sao? Dựa vào thái độ này mà mong tôi chuyển ý ư? Quả nhiên, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cho dù hai người bọn họ đã kết hôn, Tô đại thiếu gia vẫn cứ thả rắm không ai bì nổi.

Đông Tâm thở sâu lấy bình tĩnh, ôm ngực nói: "Tô Lịch, anh có thể nói cho tôi biết anh rốt cuộc là nghĩ như thế nào mà lại kết hôn với tôi hay không?" Lúc trước chẳng phải anh ghét tôi không muốn không muốn lấy đây sao!!

"Chỉ là muốn thôi," Tô Lịch vẫn nhìn chăm chăm vào TV không chớp mắt như trước, lại ném mùi quýt đưa đến miệng rồi mới nói: "Lúc đó đầu bị cửa kẹp liên này sinh ý này chứ sao."

"Anh!" Đông Tâm nổi giận, nhảy dựng lên định dùng hai chân đạp Tô Lịch. Chuyện này Tô Lịch như được luyện qua rồi, quay người lại liền cầm chặt đôi chân nhỏ của Đông Tâm, mặc kệ đối phương giãy dụa thế nào cũng không buông tay.

Tô Lịch đắc ý nhưn mảy, "Không thích đáp án này à? Vậy là uống lộn thuốc nhĩ? Đầu óc bị nước vào rồi hả? Mắt mù nữa chứ? Em thích cái nào thì chính mình chọn một cái đi."

Chân Đông Tâm còn bị kim trong tay Tô Lịch, còn chú ý gì đến câu trả lời nữa, lúc này thẹn quá hóa giận, quát kẻ: "Tôi bảo anh buông ra!"

Tô Lịch buông tay ra, trên mặt vẫn còn ý cười. Đông Tâm càng nghĩ càng giận, nhặt quả quýt trên bàn trà ném về phía Tô Lịch. Tô Lịch bất ngờ, vừa trốn vừa mắng: Em điên à?"

"Tôi điên rồi! Tôi chính là điên rồi mới gả cho anh!" Đông Tâm ném trúng đang vui sướng, đột nhiên nhìn thấy vỏ quýt trên bàn trà thì không khỏi sững sờ. Quả quýt bị bóc vỏ, ở bên trong còn có chút xơ quýt dài ngắn không đồng nhất. Lúc này Đông Tâm mới tỉnh ngộ, vừa rồi mình ăn quýt còn có vẻ như đã lột xơ vậy.

Trong chốc lát, đáy lòng Đông Tâm không nhịn được vang lên một âm thanh lộp bộp.

Bản thân cô ăn quýt không ăn xơ là thói quen ít người biết rõ, có lẽ Tô Lịch không chỉ biết rõ mà còn tỉ mỉ bóc sạch sẽ xơ quýt thay cô rồi đút tận miệng, chỉ riêng cái này đã nói lên Tô Lịch rất hiểu rõ cô sao? Nhưng trái lại, nhớ hồi còn là học sinh, hình thức hai bọn họ ở chung, sinh hoạt hàng ngày, kinh nghiệm yêu đương, thậm chí thói quen cá nhân của Tô Lịch... cô hoàn toàn không biết gì hết, loại hưởng này bản thân còn không bị thời gian lật tẩy sao?

Tô Lịch thấy Đông Tâm ngưng chiến cũng thấy hiếm lạ, híp mắt chế nhạo: "Không khóc lóc om sòm nữa rồi hả? Em cũng biết đây đang là nhà em, hung bạo với anh sẽ có ảnh hưởng không tốt lắm?"

Tâm tư Đông Tâm sớm đã như đi vào ngàn dặm cõi thần tiên, giương mắt xoắn xuýt nói: "Tô Lịch, tôi ——"

"Ăn cơm thôi!" Trong lòng Đông Tâm tự nhủ không xong rồi, phòng bếp đột nhiên truyền đến tiếng mẹ gọi. Hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy bà bê đồ ăn từ phòng bếp đi ra, vừa đi vào trong mẹ vừa nói: "Đông Tâm, nhanh nhanh đi thêm cơm!"

Ngay từ lúc ăn cơm, mẹ liền bắt đầu bán con gái.

Đông Tâm vừa lấy đĩa kẹp thức ăn, chợt nghe mẹ nói: "Vừa rồi mẹ xem dự báo thời tiết nói đêm nay trên đây có mưa. Đợi tí nữa hai con ăn xong đừng chậm trễ, lái xe trở về sớm một chút."

Tô Lịch lập tức như hiểu ý, liền nói thêm "Như vậy cũng tốt, đúng lúc con còn có báo cáo phải viết, chỉ là không ở gần được với bố mẹ rồi."

"Không có việc gì không có việc gì, công việc quan trọng hơn."

Đông Tâm xem hai người kẻ xướng người họa diễn tuồng, thật đúng là nhìn không nổi, đặt chiếc đĩa trên bàn, dựa sát vào Tô Lịch cười như hoa nở: "Đêm mưa đường trơn, Tô tiên sinh nhớ lái xe phải coi chừng, chúc anh đi đường thuận buồm xuôi gió ha."

Vừa dứt lời, Tô Lịch bày ra bộ mặt thối tại chỗ. Không khí trong phòng cũng đột nhiên đông lại.

Tô Lịch lạnh giọng: "Em không trở về cùng anh ư?"

Đông Tâm bất chấp cái đá của mẹ, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không kiêu ngạo, không siểm nịnh gật đầu.

Thoáng chốc, sắc mặt Tô Lịch càng xấu hơn.

Thấy thế, trong lòng Đông Tâm yên lặng "hử" một cái. Tuy nói là cô không rõ nguyên nhân gì lắm mà hai người cãi nhau, khiến cô tức giận trở về nhà mẹ đẻ. Nhưng từ trước khi tiếp xúc với cô, dù thế nào Tô Lịch cũng nên trung khuôn mặt tươi cười chứ? Nhưng từ lúc bước vào cửa nhà đến bây giờ, đến một câu nói nhẹ nhàng với nhau cũng không nói, nói gì đến lời xin lỗi. Dựa vào thái độ này mà anh ta còn muốn mình về nhà ư? Ha ha.

Giữa lúc bầu không khí đang căng co, Tô Lịch giương lông mày, sắc mặt đột nhiên hòa hoãn, liếc mắt nói: "Đúng rồi Đông Tâm, anh quên nói cho em, em tìm bộ Anime mới tuần này, anh đã tìm ra giúp em rồi."

Mẹ không hô là thần trợ công, nghe vậy lập tức đập bàn nói: "Có phải là bộ anime Ngân tha ma hay Kim tha ma gì mà con vẫn theo đó không?"

(*)Gintama các bạn ạ J)

"Gintama ư?" Đông Tâm khiếp sợ Gintama vẫn còn chưa xong cơ mà?! Bộ phim này cũng phải sáu năm mới xong, rõ ràng Gintama vẫn còn đang ra tập mà?

Nghĩ như vậy, Đông Tâm liền bắt đầu run rẩy. Đúng vậy nhỉ! Sao cô không nghĩ tới chứ? Tuy rằng có chết đi sống lại đến 6 năm sau thì cũng có rất nhiều thứ không tiện, nhưng lại có một điểm tốt —— chính là những bộ anime, tiểu thuyết, kịch truyền hình mà cô xem đã Hoàn! Tắt! Rồi! Ahhhh!

Đông Tâm kích động không thôi, túm chặt Tô Lịch lắc mạnh, "Gintama đã xong rồi, vậy "Hunter x Hunter" thì sao? "Bleach" thì sao? "Đảo Hải Tặc" thì sao? "Thám tử lừng danh Conan" thì sao? Chắc cũng xong hết rồi chứ?"

Tô Lịch nhấp một hớp canh, lúc này mới buồn bã nói: "Em cũng biết đó, anh chưa bao giờ xem những thứ này." Ý là muốn biết hoàn thành hay chưa thì tự mình tra đi.

Đông Tâm hứ một tiếng, đang muốn hỏi vặn anh ta thì chợt nghe mẹ nói: "Đừng đấy, con về nhà từ từ mà xem. Vừa hay tín hiệu wifi nhà chúng ta cũng không tốt, đừng nói là xem video, nhiều lúc cả websites cũng không lên nổi ấy chứ."

Đang gặm bắp ngô, bố kinh ngạc thán lương nói: "Đâu mà, tốc độ đường truyền của nhà mình không phải rất tốt sao? Tội qua bà chẳng xem cái gì mà video Tỉnh Vương Khải Khải Vương Địch Phóng Đàm đó ư.... Ôi!" Bố nói được một nửa thì tự nhiên kêu lên thảm thiết, trợn mắt gào rít giận dữ, "Sao bà dẫm tôi?"

Đông Tâm đỡ trán, xin quỳ luôn. Ôi chao, thời gian thấm thoát thay đổi thật khôn lường, xem ra năm tháng trôi qua, tình thương yêu của bố cũng đã rơi sạch theo tóc của mình rồi. Có điều cô muốn cảm ơn bố, nếu như không có bố thì mình suýt chút nữa đã bị lừa rồi.

Đông Tâm lạnh nhạt A một tiếng, đáp lại mẹ: "Tốc độ đường truyền chậm cũng chẳng sao, con còn có mạng của điện thoại."

Dứt lời liền vùi đầu vào tiếp tục ăn cơm. Hừ hừ hừ, cô cũng không tin Tô Lịch còn có thể có chiêu gì nữa!

Nhất thời, bầu không khí cứng đờ lần nữa. Đông Tâm đang tính toán làm thế nào để ứng phó bà mẹ sư tử Hà Đông sau khi Tô Lịch đi thì chợt nghe bên tai có tiếng kêu đau đớn.

Đông Tâm ngẩng đầu lên, chỉ thấy sắc mặt Tô Lịch tái nhợt, môi mím chặt, hai cánh tay ôm lấy bụng ra chiều đau đớn.

Bố ân cần hỏi: "Tiểu Tô, con làm sao vậy?"

"Không có gì," Tô Lịch chau mày, "Có thể là do.... Bệnh cũ tái phát...."

"Đau dạ dày à?" Giọng mẹ còn run dữ hơn cả Tô Lịch, "Trời ơi, chuyện này... Vừa mới còn êm đẹp, sao nói không thoải mái liền không thoải mái thế? Không phải là xuất huyết dạ dày chứ?"

Đông Tâm thấy mồ hôi to như hạt đậu trên trán Tô Lịch liên tiếp rơi xuống từng giọt từng giọt, môi cũng trắng bệch như giấy, thật không giống như giả vờ, vì vậy ăng ửng nói: "Trước kia anh ta bị xuất huyết dạ dày à?"

Ai ngờ không mở miệng còn được, mở miệng một cái liền đụng phải mẹ. Bà trợn mắt nhìn Đông Tâm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mày còn sững sờ ở đấy làm cái gì? Nhanh lái xe đưa chồng đi bệnh viện đi chứ!"

Đông Tâm: "... Mẹ, cuối cùng mẹ là mẹ anh ta hay mẹ con vậy! Mẹ là mẹ của con, là mẹ con cơ mà!! Không phải bà lão ác độc này!

—————

Không vui vẫn cứ không vui, nhưng xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, Đông Tâm vẫn đồng ý đưa Tô Lịch đến bệnh viện. May mà có bằng lái xe, xe LandRover của Tô Lịch lại vừa hay có thể tự động, Đông Tâm bắt đầu thao tác quen dần. Nhưng rất nhanh sau đó, một vấn đề không nhỏ liền xuất hiện —— cô không biết đường.

Trên ghế lái, Đông Tâm ngờ ngác nhìn ngã ba, không nhìn được chau mày. Rốt cuộc là rẽ sang trái hay phải, đó quả là một vấn đề. Đông Tâm vốn đã mù đường, hơn nữa 6 năm rồi thành phố thay đổi quá lớn, cô vừa ra khỏi cửa liền quên nhà ở hướng nào thì càng đừng mong có thể đến bệnh viện.

Trong lúc Đồng Tâm xoắn xuýt không thôi thì Tô Lịch bên cạnh hừ một tiếng. Đồng Tâm vỗ vai anh, còn ra vẻ an ủi: "Cố chịu đựng một chút nữa, nhanh tới thôi."

Tô Lịch coi như không nghe thấy, rên hừ hừ: "Anh muốn uống nước."

Đồng Tâm phát điên, sao anh ta nhiều chuyện thế! Đang đi đường thì tìm nước cho anh ta ở đâu đây? "Nhịn một tí đi, đến bệnh viện tôi mua cho!"

Tô Lịch suy yếu lắc đầu: "Em đỡ xe sát lề đường đi, hẻm nhỏ bên cạnh có một cửa hàng tiện lợi."

Dứt lời bèn không đợi Đồng Tâm đáp lại, Tô Lịch ôm lấy bụng, cơ bắp trên mặt vặn vẹo: "Dạ dày anh nóng quá, thật sự không đợi đến bệnh viện được rồi."

Đồng Tâm hít thở sâu, còn có thể như thế nào? Được! Là ai thì Tô đại thiếu gia cũng đều sai bảo được, tấp thì tấp!

Đồng Tâm vô cùng lo lắng đỡ xe bên vỉa hè, vội vã chạy đi mua nước rồi quay lại, chỉ sợ Tô Lịch có gì sơ suất. Nhưng cô vừa chạy về, nhìn qua lại thấy anh đang nằm yên trong xe không nhúc nhích——

Vừa rồi hơi thở còn mong manh, Tô đại thiếu gia đã từ ghế phụ chuyển sang ngồi lái, lúc này đang vừa soi gương vừa vuốt tóc. Cả người toát ra phong thái phần chấn rạng rỡ, thần thái hồng hào, đó gọi là rất tinh thần! Nào còn chút suy yếu nào của lúc nãy nữa?

Thấy thế, Đồng Tâm thất thần đứng im một chỗ, đúng lúc Tô Lịch quay đầu thấy Đồng Tâm trở về, ngược lại còn mở to mắt nhìn: "Anh lái xe, đi về nhà."

Đồng Tâm híp mắt: "Dạ dày anh không đau ư?"

Tô Lịch như không có việc gì gãi đầu: "À, không đau nữa."

Nghe vậy, Đồng Tâm dừng một chút, lại dừng thêm một chút, tay nắm chai nước khoáng bỗng dưng siết chặt, rít lên trong kẽ răng: "Tô! Lịch!" —— bà đây thế không đợi trời chung với anh mỗi ngày mỗi ngày!!!! Ô, lạ thật đấy, sao mình lại xưng là "bà đây" rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3

Tháng 11, trời đã bắt đầu trở lạnh. Tô Lịch biết Đồng Tâm sợ lạnh nên đối phương vừa lên xe thì liền cẩn thận đóng kín cửa xe. Nhưng mặc dù là như vậy, trong xe vẫn không có lấy nửa phần không khí ấm áp. Trên ghế phó lái, có thể cảm nhận được bầu áp suất thấp vờn xung quanh Đồng Tâm. Cô lạnh mặt, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, không nói câu nào.

Thất bại! Thật sự là quá quá thất bại mà! Đồng Tâm cảm thấy, trên trán mình chính là khắc rõ hai chữ "ngu xuẩn." Sao mình lại có thể tin lời Tô Lịch chứ? Sao lại có thể cứ thế mù quáng mà tin lời anh ta đây? Cô hiển nhiên đã quên, thứ tên này am hiểu nhất chính là nói dối.

Nhớ lại đáng về đau đến mồ hôi đầy đầu lúc nãy của Tô Lịch, Đồng Tâm liền nhìn không được tặc lưỡi hai tiếng, tên khốn này không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc mà, bằng không với trình độ diễn xuất của anh ta, giành giải Oscar không phải cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi sao?

"Còn giận sao?" Đồng Tâm còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, liền cảm thấy mặt bị người ta véo, quay lại nhìn thì thấy tên đầu sỏ vẫn đang nhìn mình với vẻ mặt hài hước: "Em không trẻ con đến mức đó chứ?"

Đồng Tâm lớn đến bằng này, vẫn là lần đầu tiên bị đàn ông trêu chọc, trong khoảng thời gian ngắn nhất thời không biết làm gì, mãi một lúc sau mới nhớ ra gạt phăng tay Tô Lịch ra, cả giận nói: "Anh buông tay!"

Nhưng Tô Lịch lại cho rằng Đồng Tâm vẫn còn đang giận dỗi nên mới như vậy, giọng nói liền mềm xuống mấy phần: "Anh đều nghe được lời em nói mà. Không phải là anh không muốn tham dự hôn lễ của Liễu Văn, nhưng quả thực dạo này trong viện quá nhiều việc, lại đúng lúc lại có hội nghị trao đổi và đánh giá Trung-Anh khiến anh chỉ hận không thể phân thân ra làm tám mà làm việc, em lại còn nháo với anh thành như vậy...."

Tô Lịch vừa lái xe vừa lăm nhăm không dừng. Đồng Tâm giả vờ đang ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ không trả lời. Aayda, nói như vậy thì hình như hai người bọn họ vì chuyện này mới cãi nhau sao? Sao nghĩ thế nào cũng cảm thấy, dường như là mình.....chuyện bé xé ra to? Đàn ông công việc bận rộn, không có thời gian đưa mình đi tham dự hôn lễ thì tự mình đi cũng được mà, làm như không có anh ta thì hôn lễ sẽ không cử hành được ấy... Cô lại có thể vì một việc nhỏ như thế này mà giận dỗi chạy về nhà mẹ đẻ? Khụ! Khụ! Mình bắt đầu tự tung tự tác như vậy từ khi nào thế?

Nhưng nói mới đề ý, lúc nãy Tô Lịch nói cái gì mà viện, cái gì mà hội nghị giao lưu Trung-Anh... rốt cuộc là anh ta làm cái gì vậy nhỉ? Là bác sĩ? Nghiên cứu sinh? Hay là-----

Đồng Tâm chống cằm suy nghĩ, đột nhiên một ý nghĩ xẹt qua trong đầu. Cô kinh ngạc, lúc này mới bắt gặp túm chặt Tô Lịch nói: "Từ từ đã nào! Lúc

này, anh nói là hôn lễ của ai cơ??"

Tô Lịch nhú mày, hiển nhiên là hiểu nhầm ý của Đông Tâm

"Anh biết anh biết! Liễu Văn là người bạn tốt nhất của em, khi chúng ra kết hôn cô ấy lại giúp đỡ nhiều như vậy.... Cho nên hôn lễ của ai cũng có thể vắng mặt, chỉ trừ hôn lễ của cô ấy, đúng không?"

Tô Lịch nói liền một mạch xong, lúc này mới không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Đông Tâm, "Mấy lời này em cứ luôn lái nhai bên tai anh, nhất định phải nghe anh nói ra em mới hài lòng sao?"

Nghe vậy, Đông Tâm há miệng định nói gì đó lại bị Tô Lịch cắt ngang: "Dừng! Anh sợ em rồi đấy! Hôn lễ ngày mai anh nhất định sẽ đến đúng giờ, không sớm không muộn một phút, được chưa?"

Đông Tâm: "....."

Hai người mất lớn trùng mắt bé một lúc, Đông Tâm mới như vừa tỉnh ra từ trong mộng. Nói như vậy, cô thực sự không nghe nhầm----- nha đầu Văn Từ chết tiết kia thật-sự-muốn-kết-hôn!!! A, Đông Tâm nhớ rõ, trước hôm cô xảy ra chuyện một ngày vẫn còn cùng Văn Từ đi xem mắt, thật không ngờ nháy mắt một cái đã kết hôn rồi?!!! Mà từ từ đã, đối tượng kết hôn của Văn Từ sẽ không phải chính là đối tượng xem mắt hôm đó chứ?

Nghĩ đến đây trong đầu đột nhiên nhớ tới anh chàng IT nói lấp kìa, Đông Tâm không nhịn được bật cười ra tiếng, tròn mắt xoay chuyển, quay sang Tô Lịch, khách sáo nói: "Tô Lịch, anh nói xem, anh cảm thấy chồng của Văn Từ là người như thế nào?"

"Trình Nham ư?" Tô Lịch không chút để ý nhường mày, "Khá tốt, con người kiên định, công việc cũng không tệ."

Nghe vậy, Đông Tâm nhú mày, cái tên Trình Nham này, sao nghe cứ thấy quen quen nhỉ? Sau đó, giấy tiếp theo cô liền tròn mắt hít một ngụm khí lạnh.

Là Trình Nham!!!! Trình Nham kia chẳng phải chính là "Trần sơn thạch" sao? Bao sao nói đến cái tên Trình Nham này cô đột nhiên lại không nhớ ra. Hồi bọn họ còn đi học, Trình Nham có vô số biệt danh: Mập Mập, Tên Mập Mập chết tiết, Thạch Đầu, Trần sơn thạch....nên chẳng còn gọi tên thật của cậu ta nữa/

Mà Trình Nham cũng hoàn toàn không cô phụ cái danh hào "Trần sơn thạch" của cậu ta, vai rộng eo thô, cả người toàn là mỡ. Hơn nữa cậu ta còn cao tận 1m87, vừa cao vừa to như vậy, quả thực như một hòn đá lớn. Nhưng, không ngờ một thiếu niên vừa to vừa béo như vậy lại là người có một trái tim vô cùng mềm mại tinh tế. Lúc ấy cậu ta viết không biết bao nhiêu là thư tình cho Văn Từ, có một số câu thậm chí đến bây giờ Đông Tâm vẫn còn ấn tượng vô cùng sâu đậm...

A! Nếu em là lửa nóng, thì anh muốn nhảy vào;

A! Nếu em là vực sâu, thì anh muốn nhảy xuống;

A! Nếu em là núi đao, thì anh muốn trèo lên;

A! Nếu em là rượu độc, thì anh cũng muốn uống cạn!

Lần đầu tiên Đông Tâm đọc được mấy câu thơ này, đã cười đến rách cả miệng. Sau đó cũng không biết vì sao, bài thơ này liền được chậm rãi lưu truyền trong lớp học. Văn Từ cảm thấy vô cùng xấu hổ, lúc đó, khi mọi người lại một lần nữa trêu chọc cô ấy với Trình Nham, cô ấy đã thề rằng, cho dù toàn bộ đàn ông trong thế giới này chết sạch thì cô ấy cũng không gả cho Trần thạch sơn.

Sau đó..... Cho nên....

Đông Tâm thở dài một hơi. Nhưng nghĩ đến dáng vẻ dữ tợn của Trình Nham, Đông Tâm liền cảm thấy nhức rã. Rốt cuộc vẫn là vật đổi sao dời, tiêu chuẩn chọn chồng của Văn Từ sao lại xuống thấp như thế chứ, con mắt thẩm mỹ của cô ấy chạy đi đằng nào mất rồi? Sao có thể vừa mất Trình Nham đây?? Cho dù là đáng người hay khuôn mặt đều không phải là loại mà Văn Từ thích mà. Người mà năm đó Văn Từ thích đến chết đi sống lại rõ ràng là.....

Đông Tâm vừa nghĩ vừa ngắm trộm gương mặt nhìn nghiêng của Tô Lịch đang lái xe bên cạnh. Khụ, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng không thể không khen ngợi một cây, Tô Lịch này lớn lên thật đúng là không phải dạng vừa mà. Ngũ quan tinh xảo, sườn mặt cong cong đường nét rõ ràng, ngay lúc này, dưới bóng đêm bên ngoài, đôi mắt anh ta càng trở nên sáng một cách bất thường.

Đông Tâm còn đang nhìn đến xuất thần, đột nhiên nghe Tô Lịch nói: "Ngắm nhiều năm như vậy rồi vẫn chưa chán sao?"

Đông Tâm đàn mặt ra trong chốc lát, rồi chột cười nhạo ra tiếng: "Anh nói hay nhỉ, Tô tiên sinh? Tôi mà ngắm anh ư? Thực ra tôi-----"

Nhưng Đông Tâm còn chưa nói xong, Tô Lịch liền nghiêng người qua xoa đầu Đông Tâm, nói: "Em yên tâm, bà mai như em không tệ đâu. Trình Nham sẽ đối xử tốt với Liễu Văn mà."

"Anh làm cái gì?!" Đông Tâm cố gắng trốn tránh móng vuốt của Tô Lịch, say nghe được nửa câu đầu liền hóa đá, kinh hô: "Anh nói gì? Tôi làm mai?" Trình Nham và Văn Từ ư?"

Tô Lịch dùng ánh mắt kì lạ nhìn Đông Tâm, gật đầu ừ một tiếng.

Khóe miệng Đông Tâm run rẩy, ngồi cứng đờ trên ghế, cảm thấy ba chấm. Ha ha ha, hóa ra người đầu óc có vấn đề không phải là Văn Từ mà là mình ư? Rốt cuộc là cô đứt dây thần kinh nào mà lại muốn giới thiệu "Trần thạch sơn" cho Văn Từ chứ?

Đông Tâm gần như sụp đổ, đang cố gắng xem xét lại bản thân, xe cũng chậm rãi tiến vào bãi đỗ xe của tiểu khu.

Phòng tân hôn của Tô Lịch và Đông Tâm mua ở khu Nhị Hoàn, là một căn hộ có ba phòng ngủ. Có thể nhìn ra được đôi vợ chồng son này sống khá hòa thuận, căn nhà được dọn dẹp ngăn nắp đầu ra đầy, thoải mái, sạch sẽ, phong cách cũng là phong cách hiện đại mà đơn giản Đông Tâm yêu thích nhất.

Tô Lịch vừa về đến nhà liền đi thẳng vào thư phòng, nói là vì ngày mai phải tham dự hôn lễ nên đêm nay phải thức đêm làm việc. Chân trước Tô Lịch vừa tiến vào thư phòng, chân sau Đông Tâm cũng chui tọt vào phòng ngủ.....khụ, khụ, là để chọn lựa "trang bị" cho ngày mai.

Tuy rằng nghĩ trăm ngàn lần vì sao Văn Từ lại tiến tới với Trình Nham, nhưng bạn thân kết hôn, cô nhất định sẽ phải trang điểm thật xinh đẹp mà đi ủng hộ rồi. Vốn Đông Tâm còn đang cân nhắc, cho dù là đi ủng hộ, nhưng ngày mai dù sao Văn Từ cũng mới là chủ, mình cũng thể ăn mặc quá nổi bật đoạt đi hào quang của cô dâu được....

Nhưng vừa mở tủ quần áo ra, Đông Tâm mới đau lòng phát hiện ra... là do mình nghĩ nhiều rồi.

Tủ quần áo của cô, đừng nói là "chiến bào" gì gì đó, ngay cả một bộ quần màu sắc tươi sáng một chút cũng có không đến vài bộ! Quần áo lấy hai màu đen trắng làm chủ đạo còn chưa tính, nhưng tại sao kiểu dáng lại ít đến thảm thương như vậy chứ? Không phải áo phông thì là áo len, không phải quần bò thì sẽ là đồ ngủ ở nhà. Áo lụa áo sơ mi chiffon áo gió áo lông áo choàng của cô đâu hết rồi? Còn cái váy len lông cừu chữ A bó sát dài quá mỏng yếu quý của cô đâu rồi???

Đông Tâm quả thực phát điên rồi, quả thực không hiểu mấy năm này rốt cuộc mình sống kiểu gì. Lục tung tủ quần áo cả buổi, lúc này mới miễn cưỡng lôi ra được một bộ váy liền. Đông Tâm coi quần áo, đang định mặc thử thì liền nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Tô Lịch vang lên từ phía sau: "Đừng thử, không mặc vừa đâu."

Đầu Đông Tâm oanh một tiếng, sừng sốt quay đầu lại, nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong đầu lại rầm rầm hai tiếng, thành một mớ hỗn loạn....

Tô Lịch nửa thân trên ở trần, phía dưới chỉ quấn một cái khăn tắm lông léo. Anh ta vừa đi vào phòng, vừa dùng khăn lau mái tóc ướt đẫm, nhìn đáng vẻ hiển nhiên là vừa tắm xong.

Thấy thế trong lòng Đông Tâm có cả vạn con thảo nê mã đang rầm rầm chạy qua, hoảng loạn mất 3s, sau đó mới nhớ ra mình chỉ đang mặc nội y, vội vàng túm lấy quần áo trên giường che ngực, hốt hoảng nói: "Lưu manh!"

"Anh lưu manh?" Tô Lịch cười, dường như không để ý, thân nhiên mở tủ quần áo ra, vừa tìm áo ngủ vừa nói, "Đông Tâm, hai người chúng ta, là ai lưu manh em còn rõ hơn anh đó." Nói xong còn quay sang liếc mắt đưa tình với Đông Tâm.

"Anh....." Đông Tâm run rẩy, muốn phản bác nhưng hệ thống tổ chức ngôn ngữ lại đột nhiên đình chỉ. Cùng lúc đó, một vài hình ảnh hạn chế lại thoáng hiện lên trong đầu, chính mình giờ trò lưu manh với anh ta ư? Cô rốt cuộc giờ trò lưu manh gì với Tô Lịch vậy?? Ngao ngao ngao gào khóc-ìng, linh tính nào, không được suy nghĩ nữa! Ngừng ngay những suy nghĩ đen tối đó lại đi, Đông Tâm!

Đông Tâm lắc đầu, cố gắng cưỡng ép chính mình ngừng suy nghĩ lại, ngẩng đầu nhìn về phía Tô Lịch hỏi: "Kể cả chúng ta có là vợ chồng, anh vào phòng cũng phải gõ ----- a a a!!!!" Đông Tâm mới nói được một nửa lời nói liền chuyển thành tiếng hét chói tai, bởi vì, Tô Lịch, tên khốn đó lại dám thả khăn tắm ra ngay trước mặt cô, mà..... Mà..... bên trong tên đó lại không mặc gì!!! Con hàng Tô Lịch này, quả-nhiên-không-biết-xấu-hổ mà!!!!

Trong phút chốc, mặt Đông Tâm đỏ rực, đang định xoay người sang chỗ khác liền bị Tô Lịch tóm lại. Tô Lịch cưỡng chế kéo Đông Tâm đến trước mặt mình, trán hai người gần như chạm vào nhau. Cảm giác được hô hấp của Tô Lịch nặng nề hơn, Đông Tâm cúi thấp mặt, lắp bắp hỏi: "Anh... anh định làm gì?"

Tô Lịch hơi híp mắt lại, giọng nói khàn khàn quyến rũ: "Giả bộ thiếu nữ thẹn thùng cũng giống ghê."

Nghe giọng Tô Lịch như vậy, trái tim Đông Tâm cơ hồ nhảy vọt lên tận cổ họng, vừa định mở miệng phản bác, Tô Lịch đã buông cô ra, hừ hai tiếng: "Đáng tiếc, bây giờ đại gia đây không rảnh để chơi với em." Dứt lời, Tô Lịch liền nhanh chóng mặc áo ngủ vào, vừa đi ra ngoài vừa dặn dò: "Đêm nay nhất định anh sẽ phải thức khuya, em cứ ngủ trước đi."

Lúc ra đến cửa, Tô Lịch vốn đã khép cửa đột nhiên quay lại, chỉ vào cái váy trên giường: "Đừng cố mặc, bị rách thì phí lắm!"

"Cút!!!"

"Cạch" một tiếng, cửa được đóng lại, phòng ngủ lại yên tĩnh như cũ, nhưng Đông Tâm vẫn đang chìm trong ma chướng lại vẫn đứng sững sờ tại chỗ như cũ.

Mọi thứ đến quá đột ngột, cô hiện tại đang vô cùng hoang mang, rốt cuộc cô nên rối rắm vì mình đã nhìn thấy toàn bộ Tô Lịch, hay là nên rối rắm vì Tô

Lịch đã nhìn sạch mình? A, từ từ đã! Hình như cô còn quên mất một chuyện gì đó quan trọng hơn thì phải? Vừa rồi Tô Lịch nói cái gì nhỉ?

Cái gì mà thức khuya, em đi ngủ trước...

Em đi ngủ trước...

Ngủ trước.....

Ngủ.....

Đúng vậy, sao cô có thể quên một chuyện quan trọng như vậy chứ?? Cư nhiên lại có thể mơ mơ màng màng đi theo Tô Lịch trở về. Là vợ chồng thì sẽ phải ngủ chung a!!!!!! Nhờ may Tô Lịch đòi giờ trò lưu manh với cô thì cô phải làm sao bây giờ??

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhảm Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 4

Lúc Tô Lịch làm xong hết báo cáo, quay lại phòng ngủ đã là 3h sáng. Vì không muốn đánh thức Đông Tâm nên anh không bật đèn, chỉ dựa vào ánh sáng yếu ớt từ màn hình di động để về phòng. Vừa đi tới bên giường, người trên giường liền cử động, lăn lông lốc một vòng rồi xoay người ngồi dậy

Tô Lịch cho rằng cô muốn đi vệ sinh, nhưng chờ cả nửa ngày cũng không thấy người trên giường có động tĩnh gì nữa, ngược lại còn cẩn thận cuốn chặt chăn trên người, bày ra bộ dáng nhập định (ngồi thiền)

Tô Lịch buồn bực: "Đánh thức em à?"

Đông Tâm lác đầu, hít sâu một hơi, sau đó mới ồm ồm nói: "Tôi vốn dĩ đang đợi anh." Trong suốt mấy tiếng Tô Lịch xử lý báo cáo, Đông Tâm cũng nằm suy nghĩ N cách để khiến mình và Tô Lịch không phải chung giường nữa: Về nhà mẹ đẻ, ra ngoài ở khách sạn hoặc đơn giản hơn là trực tiếp khóa cửa lại. Nhưng không có cách nào là mang tính dài hạn cả.

Thực ra, từ lúc ở Đông gia, Đông Tâm cũng hiểu được, sự việc mình trùng sinh này, có gạt ai thì gạt nhưng chắc chắn không gạt được người bên gối. Nếu đã như vậy, còn không bằng mình thẳng thắn một năm một mười nói rõ luôn với Tô Lịch cho rồi, còn về phần anh ta có tiếp nhận được hay không thì tính sau đi! Ít nhất như vậy thì cô cũng không cần ngày ngày sầu não tìm cách phân giường với Tô Lịch nữa.

"Chờ anh làm gì? Không phải đã bảo em đi ngủ trước rồi sao?" Lúc Đông Tâm còn đang mải mê suy nghĩ thì Tô Lịch đã nhanh chân lật chăn treo lên giường nằm. Mắt thấy Tô Lịch đã nằm xuống cạnh mình, Đông Tâm theo bản năng rụt người lại một chút, lại lấy chăn che kín mình, sau đó mới ho khan nói: "Có chuyện muốn nói với anh."

"Mai rồi nói."

Đông Tâm kiên trì: "Nhất định phải nói hôm nay."

Tô Lịch trầm mặc một lát, sau đó mới nhỏ giọng rầu rĩ đáp ứng.

Đông Tâm háng giọng, bắt đầu nói: "Cái kia.... Chuyện này nghe có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng anh phải nhớ, những chuyện tôi chuẩn bị nói đều là thật. Tôi không hề đùa, cũng không nói dối, lại càng không mắc chứng hoang tưởng."

Tô Lịch: "Ừ."

Đông Tâm ôm ngực, suy nghĩ lời mờ mờ: "Trọng sinh, anh đã từng nghe nói qua chưa?"

"Ừ."

"Trong tiểu thuyết trọng sinh, có một kiểu là trọng sinh đến tương lai, ý là nhân vật chính sau khi chết đi thì sống lại ở thời điểm vài năm sau, thậm chí là vài trăm năm sau... cái này anh cũng biết chứ?"

"Ừ."

"Anh đã hiểu rồi thì tốt", Đông Tâm cắn răng, thừa thế xông lên, "Bây giờ tôi chính là trường hợp này đó."

Lúc này, Tô Lịch ngừng lại một chút, một lát sau mới khẽ ừ một tiếng.

Trong bóng tối, đỉnh đầu Đông Tâm toát ra hàng chục dấu hỏi. Chỉ "ừ" một câu là xong rồi sao? Phản ứng này của Tô Lịch là thế nào vậy? Anh ta không

muốn hỏi mình cái gì ư?

Đồng Tâm tặc lưỡi: "Rốt cuộc anh có hiểu tôi đang nói gì không vậy? Tôi nói là, tôi-trọng-sinh!".

".... Ủ."

"Tôi không đùa với anh, tôi thực sự trọng sinh, là sống lại đó. Lúc năm 2009 tôi bị chậu hoa rơi trúng đầu, trọng sinh đến thời điểm 6 năm sau, là bây giờ đó. Anh hiểu không??"

Đến lúc này, Tô Lịch cũng không ừ ừ đáp lấy lệ Đồng Tâm nữa, mà đáp lại là một tràng ngáy ùn ùn kéo tới.= Tô Lịch đã hoàn toàn ngủ thiếp đi.

Đồng Tâm: "....." CMN (ノ益) ㄝ ㄣㄣㄣ

Cuối cùng, vừa bức bách lại vừa bất đắc dĩ, Đồng Tâm đành phải ngủ tạm ở giường ngủ trong thư phòng một đêm. Rạng sáng hôm sau, cô dậy sớm một chút, ăn vận chỉnh tề, trang điểm trang nhã. Tô Lịch nhìn Đồng Tâm bận rộn quay đi quay lại cũng không gì, mãi đến trước khi xuất phát, mới nhàn nhạt liếc nhìn cái áo khoác tua rua cô mặc trên người, hỏi: "Em nhất định phải mặc cái áo này sao?"

Đồng Tâm lại cho rằng Tô Lịch nghĩ cái áo khoác này quá mỏng, vội giải thích rằng bản thân không cảm thấy lạnh. Nhưng mãi đến khi đến khách sạn, Đồng Tâm mới thực sự hiểu được ý của Tô Lịch.

Tiệc cưới của Liễu Văn và Trình Nham tổ chức ở khách sạn Hilton. Lúc hai người đến, cô dâu và chú rể đang đứng ở ngoài đón khách. Đồng Tâm đứng từ xa nhìn, chỉ thấy Văn Từ mặc một chiếc váy cưới đuôi cá trắng như tuyết, trên đầu đội một chiếc vương miện nhỏ sáng lấp lánh, đẹp đến mức cô không dám nhận là người quen. Còn Trần Sơn Thạch..... Đây mà là Trần Sơn Thạch ư?? Chú rể mặc sơ mi trắng âu phục đen, vai rộng eo thon, điển hình cho cái gọi là "mặc quần áo thì gầy nhưng cởi ra thì có da có thịt". Đồng Tâm nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú kia cả nửa ngày, mới tìm thấy được chút ít gọi là dấu vết của ngày xưa.

Có câu nói thế nào nhỉ? Đằng sau mỗi người béo chính là cả một sự tiềm năng. Nhìn Trình Nham này thì không chỉ đơn giản là có tiềm năng nữa rồi, mà phải nói là nghịch thiên mới đúng. Đồng Tâm bỗng nhiên cảm thấy tự hào về bản thân, có thể tìm được cho bạn thân một lão công đẹp trai đến như vậy, bà mối như cô quả thực không còn gì để chê trách mà, muahahaha!!!!

Đồng Tâm vênh mặt đi vào, Văn Từ vừa nhìn thấy cô liền vẫy tay. Đồng Tâm cầm tay Tô Lịch kéo đi, ba bước gộp làm hai bước nhanh chóng đi tới khu vực đón khách. Nhưng chân còn chưa kịp đứng vững sau lưng liền có người lớn giọng nói: "Bà mối tới rồi, chăm sóc đại hỷ."

Vừa dứt lời một đám người cả trai lẫn gái đều ủa ra, vây Đồng Tâm ở bên trong, ríu ra ríu rít không ngừng.

"Bà mối bà mối, mau tới nhận hồng bao này."

"Bà mối, mau nói mau nói đi, sang năm bà đây nhất định phải gả đi được."

"Tránh ra đi, hồng bao của tôi là lớn nhất đây này."

"Mấy người đừng tranh cãi nữa, cho tôi nói một câu với."

Đồng Tâm bị một đám người túm lấy kéo qua kéo lại, nhìn bọn họ người trước nối tiếp người sau nhét hồng bao vào người mình mới biết được là mình đang bị nháo.

Thành phố H từ xưa đến nay đều có tục lệ nháo bà mối. Tức là những người nam nữ còn độc thân, vào lễ kết hôn của chủ hôn thì tìm bà mối để được nghe những câu chúc cát tường, sau đó thì sẽ dùng hồng bao của mình để "mua" lại những câu chúc đó. Sở dĩ làm như vậy là do mọi người cho rằng bà mối là người chuyên "buôn bán" hôn nhân, nếu làm như vậy thì những câu chúc tốt lành từ miệng bà mối ra có thể thành sự thật. Đồng Tâm liếc nhìn đoàn nam nữ trẻ tuổi hung hăng này, cũng biết hơn phân nửa đến đây là để tìm kiếm hoa đào, chính là dùng sức chín trâu hai hổ, vắt hết óc ra để có thể có được lời chúc tốt lành từ bà mối. Vì do không biết trước nên không kịp chuẩn bị, hơn nữa những người xinh đẹp đáng yêu quả thực là quá nhiều, Đồng Tâm còn chưa chúc được hai câu liền hoàn toàn ngã gục.

Lời chúc cát tường cũng từ "Hạnh phúc dài lâu" "Kim ngọc lương duyên" thành "Đừng kéo đừng kéo" "Mợ nó, tóc của tôi" "Các anh trai, chị gái à, tha cho tôi với, tôi thực không nghĩ được gì nữa rồi".....

Bên này Đồng Tâm bị nháo đến đầu óc hỗn loạn thì bên kia Tô Lịch lại đang đứng vô cùng nhàn nhã bên cạnh cô dâu chú rể, Văn Từ đưa cho anh một điều thuốc hì, Trình Nham đứng bên cạnh nhìn đám người đang huyền não phía trước, nửa đùa nửa thật nói: "Nháo đến đây cũng đủ rồi đấy, còn nháo nữa chắc bà mai phát điên luôn mất."

Không ngờ Tô Lịch lại nói: "Không sao, kệ bọn họ nháo đi. Sư tử hà đông này suốt ngày ở nhà làm mưa làm gió, hôm nay vừa vận có người thay tôi xả giận với cô ấy."

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng tay Tô Lịch đã dập điều thuốc trên tay, chen vào đám người, vừa ôm lấy Đồng Tâm che chở trong lòng vừa nói: "Được rồi được rồi, tất cả mọi người hôm nay đưa hồng bao đều có thể thuận lợi thoát ế. Nhóm soái ca thì lấy được bạch phú nữ, nhóm mỹ nữ thì gả được cho cao soái phú, tất cả đều tạm biệt kiếp sống câu độc thân, kể từ giờ quang côn lễ* liền trở thành đóa thù lễ**...

*光棍节 **剁手节 hai từ này t kb dịch là gì nên đành để nguyên, bạn nào biết thì cmt đóng góp để t sửa nhé.

Dứt lời tất cả đều cười rộ lên, sau đó mọi người liền tản ra. Lại nhìn sang Đông Tâm vẫn đang ngây như phỗng ở bên cạnh. Đi rồi sao? Cứ thế mà đi sao? Lời chúc cát tường không phải nên có bốn tiếng sao? Cái gì mà soái ca lấy bạch phú mỹ, mỹ nữ lại gả cho cao phú soái chứ?, cò nữa, cẩu độc thân là cái gì? Đóa thù lễ lại là cái quái gì chứ?

Đông Tâm còn đang suy nghĩ, một cái hồng bao lớn liền được đưa tới trước mặt cô. Là Văn Từ với vẻ mặt tràn bỏ ghét bỏ nói: "Cầm đi cầm đi, tiền thường làm mối của cậu."

Đông Tâm phụt cười ra tiếng vừa cầm hồng bao vừa làm bộ mở ra, không hề khách khí nói với Văn Từ: "Cậu cho bao nhiêu vậy? Tớ sẽ đếm ngay ở đây, thiếu một đồng tớ cũng không nhận đâu đó."

Văn Từ cũng giả bộ giờ nắm tay về phía cô: "Đủ cho cậu mặt mũi đó! Đi đi, đi đi, mang người đàn ông của cậu lên tầng 2 uống nước đi, tớ nhìn hai người thôi cũng thấy phiền rồi."

Mẹ Văn Từ không hiểu lắm cách hai người giao tiếp với nhau, thấy con gái càng nói càng quá đáng, liền hung dữ mắng: "Con nói linh tinh cái gì đó? Ở đâu ra cái kiểu nói chuyện với bà mồm như vậy hả?" Nói xong liền quay sang Đông Tâm, bày ra vẻ mặt tươi cười nói: "Bác còn phải cảm ơn Tâm Tâm nhiều. Không có bà mối là cháu thì cái cục nợ này nhà bác không biết phải đến khi nào mới gả ra được đây..."

"Mẹ..." Văn Từ kéo tay mẹ mình lại: "Mẹ còn cảm ơn cậu ấy làm gì? Sao mẹ không hỏi bà mối xem, người đàn ông đầu tiên cậu ấy làm mối cho con đang ở đâu kia?"

Mẹ Văn Từ liếc nhìn con gái, không rõ chuyện gì, mà bên kia Đông Tâm liền ho khan hai tiếng, thiếu chút nữa là bật thốt lên: "Đang ôm tớ đây này!"

Nói ra thì rất dài-----

Nếu nói năm đó, Tô Yến là nam thân trong lòng Đông Tâm thì Tô Lịch lại là nam thân của cả ba khối. Bất kể là học tỷ lớp trên đã tan học hay là học muội lớp dưới, tất cả nữ sinh đều tập trung một chỗ để thảo luận xem hôm nay Tô Lịch lớp 5 cao trung hôm nay làm gì, buổi trưa nói chuyện nhiều nhất với ai... Mà điều bất hạnh ở đây chính là Văn Từ cũng là một thành viên trong đám bắt quai đó.

Đông Tâm cả ngày nghe Văn Từ lải nhải lảm bảm về nam thân của cô ấy, đến mức lỗ tai mọc cả kén. Cho đến một buổi trưa nào đó, cuối cùng Đông Tâm cũng không thể chịu được nữa, đập bàn đứng dậy nói: "Cậu cả ngày lải nhải như thế thì có tác dụng cái mồm!?! Thích thì đi thổ lộ đi!"

Nghe xong mặt Văn Từ liền trợn trắng: "Cậu cũng không phải không biết, thổ lộ với Tô Lịch, xác suất bị từ chối chính là 200% luôn đó."

Đông Tâm nghĩ nghĩ một chút, thấy quả thực là đúng, liền vỗ đầu nói: "Nếu không thổ lộ được thì cậu theo đuổi ngược lại đi!

"Cái gì gọi là theo đuổi ngược?"

"Cái này thì đơn giản quá chứ còn gì nữa? Hàng ngày mua điểm tâm cho cậu ta, bánh mì bánh ngọt sandwich sữa.... Các thể loại, phong phú đa dạng. Cần người miệng mềm bắt người tay ngắn, tớ không tin cậu ta ăn suốt một học kì lại không mềm lòng đấy."

Sau đó thì NO ZUO NO DIE*, Đông Tâm bắt đầu hành trình đưa bữa sáng của mình....

*no zuo no die là một câu nói của người Trung, đại khái là nếu bạn không làm điều gì ngu ngốc thì cũng sẽ không bị gây ông đập lưng ông, từ zuo (作) có nghĩa là hành động ngu ngốc.

Vì da mặt Văn Từ mỏng, không chịu đi đưa bữa sáng, Đông Tâm lại không chịu được cô ấy cứ bám dính lấy mình không thôi nên chỉ có thể trở thành hồng nương* bắt đắc dĩ, mỗi sáng gió thì mặc gió, mưa cũng mặc mưa mang đồ ăn sáng đến cho Tô Lịch. Ban đầu Tô đại nam thần mắt cao hơn đầu đối với bữa sáng của Đông Tâm đến một cái ánh mắt cũng không bỏ thí, trực tiếp ném thẳng vào thùng rác. Về sau, chắc là cảm thấy hành vi ném đồ ăn đi của mình quá lãng phí lương thực, Tô Lịch liền chuyển qua phân chia đồ ăn cho các bạn trong lớp, về sau nữa, Tô đại nam thần mắt cao hơn đầu thế mà lại chịu nhường bộ trước đối phương thấp hơn mình cả cái đầu mà ăn bữa sáng. Lại về sau hơn nữa, Tô đại gia nhà hần thế nhưng lại còn bắt đầu đòi chọn món!!

*hồng nương: bà mối.

Cứ như vậy hết một học kì, Đông Tâm cảm thấy thời cơ đã chín muồi, liền giật dây Văn Từ viết thư tình, nhưng không ngờ lại phát sinh cái sự kiện qua đen kia, khiến cho Đông Tâm và Tô Lịch hoàn toàn trở mặt. Văn Từ ở giữa tình yêu và tình bạn đã kiên quyết lựa chọn tình bạn, kể từ đây liền phân rõ giới hạn với Tô Lịch, cũng không hề nhắc đến việc thăm mền cậu ta nữa.

Vốn dĩ những chuyện xưa cũ này nên để gió cuốn đi, mà Đông Tâm cũng cho rằng sau khi tốt nghiệp, đời này mình cũng sẽ không có liên hệ gì với Tô Lịch nữa, nhưng ở đời ai học được chữ ngờ chứ.....

Đông Tâm nghiêng đầu nhìn về phía Tô Lịch, thờ dài lần thứ N+1, để tay lên ngực tự hỏi, rốt cuộc là lúc đó mình nghĩ cái quái gì chứ? Về sau sao lại ở một chỗ với Tô Lịch đây? Thanh danh bà mối cả đời của mình aaaa, đều bị hủy trên tay con hàng này rồi.

Văn Từ chế nhạo: "Lại còn nói dắt mối cho tớ nữa chứ? Hừ, kết quả là tớ mất tiền bữa sáng cả một kì, cuối cùng lại để cậu trục lợi ôm người chạy mất."

Aizzz, nói mới nhớ, lúc nào cậu định trả tớ tiền bữa sáng kia đây?"

Đồng Tâm bị nghẹn đến một câu cũng không phản bác được, đã thế, Trình Nham ở bên cạnh lại còn vui vẻ bồi thêm một đao: "Tiền nay coi như tớ bỏ đi, coi như tiền cảm ơn! May mà Đồng Tâm cậu làm mai không có tí đạo đức nghề nghiệp nào, nếu không thì tớ đã không có ngày hôm nay rồi."

Đồng Tâm bị hai vợ chồng này làm cho tức đến hộc máu. Trong lúc chính mình tức giận lại không biết làm gì ngoài việc nuốt hận vào trong liền nghe được Tô Lịch lạnh nhạt mở miệng: "Đề người độc thân làm mối, có cô ấy thì không có cô. Cô chưa nghe bao giờ sao?"

Nghe vậy, đầu tiên Văn Từ ngẩn người ra, sau đó mới bật cười: "Được rồi, tôi nói không lại hai người, được chưa?" Đúng lúc này lại có tân khách đến, Văn Từ và Trình Nham vội quay lại tiếp khách, Đồng Tâm và Tô Lịch liền chuẩn bị đi lên tầng. Nhưng mới đi được hai bước, Đồng Tâm mới như nhớ ra cái gì đó, sờ sờ vai mình, sau đó cả kinh nói: "Áo choàng của tôi đâu mất rồi?"

"Giờ mới nhớ tới nó sao?" Tô Lịch dùng ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn Đồng Tâm, sau đó lấy ra một thứ gì đó nhăn nhúm đưa đến. Đồng Tâm nhìn kỹ lại, sau đó bàng hoàng phát hiện ra đó là áo khoác của mình, quá đáng hơn nữa, ngay chính giữa còn in một dấu chân đen sì, to tướng. Như vậy thì hiển nhiên là không thể mặc được nữa rồi.

Tô Lịch còn ném thêm một quả bom: "Đã nói đừng có mặc cái áo này rồi mà không nghe! Đáng đời!"

Đồng Tâm tròn mắt: Anh có nói qua sao? Có sao?? Nhưng ngay vào giây phút Đồng Tâm chuẩn bị nhào tới bóp chết Tô Lịch thì cô liền nhận ra một vấn đề quan trọng hơn rất nhiều....

Vì đẹp nên hôm nay Đồng Tâm chỉ mặc một cái váy liền màu thì màu đỏ ở trong. Không biết là do mấy năm nay trôi qua quá thoải mái hay là sao mà eo cô liền không cần thận có thừa ra một ngón, rồi lại không cần thận thừa thêm một ngón nữa. Đồng Tâm vốn dùng áo choàng là để che đi hai cái ngón đáng ghét này, nhưng bây giờ thì.....

Đồng Tâm nghiêng đầu, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình ở trong cửa kính trong suốt của thang máy, thấy trên bụng có nhiều hơn một lớp "phao bơi", cho dù mình hóp bụng thế nào cũng vẫn nhìn thấy rõ, cảm thấy vô cùng đau lòng-ìng.

Trong lúc Đồng Tâm còn đang chìm đắm trong đau khổ, tay bóp bóp đồng thịt thừa trên bụng mình thì liền nghe được giọng nam dễ nghe từ đằng sau: "Cậu nhỏ, mợ nhỏ!"

..... Là Tô Yến.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 5

Mượn một câu nói trên Internet mà sáng nay mới học được, tâm trạng hiện giờ của Đồng Tâm chỉ có thể gói gọn trong hai chữ "Đậu má".

Cô ngần tính vụn vặt cũng không tính được chiếc áo choàng mình cẩn thận chọn lựa lại bị người ta biến thành giẻ lau, hại mình lộ "phao bơi" trước mặt người khác. Cô lại càng không nghĩ tới một màn này lại bị Tô Yến nhìn thấy. Trong lúc nhất thời, Đồng Tâm chỉ hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống. Lúc này Tô Lịch cũng quay lại chỉ nhìn thấy một mình Tô Yến liền nhướn mày nói: "Sao cháu chỉ đến một mình thế này? Nhướn Thanh đâu?"

Tô Yến cười: "Cô ấy có việc gấp nên không tới được ạ."

Đồng Tâm vừa nghe được lời này liền hiểu Tô Yến đã là hoa đã có chủ, mà người tên Nhướn Thanh nói không phải bạn gái thì chính là vợ của cậu ấy. Trong lúc Đồng Tâm đang lén lút đau lòng lại nghe Tô Lịch nói: "Cậu có chút việc phải đi ra ngoài một chút, hai người cứ lên trước đi."

Đồng Tâm ừ ừ, còn chưa kịp hỏi Tô Lịch đi đâu thì đôi chân dài của đối phương đã sải bước ra khỏi đại sảnh khách sạn. Trong thoáng chốc chỉ còn Tô Yến và Đồng Tâm đứng tại chỗ, bầu không khí có chút cứng nhắc.

Tô Yến ho nhẹ, hiển nhiên cũng có chút xấu hổ: "Vậy chúng ta..... Lên trước?"

"Được."

Đồng Tâm vừa đi lên vừa nhìn trộm Tô Yến bên cạnh. Khác với Tô Lịch đã lột xác trở thành một người đàn ông thành thực, Tô Yến dường như vẫn còn giữ được nét đẹp thời thanh xuân, không chỉ là vẻ bề ngoài, mà ngay cả khí chất hay cử chỉ của cậu ấy cũng không có gì thay đổi cả. Vẫn tỏa sáng như vậy, sạch sẽ, tinh khiết.

Đồng Tâm vẫn nhớ bầu không khí khi hai người ở cùng nhau hồi ấy cũng như bây giờ, trong đầu liền hiện lên hai chữ "xấu hổ" to đùng, chỉ một chút không cẩn thận là bầu không khí lập tức bị đóng băng.

Lúc ấy, việc Đông Tâm thích Tô Yến là một bí mật công khai, chỉ cần hai người đứng cùng một chỗ với nhau liền có người lên tiếng trêu chọc. Tuổi trẻ đa mặt mông nên cứ như vậy mà hình thành nên cái bầu không khí đáng xấu hổ như này. Nhưng về lý mà nói, hiện giờ quan hệ giữa hai người là quan hệ họ hàng mợ-cháu, ngày lễ ngày tết ít nhiều gì cũng sẽ gặp mặt, tại sao ở một mình với nhau vẫn có thể dễ dàng xấu hổ như vậy?

Đông Tâm đang yên lặng suy nghĩ thì đột nhiên nghe Tô Yến lên tiếng: "Gần đây có khỏe không?"

Đông Tâm hoảng hốt, vừa ngẩng đầu liền rơi vào đôi mắt đen láy trong suốt của Tô Yến. Bốn mắt nhìn nhau, Tô Yến như đũa nhỏ làm sai chuyện gì, liền chột dạ rời mắt đi, "Anh thấy em.... Khoảng thời gian trước lại bị đau nửa đầu, cho nên chỉ muốn hỏi thăm một chút..."

Đông Tâm mỉm cười, trong khoảng thời gian ngắn càng trở nên hồ đồ.

Nếu nói hai người đã một thời gian dài không gặp mặt, Tô Yến hỏi thăm cô gần đây có khỏe không là một chuyện rất bình thường. Nhưng lúc này cậu ấy lại nói "Khoảng thời gian trước thấy cậu lại bị đau nửa đầu.." đây không phải có nghĩa là gần đây hai người mới gặp nhau sao? Lại hỏi cô "lại" là có ý gì đây?

Đông Tâm do dự đáp qua loa: "Khá tốt, cảm ơn cậu đã quan tâm."

Tô Yến cười, cúi đầu không nói nữa.

Lên đến tầng hai, vừa đến đã thấy có người vẫy tay với bọn họ từ xa. Bởi vì Văn Từ và Trình Nham là bạn học, cho nên cũng mời không ít bạn học trong lớp đến. Mọi người già trẻ dần dạt nhau đến chiếm tới hai bàn lớn. Hai người vừa đến, Tô Yến liền bị lớp trưởng lôi kéo ngồi ở phía bên trái, Đông Tâm thấy bên phải đã hết chỗ, nên cũng ngồi xuống phía bên phải.

Đến lúc ngồi xuống, Đông Tâm mới trông thấy Lôi Lôi.

Lúc ấy, ngoại trừ Văn Từ là bạn thân không tính, người có quan hệ thân thiết nhất với Đông Tâm là Lôi Lôi nên giờ phút này nhìn thấy Lôi Lôi, Đông Tâm liền cảm thấy thân quen, nhin không được tiến lên vỗ vai đối phương, về mặt lưu manh nói: "Nữ nhi, càng lớn càng đẹp nha."

Lôi Lôi bị hành động này của Đông Tâm làm cho sợ hãi, sững lại một lúc, sau đó mới lễ phép gật đầu: "Cảm ơn." Nói xong liền mang về mặt xa cách quay đi, tiếp tục cúi đầu lướt điện thoại.

Đông Tâm bị mặt nóng áp mông lạnh, nhưng rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần. Cô chưa từng nghĩ tới, thật không ngờ sinh thời này, mình còn có thể nghe được hai từ "cảm ơn" từ miệng Lôi Lôi. Không phải từ trước đến nay mỗi lần hai người ở cùng nhau đều là anh chọc tôi tôi biếm anh sao? Cảm ơn là cái khi gì chứ? Từ khi nào cô và Lôi Lôi lại trở nên khách sáo và xa lạ như vậy?

Đại khái là cũng nhìn ra Đông Tâm xấu hổ, lớp phó Đại Lâm liền nói sang chuyện khác: "Sao cậu lại đi một mình thế này? Vị kia nhà cậu đâu?"

Đông Tâm vẫn thất thần: "Lát nữa anh ta đến."

.....

Trên đường đi WC, vừa mới từ nhà vệ sinh bước ra, đi đến chỗ rẽ liền nghe được hai người phụ nữ đang khí thế ngắt trời mà tám chuyện, hơn nữa nhân vật chính còn là mình.

"..... Vừa rồi thật sự là buồn cười đến chết đi được mà. Tớ chưa từng thấy qua người nào chỉ số EQ lại thấp đến thảm thương như vậy đó. Người có mắt đều nhìn thấy Lôi Lôi chính là đang cảm thấy bị cô ta làm phiền, vậy mà cô ta còn cố tình mặt nóng áp mông lạnh mà dấn vào."

Một giọng nói khác lại vang lên: "Chỉ số thông minh của cô ta chắc chắn không được hai chữ số mất! Cậu biết thân phận bây giờ của Lôi Lôi là gì không? Nếu muốn bám lấy cô ấy, cái khác không nói nhưng ít nhất sau này mà muốn mua nhà thì có thể tìm cô ấy để xin giảm giá nhé. Nhưng Đông Tâm lại ngu xuẩn chơi trò chơi bạn cũ, ha, hai người bọn họ đã nhiều năm không liên lạc, cô ta vừa xuất hiện liền bảo bối bảo bối, nếu là cậu thì cậu có khó chịu không?"

Nghe đến đây, Đông Tâm liền tự cong khóe miệng nở nụ cười chế giễu.

Nhiều năm không liên lạc sao? Trách không được mình vừa lại gần, toàn thân cô ấy cao thấp đều bày ra dáng vẻ "người sống chó lại gần" như vậy. Nếu đổi lại là mình, tự nhiên có một người bạn cũ lâu ngày không gặp chạy lại lồi lồi kéo kéo, cô chắc chắn cũng cảm thấy phiền muốn chết rồi? Có khi còn nghĩ đối phương là người điên ý chứ.

Đông Tâm thở dài, trước khi cô trọng sinh, Lôi Lôi vừa mới từ thành phố H đến để đi du lịch. Đại khái là bắt đầu từ lúc ấy, hai người mới dần dần trở nên xa cách, hai người từ có chuyện gì cũng không giấu giếm nhau nữa câu đến một câu cũng không nói chuyện với nhau nữa.

Thực ra nhân sinh giống như một đoàn tàu, có người lên nhưng cũng có người xuống. Có một số người bạn số phận chỉ sắp đặt họ đi cùng bạn trên một đoạn đường chứ không phải cả nhân sinh dài đằng đẵng. Đạo lý này không phải Đông Tâm không hiểu, nhưng khi nó trực tiếp áp dụng lên người mình thì cô lại cảm thấy khó khăn. Muốn cô tiêu sái nói tạm biệt với người bạn xuống tàu, quả thực là một điều không hề dễ dàng gì.

Bên này Đông Tâm đang âm thầm sầu não về phần muộn nho nhỏ của mình, bên kia hai người đã chuyển từ chuyện EQ của cô chuyển qua cách ăn mặc.

"Cậu nói xem hôm nay trước khi ra khỏi nhà rồi cuộc cô ta có soi gương hay không chứ? Thật đúng là nói không ngoa chứ cô ta vừa ngồi xuống một cái trên bụng liền thừa ra cả rỗ mỡ. Béo như vậy thì không nói nhưng lại còn cố tình mặc một chiếc váy ôm sát như thế thế nào chứ? Điền rồi sao?"

Khỏe miệng Đông Tâm run rẩy, hai tay theo phản xạ muốn ôm lấy rỗ mỡ của mình.

Mà người phụ nữ còn lại sau khi nghe những lời này liền cười đến run rẩy: "Cậu thật là thiếu đạo đức mà, cái gì mà cả rỗ mỡ chứ? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tô Lịch nhìn cô ta như vậy sao mà cứng lên được nhỉ?"

"Cái này cũng khó nói lắm..." Đối phương dùng giọng nói mờ ám nói: "Biết đâu Tô đại nam thần khẩu vị khác người liền thích Đông Tâm như vậy thì sao? Không thì cũng có thể do kĩ thuật của cô ta quá lợi hại đi?" Dứt lời, hai người phụ nữ lại nhìn nhau nở nụ cười ám muội.

Đông Tâm nghe hai người này càng nói càng bị ồ, cắn răng chuẩn bị lao ra cào xé hai người kia, liền nghe được giọng nói trầm thấp mà vang vọng của Tô Lịch từ phía sau: "Đông Tâm!"

Bởi vì quá tập trung vào hai người kia nên Đông Tâm bị một câu này của Tô Lịch dọa đến mức thiếu chút nữa thì quỵ sụp xuống. Mà bên kia, hai âm thanh ba hoa chích chòe cũng lập tức im bật, chờ đến khi Đông Tâm có phản ứng lao ra thì ở đó đã sớm không còn bóng người.

Nhìn hành lang trống không, Đông Tâm phát điên, quay người lại liền trừng lớn đôi mắt heo của mình, bày ra dáng vẻ muốn ăn thịt người: "Anh có ý gì? Cố tình đánh tiếng với bọn họ sao? Anh không nghe thấy bọn họ nói cái gì hay sao??"

Tô Lịch bày ra dáng vẻ "không liên quan đến đại gia đây", nhàn nhã đi đến trước mặt Đông Tâm, đem cái túi trong tay dúi vào ngực cô, nói: "Mặc vào."

Đông Tâm nhìn lại thì thấy một cái áo khoác lông cừu, trên đó còn chưa cả cắt mác, hiển nhiên là Tô Lịch vừa mới đi mua. Lại nhìn thấy trên mác áo ghi hai chữ XL, một ngọn lửa vô danh trong lòng Đông Tâm bùng cháy. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh cũng chê tôi béo sao?" Cho nên mới lo lắng chạy đi mua quần áo, muốn che đi mỡ của cô sao??

Tô Lịch ném cho cô ánh mắt khinh thường, sắc giọng mắng: "Mặc vào nhanh lên, muốn chết rét sao?"

Nghe vậy Đông Tâm mới lấy lại được lý trí. Nếu Tô Lịch thật sự ghét bỏ cô thì hoàn toàn có thể để cô về nhà thay quần áo, không cần phải chạy đi mua áo khoác cho cô như thế này. Cho nên, anh ta đây là thực sự sợ mình lạnh nên mới đi mua áo sao?

Đông Tâm hơi hơi cảm động, nhưng lại nghĩ đến hai con "chim chích chòe" kia, liền tức giận giậm chân bình bịch: "Chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ qua cho bọn họ sao? Anh có biết vừa rồi lời nói của bọn họ có biết bao nhiêu hạ lưu không?"

Tô Lịch vẫn bình tĩnh như cũ: "Em chấp nhận với mấy người đó làm gì?" Nói xong liền kéo tay Đông Tâm đi vào yến hội.

Mặc dù Tô Lịch và đám người Lôi Lôi không phải bạn cùng lớp, nhưng vì quan hệ của Tô Yến và Đông Tâm nên mọi người cũng biết nhau cả. Đôi vợ chồng son sau khi ngồi xuống, Tô Lịch liền lịch sự chào hỏi lần lượt tất cả mọi người. Chờ mọi người hàn huyên xong, Tô Lịch mới quay đầu nhìn về phía Tiêu Tinh Tinh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi vẫn cứng được khá tốt."

Tiêu Tinh Tinh bị câu nói không đầu không đuôi này làm cho sững sờ, mãi một lúc sau mới tìm về đầu lưỡi: "Cái gì cơ?"

Tô Lịch nhướn mày, khuôn mặt tràn ngập vẻ ý vị sâu xa: "Đều đã 30 tuổi rồi, là người già cả rồi, lại còn giả bộ ngây thơ cái gì nữa? Cứng, cô nghe không hiểu sao? Nói một cách khoa học thì gọi là tình trạng cương dương, nói một cách thô tục thì chính là "lên" đó."

Giọng nói Tô Lịch không lớn không nhỏ, vừa đủ để tất cả mọi người trên bàn đều nghe thấy. Anh vừa nói xong thì mọi người đều trực tiếp hóa đá. Mà Đông Tâm ngồi bên cạnh cảm cũng rơi cả xuống đất.

Nhớ năm đó, Tô Lịch là nam thần cao trung, không biết được bao nhiêu nữ sinh đem lòng ái mộ. Các nữ sinh luôn nhỏ giọng thảo luận là anh là một thân sĩ có biết bao nhiêu giáo dưỡng, lại có dáng vẻ biết bao nhiêu cấm dục thanh tao... Lại nhìn lại người trước mặt này, đột nhiên Đông Tâm cảm thấy mình thậm chí còn xấu hổ thay anh ta nữa.

Một bàn này còn cả 2, 3 nữ sinh năm đó yêu thầm Tô Lịch, giờ phút này, nghe xong lời Tô Lịch nói thì bong bóng mộng tưởng tan vỡ không còn một mảnh. Mà đương sự, Tiêu Tinh Tinh, lúc này lại càng mặt đỏ tai hồng, hít hít vài hơi, mãi mới thốt ra được một câu: "Tô Lịch, đề nghị anh hãy lịch sự."

Tô Lịch cười lạnh: "Cho hỏi tôi không tôn trọng cô chỗ nào? Vừa rồi không phải cô tò mò không biết lúc tôi đối mặt với Đông Tâm có lên được hay không sao? Hiện tại tôi liền chính thức trả lời cô, tôi đối với Đông Tâm phản ứng vẫn khá tốt, vẫn rất cứng rắn. Tiếc thế nói luôn, kĩ thuật của vợ tôi rất tốt, cuộc sống tình phúc của chúng tôi rất hoàn hảo, không phiền cô nhọc lòng." Nói xong Tô Lịch lại bộ ngây thơ chớp chớp mắt, bày ra nụ cười mê hoặc chết người của mình.

Trừ Đông Tâm, những người khác đều vô cùng yên tĩnh... Mọi người ai uống trà thì tiếp tục uống trà, ai đang chơi điện thoại thì tiếp tục chơi điện thoại, nhưng lỗ tai thì đều yên lặng mở rộng hết cỡ để hóng hót động tĩnh của Tô Lịch và Tiêu Tinh Tinh ở bên này. Đông Tâm yên lặng cười ha ha hai tiếng,

mấy người.... Nhiều người... có diễn thì cũng làm ơn diễn có tâm chút được không? Vị bạn học đang chơi điện thoại kia, có người nào dùng điện thoại mà mắt lại chỉ nhìn chăm chăm vào cái màn hình khóa như vậy không? Còn có vị bạn học đang uống trà... cậu biết là cậu vừa uống chén trà của em gái bên cạnh chứ?

Trong lúc nhất thời, giữa cả đại sảnh ồn ào náo nhiệt, bàn của họ lại an tĩnh để quý dị? Ngay vào giây phút Đông Tâm chuẩn bị bị bầu không khí làm cho đóng băng, tiểu loli nhà Đại Lâm bỗng vô cùng ngây thơ mà hỏi: "Mẹ, cái gì là cương dương ạ?"

Đại Lâm sợ tới nỗi vội vàng che miệng con gái lại, lại bảo ông xã mang con gái đi trước, sau đó mới nhìn về phía Tiêu Tình Tình, về mặt khó xử nói: "Tình Tình, cậu..... Aizz, cậu cũng thật là, một cô gái, còn chưa có cả người yêu, quan tâm chuyện vợ chồng nhà Đông Tâm làm cái gì?"

Tiêu Tình Tình đã sớm bị làm bẽ mặt đến mức mặt mũi đỏ bừng, lúc này thấy Đại Lâm lại bồi thêm một đao, lập tức đập bàn gào lên: "Tôi cái gì cũng chưa nói! Là anh ta nói xấu tôi!!"

"Nói xấu?" Tô Lịch hơi híp mắt lại, "Vậy lúc này cô và Dịch Phi ở trên hành lang nói cái gì vậy nhỉ? À phải rồi, cô nói cô muốn mua nhà..." Tô Lịch vừa nói vừa nhìn về phía Lôi Lôi: "A, Lôi tổng, nghe nói thân phận của cô không tầm thường, muốn mua nhà thì tìm cô liền có thể được giảm giá, có thật không vậy?"

Dịch Phi vừa nghe xong liền đứng bật dậy, vội vàng nói: "Lôi Lôi, cậu đừng nghe anh ta nói linh tinh! Tớ chưa hề nói cậu là tình nhân của Viễn lão tổng! Tớ chỉ là nghe người khác....." Dịch Phi mới nói được một nửa liền nhận ra mình đã tự nhảy vào cái hố mà Tô Lịch đào sẵn, đầu lưỡi lập tức cứng lại, không tài nào nói nốt nửa câu còn lại.

Lôi Lôi kinh nghiệm thương trường dày mình, đối với mấy lời đồn nhảm này nghe được cũng không phải lần một lần hai, chỉ hừ lạnh một tiếng, không đáp lại.

Dịch Phi thấy thế liền định nói thêm gì đó nhưng đột nhiên bị chồng mình giữ lại, quát khê: "Đủ rồi, em còn ngại chưa đủ mất mặt sao?" Dứt lời liền đứng dậy đi thẳng ra ngoài. Dịch Phi sững sốt hai giây, sau đó vội vàng túm lấy túi xách trên ghế rồi đuổi theo. Tiêu Tình Tình này xem ra đã sớm muốn rời đi từ lâu, nay thấy bạn mình rời đi cũng liền vội vã vịn vào đó mà đi mất.

Mọi thứ trở lại như cũ, Tô Lịch đắc ý nhìn Đông Tâm nhướn mày, biểu tình vừa như đang khoe khoang lại vừa giống như đang kể công.

Đông Tâm cười ha hả lấy lệ, dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy:

"Vừa rồi là ai nói không cần cùng mấy người này chấp nhận hả?"

Tô Lịch nga một tiếng, về mặt ngây thơ nói: "Em hiểu lầm rồi. Anh là nói.... Không cần cùng mấy người này chấp nhận ở đây..... Có chấp thì cũng phải chấp bọn họ trước mặt bản dân thiên hạ mới đúng..."

Đông Tâm quỳ, cô hoàn toàn vị sự vô lại của Tô Lịch đánh bại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhảm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6

Sau khi tiệc cưới kết thúc, Văn Từ đích thân tiễn hai vợ chồng Đông Tâm ra về.

Lúc nghe bản thân vì tiếp khách mà đã bỏ lỡ một màn kịch hay, Văn Từ hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Máng hay lắm! Loại người như Tiêu Tình Tình với Dịch Phi chính là thiếu dạy dỗ đó! Cậu có biết Tiêu Tình Tình kia là người đáng ghét như thế nào không? Khi không tự nhiên lại ra về bạn bè nhắn tin cho Trình Nham cái gì mà "Dạo này sao cậu gầy đi nhiều thế?" rồi thì "Tới Bắc Kinh công tác thì cậu nhớ mặc thêm nhiều áo nhé" vân vân mây mây..... CMN, tin nhắn như thế mà cô ta cũng dám viết, coi tớ là người chết rồi sao?? Đáng giận hơn là, tớ với Trình Nham đi suối nước nóng, cô ta lại còn dám nhắn tin cho Trình Nham hỏi "Đi chơi mà không rủ tớ, hừ!" CMNNNN!!! Tớ cùng người đàn ông của tớ đi suối nước nóng bồi dưỡng tình cảm, cô ta đi theo cái rắm?! Tớ làm gì? Làm vôi phun nước à?!!!"

Đông Tâm bị dáng vẻ của Văn Từ chọc cho bật cười, chọc chọc trêu ghẹo cô ấy: "Cậu cũng "bánh bao"* quá nhỉ? Đến như vậy rồi mà còn không nổi giận sao? Đây không hề giống phong cách của cậu nha!"

*ý chỉ dễ bị bắt nạt

Văn Từ đẩy ngược lại Đông Tâm, lỗ mũi hừ lạnh: "Xi, cậu đang nói gì đó? Chị đây là loại người hiền lành đó sao? Chuyện như vậy đương nhiên là phải nổi giận rồi! Khi đó tớ đã trực tiếp kéo tên cô ta vào danh sách đen!"

Đông Tâm vẫn còn muốn trêu chọc: "Phụ nữ thời kì tiền mãn kinh quả nhiên tính tình đều dễ nổi giận nha!", sau đó lại cau mày nói: "A, không đúng, nếu cậu đã kéo Tiêu Tình Tình vào danh sách sổ đen thì sao hôm nay cô ta còn tới được?"

Văn Từ cười ha ha hai tiếng, giọng điệu vô cùng châm biếm: "Cho nên, Tiểu Đông Tâm à, hai người chúng ta cho dù tu luyện thêm một ngàn năm trăm nữa cũng không đuổi kịp quý cô Trà xanh biểu kia đâu? Nhìn người ta kia, da mặt này, khí phách này.... Tớ đã cho cô ta vào danh sách đen rồi mà cô ta còn mặt dày đến đưa quà. Đây đúng là cực phẩm nha, nếu không phải hôm nay tớ kết hôn, tớ nhất định sẽ cởi giày của tớ ra mà đập thẳng vào miệng cô ấy!"

"Được rồi mà..." Đông Tâm an ủi Văn Từ: "Cái gì cũng có thể bỏ nhưng tiền thì không thể nha. Người khác đưa đồ tới thì mình cứ nhận thôi, giận nhiều sẽ làm bạch cầu bị chết đó, cậu coi đó như phí tổn thất tình thần đi!"

Văn Từ tròn trĩnh mắt: "Bà nội, làm ơn có chút văn hóa được không? Tức giận mà làm chết bạch cầu ư? Không phải là làm thương gan tổn thận sao?" Nói xong liền nghiêng răng nghiêng lợi tiếp: "Mà bọn họ thật đúng là cá mè một lứa mà, vị bạn khuê mật Dịch Phi của cô ta đúng là cũng không thể khiến người ta yêu thương nổi. Lúc cô ta kết hôn, chúng ta không đi được nên đã gửi hồng bao 800. Tớ kết hôn, cô ta dẫn cả nhà theo, lại còn chỉ đưa có 200, ha ha. Lúc này em họ tớ còn nói với tớ, chồng cô ta lúc ra về còn lấy hai bao thuốc Trung Hoa đốt tú quần nữa. Tớ cũng đến quỳ với cái nhà này luôn."

Đông Tâm thấy Văn Từ nếu còn nói nữa, lỗ mũi nói không chừng sẽ to như vị Chu Kiệt nổi tiếng trên mạng kia, liền trêu: "Buổi lễ kết hôn này của cậu coi như một tấm lưới lớn giúp cậu sàng lọc mọi người nha. Kết thúc hôn lễ, ai là bạn bè thật sự, ai là bạn nhậu nhìn lướt qua liền biết rồi."

Nghe vậy Văn Từ liền cho rằng Đông Tâm vẫn còn suy nghĩ chuyện của Lôi Lôi, liền kéo tay cô nói: "Tiểu Tâm, chuyện của Lôi Lôi cậu đừng để bụng. Hiện giờ cô ấy đang ở trong cái vòng hỗn loạn, người hay chuyện tiếp xúc cùng đều không giống với chúng ta nên nói chuyện chỉ được vài câu là hết cũng là bình thường. Thật ra, lần này gửi thiệp mời cho ấy, tớ vốn không nghĩ cô ấy sẽ tới. Nhưng cô ấy vẫn bay từ ngàn dặm xa xôi tới đây để dự hôn lễ làm tớ rất cảm động. Tớ cảm thấy, trong lòng cô ấy vẫn coi chúng ta là bạn bè, vẫn coi trọng phần tình bạn này, nếu không đã đi cả một chuyến xa như vậy tới đây."

Đông Tâm nghe vậy cũng nửa cảm thấy chua xót, nửa thấy vui mừng, cười lại với Văn Từ: "Cái gì mà cảm động với không cảm động chứ, tớ thấy cậu đây là nhận được một cái hồng bao nặng trĩu của người ta, bắt người tay ngắn nên mới nói tốt cho cô ấy đúng không? Cậu yên tâm, tớ không sao. Không phải tớ vẫn còn có cậu sao?"

"Đi chết đi!" Văn Từ liếc mắt. Dứt lời lại liếc về Trình Nham và Tô Lịch đang đứng cách khoảng 50m, xác định hai người họ không thể nghe thấy mình nói cái gì, mới kéo Đông Tâm lại, lặng lẽ nói nhỏ vào tai cô: "Còn nữa.... Tiểu Tâm, cậu cũng biết đấy, tất cả bạn học tớ đều mời, nếu không mời Tô Yến thì sẽ rất kì cục... cho nên tớ mới đưa thiệp mời cho cậu ấy. Tớ có thể thề với trời đất là tớ không hề cố ý nhắm gí vào cậu cả."

Thấy bộ dáng Văn Từ vỗ ngực thùm thụp để thề thốt, Đông Tâm không nhịn được nhún mày..

---tất cả bạn học tớ đều mời, cho nên tớ không thể không đưa cho Tô Yến một tấm? Thế này là sao chứ? Ý của Văn Từ là gì?

Cô và Tô Yến có thù oán gì sao? Tại sao cô đến thì Tô Yến lại không thể đến? Liên hệ với một loạt hành vi quái dị của Tô Yến lúc trước, Đông Tâm đột nhiên tỉnh táo lại nhất định giữa cô và Tô Yến trước đây đã xảy ra chuyện. Nghĩ đến đây, Đông Tâm vừa định mở miệng hỏi lại cho rõ ràng thì phía sau liền truyền đến giọng nói của Tô Lịch: "Hai chị gái à, hai người còn định tám trong bao lâu nữa? Nếu còn lâu, vậy tôi có thể cùng lão Trình có thể đi hút thuốc rồi quay lại không?"

Không đợi Đông Tâm mở miệng nói chuyện Văn Từ đã ồn ào: "Còn dám hút? Tôi thay Tiểu Tâm nhà tôi đánh chết anh! Còn có, ông xã à, anh cách xa Tô Lịch một chút đi, ngàn vạn lần đừng để anh ta dạy hư anh!"

Trình Nham vui tươi hơn hờ cười coi như đáp lại.

Văn Từ buông Đông Tâm ra, khu tay nói: "Được rồi được rồi, cậu và Tô Lịch đi nhanh đi, tớ cùng thân ái nhà tớ phải đi động phòng hoa chúc rồi."

Nghe vậy, Tô Lịch liền sai một bước lớn tới, ôm eo Đông Tâm đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên dặn dò: "Lão Trình, nhớ kiểm chế eo nhé!"

Văn Từ tròn mắt, gờ quạ đấm về phía hai người, Đông Tâm nhoẻn miệng cười, đi theo Tô Lịch được hai bước, bỗng nhiên vỗ đầu kêu "A" một tiếng.

Nói xong cũng mặc kệ Tô Lịch vẫn đang tròn mắt nghi hoặc, xoay người chạy về phía Văn Từ. Văn Từ thấy thế liền sẵn giọng: "Làm gì? Còn muốn tham quan bọn tớ động phòng hoa chúc à?"

"Cậu cho rằng ai cũng không biết xấu hổ như cậu sao?" Đông Tâm vừa nói vừa lấy một tờ giấy từ trong túi xách ra, nhét vào tay Văn Từ: "Này!"

"Lại là cái đồ chơi gì thế?" Văn Từ cười híp mắt nhận lấy, vừa mở ra, tay liền run lên, mà lúc này, Tô Lịch cũng đứng lúc đi tới, nhìn thấy thứ bên trong thần sắc cũng hơi động.

Đông Tâm bên này không hề nhận ra sự khác lạ của mọi người, tiếp tục nói: "Tuy nói hồng bao chính là tâm ý rồi, nhưng tớ vẫn cảm thấy đưa tiền không quá là tục khí. Khu, khu, Văn Từ à, cậu cũng biết tớ rồi đây, không lên được phòng khách, cũng không xuống được phòng bếp. Đời này kĩ năng điều luyện duy nhất của tớ chỉ có vẽ tranh thôi. Cái này là tớ dùng cả đêm hôm qua để vẽ, tuy là hơi qua loa, cũng đem đồng chí Trình Nham vẽ thành.... béo như vậy... nhưng các cậu cứ nhận tạm nhé! Chờ tờ trở về nhất định sẽ cẩn thận mà vẽ lại, sau đó sẽ làm thành một tấm thiệp rồi gửi lại cho các cậu."

Đông Tâm nói xong, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt hồng hồng của Văn Từ, mà dáng vẻ của Trình Nham bên cạnh cũng là vô cùng kích động liền ngày ngốc nhìn.

Chỉ là một bức vẽ thôi mà? Có đến mức ý không? Sự thực đúng như Đông Tâm nói, cô không có tài năng gì cả, chỉ có một thứ duy nhất có thể đem khoe ra chính là vẽ tranh. Trước khi trọng sinh cô có thể được nhận vào công ty Marley chính là nhờ vào hai cuốn truyện tranh thanh xuân được xuất bản của mình. Cho nên, tiện tay nguệch ngoạc vẽ một bức tranh thì đối với Đông Tâm quả thực không gọi là chuyện. Nhưng như vậy cũng có thể khiến hai vợ chồng Văn Tử cảm động như vậy sao?

"Cậu đi chết đi!" Văn Tử ngoan tuyệt nheo cánh tay Đông Tâm, nức nở nói: "Chuyện như vậy sao không sớm nói với tớ một tiếng chứ? Lại còn cố tình chọn thời điểm như thế này..... Cậu có biết tớ đã lo lắng cho cậu như thế nào không?"

Đông Tâm bị nheo đau đến nhăn cả mặt, may mà có Trình Nham ở bên cạnh giữ tay Văn Tử lại: "Được rồi, em xem cô ấy đau thành cái dạng gì rồi kìa. Đông Tâm cố tình đợi đến lúc chúng ta kết hôn mới nói không phải vì muốn cho em bất ngờ sao?"

"Bất ngờ cái rắm!" Văn Tử tức đến độ nói tục, vừa lau nước mắt vừa chìa súng về phía Tô Lịch mà ồ ồ ào: "Tô Lịch, anh cũng là người xấu, lại còn giúp cô ấy lừa gạt tôi."

Tô Lịch lạnh mặt: "Nếu tôi nói đến tận giây phút này tôi cũng mới biết, cô có tin không?"

Đông Tâm nghe bọn họ nói như lạc vào sương mù, càng nghe càng không hiểu, mà hết lần này đến lần khác lại sợ hãi không dám thối lùi. Đang lúc cô đang vắt óc suy nghĩ, Văn mẹ liền tìm tới, hỏi xem nên xử lý đồng rượu và thuốc là thừa như thế nào, Văn Tử mới lau sạch sẽ nước mắt, ai oán trừng Đông Tâm: "Chờ lần tới gặp sẽ xử lý cậu.", nói xong mới xoay người cùng Trình Nham trở lại khách sạn.

Nhìn theo bóng dáng đôi vợ chồng son đi xa, Đông Tâm vô cùng yên lặng, trong đầu quanh đi quẩn lại chuyện vừa rồi. Lúc này, Tô Lịch bỗng vỗ nhẹ lưng cô nói: "Đi thôi."

Một đường trở về nhà cả hai đều vô cùng im lặng.

Trở về nhà, chuyện đầu tiên Tô Lịch làm chính là đi tắm. Ở bữa tiệc ẩm thực cả buổi, Đông Tâm cũng vô cùng mệt mỏi, trở về phòng ngủ nằm, nhưng chưa nằm được bao lâu, cửa phòng tắm lại "cạch" một tiếng mở ra:

"Bà xã, anh quên không mang khăn tắm vào rồi."

Đông Tâm nghe Tô Lịch mè nheo phiền không chịu được, liền thốt lên: "Tự ra mà lấy!"

"Em chắc chứ?"

"Nói nhảm!"

Vừa dứt lời, Đông Tâm liền cảm thấy tiếng nước chảy nghe ngày một rõ hơn, sau đó ngay vào giây phút một đôi chân trần ướt nhẹp lép lép lỏ đằng sau cánh cửa, đầu óc Đông Tâm mới âm một tiếng, chợt nhớ ra Tô Lịch tắm xong không có mặc quần áo, hôm qua anh ta chỉ miễn cưỡng dùng một cái khăn tắm che lại rồi mới đi ra, nhưng bây giờ... theo như anh ta nói thì anh ta không mang khăn tắm vào.....

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, Đông Tâm kêu lên hai tiếng sau đó dùng tốc độ sét đánh lao về phía phòng tắm, vừa kịp lúc ngăn lại cảnh xuân của Tô đại nam thân lộ ra ngoài. Chân bị Đông Tâm kẹp cửa vào đau đến phát run, Tô Lịch ở trong phòng tắm phần nộ hét lên: "Em làm cái quái gì thế?"

Đông Tâm sờ mũi, ngượng ngùng nói: "Tôi đói ý rồi, anh chờ một chút, tôi đi lấy cho anh. Đẻ ở đâu vậy?"

Trong phòng tắm không truyền đến động tĩnh gì, mãi một lúc sau mới nghe tiếng Tô Lịch: "Mấy thứ này bình thường không phải là em dọn sao? Sao lại hỏi anh?"

Đông Tâm ho khan hai tiếng, gõ gõ cửa: "Đợi một chút."

Đông Tâm đứng trước tủ quần áo bới loạn từ dưới lên trên, cuối cùng tìm thấy một cái khăn tắm màu xanh nhạt. Cô đứng ở bên ngoài mở hé cửa đưa khăn tắm vào bên trong nhưng người bên trong lại không nhận lấy.

Đông Tâm buồn bực khư khư cánh tay: "Cầm lấy này!"

Tô Lịch: "Sao lại mang khăn tắm dùng để đi bơi đến thế này?"

Đông Tâm bĩu môi: "Khăn tắm nào chả là khăn tắm, nói nhiều thế làm gì!"

Bên trong không có tiếng gì nữa, Đông Tâm giờ tay được một lúc, ngay lúc cô cảm thấy sắp hết kiên nhẫn, bên trong đột nhiên truyền đến một lực kéo kéo cả cô và khăn tắm vào trong phòng. Đông Tâm lão đạo, mắt thấy mình sắp ngã xuống eo liền được một bàn tay to lớn vững chãi đỡ lại.

Đông Tâm phần nộ, vừa mới đứng vững thì đập vào mắt là....tiểu huynh đệ của Tô Lịch. Mặc dù trong phòng tắm hơi nước mịt mù, nhưng Đông Tâm vẫn cảm thấy chuyện mình bị đau mất hột là chắc chắn không thể nghi ngờ rồi.

Đông Tâm tức giận: "Anh làm cái gì thế?"

"Tắm chung."

Nghe vậy, cả người Đông Tâm vô thức run lên, theo bản năng lùi dần về phía cửa: "Không cần....."

Tô Lịch nhướn mày: "Sao vậy? Cũng không phải chưa bao giờ tắm chung mà."

Đông Tâm lắc đầu: "Hôm nay tôi không muốn tắm."

"Nhưng quần áo em đã ướt mất rồi."

Đông Tâm không kiềm chế được nữa, cúi đầu lớn giọng kêu lên: "Tôi nói là không cần!" Dứt lời liền che mặt chạy ra khỏi phòng tắm.

Ra khỏi phòng tắm, Đông Tâm mới nhận ra trái tim mình đang loạn nhịp trong lồng ngực, còn đang cố gắng khôi phục tinh thần, cửa phòng tắm lại "cạch" một tiếng một lần nữa được mở ra, lúc này Tô Lịch cũng bước ra, nhưng đã quần áo chỉnh tề.

Đông Tâm thấy thế sững sờ, đang định mở miệng, Tô Lịch đã mặt không biến sắc nói: "Cô là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7

Bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Đông Tâm cứng người, trong đầu có hàng trăm suy nghĩ hiện lên. Cô cảm thấy bất tự của mình và Tô Lịch nhất định là không hợp. Hôm qua cô quyết tâm nói cho anh ta chân tướng sự việc thì anh ta lại ngu thẳng căng, bây giờ cô còn đang tính toán phương án xử lý thích hợp hơn thì tên điên này lại chạy tới hỏi cô là ai?

Cô là ai ư? Nếu bây giờ cô nói cho Tô Lịch mình là Đông Tâm của 6 năm trước, liệu anh ta có cảm thấy là mình bị thần kinh không?

Dường như biết Đông Tâm đang nói gì, Tô Lịch lạnh lùng nói: "Đừng có nói cô là Đông Tâm, bắt đầu từ bốn năm trước, Đông Tâm đã không thể về nữa rồi."

"Không thể về ư?" Đông Tâm bật thốt lên kinh ngạc. Vẽ tranh là bát cơm của cô, sao có thể không vẽ được nữa? Nếu đúng là như thế, bảo sao hôm nay lúc Văn Từ nhìn thấy bức tranh mình đưa lại phản ứng khoa trương đến như vậy, mà Tô Lịch cũng lại nghi ngờ mình. Thì ra.....

"Tại sao tôi lại không thể vẽ tranh được nữa? Tôi....."

Tô Lịch lập tức ngắt lời: "Bây giờ là tôi hỏi cô, không phải cô hỏi tôi."

Nghe vậy Đông Tâm mím môi, đột nhiên nói: "Tô Lịch, hồi năm ba, anh đã từng theo dõi tôi phải không?"

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Tô Lịch liền trở nên căng thẳng.

Thấy thế, Đông Tâm hơi cong môi, bắt chước bộ dáng nhướn mày của Tô Lịch. Đông Tâm đương nhiên không có đủ khả năng chỉ bằng lời nói suông mà có thể thuyết phục Tô Lịch tin mình thực sự là trọng sinh, mọi việc đều cần chứng cứ, cho nên, từ tối hôm qua, khi cô quyết định nói hết mọi việc cho Tô Lịch thì đã vắt hết tế bào não ra để giải một đề bài nan giải: "Chứng minh bạn chính là bạn."

Đông Tâm vận óc suy nghĩ đến hơn nửa đêm, cuối cùng cũng nghĩ được một sự việc mà chỉ có cô và Tô Lịch biết....

Năm đó Tô Lịch năm ba, Đông Tâm là năm nhất, chính là thời điểm bà mối Đông kiên cường chính trực đang giúp Văn Từ theo đuổi Tô đại nam thần. Học kì đó, Đông Tâm đại diện cho ba khối tham gia một cuộc thi biện luận bằng Tiếng Anh, trong nháy mắt đã hạ gục hoa khôi giảng đường, giành được vị trí thứ hai.

Hoa khôi giảng đường là đối tượng được nhà trường và truyền thông xem trọng, bị thất bại như vậy đương nhiên là thấy không cam lòng, liền ở sau lưng Đông Tâm truyền ra mấy lời đồn đại không tốt. Nói cái gì mà Đông Tâm thắng được chỉ là do may mắn, là do trạng thái hôm đó của mình không được tốt.... Vân vân và mây mây. Lúc đầu Đông Tâm cảm thấy mấy lời đồn đại này cũng không ảnh hưởng gì lớn, cho nên dù truyền đến tai thì cô cũng chỉ cười xuê cho qua.

Nhưng điều không ngờ là vị hoa khôi giảng đường đó lại càng làm to chuyện, bắt đầu bốn phía nói rằng Đông Tâm có một chân với trọng tài nên mới thắng. Đông Tâm nghe được tức đến giậm chân bình bịch, lập tức muốn đi tìm hoa khôi giảng đường để liều mạng. Cũng may có Lôi Lôi ngăn lại, nói là dùng sai lầm của người khác để đi trừng phạt mình là không đáng, thành công khiến Đông Tâm an tĩnh lại mất ngày. Kết quả là chỉ mấy ngày sau, lời đồn

kia của hoa khô giảng đường đã truyền đến tai vị trọng tài kia. Trọng tài kia là giảng viên của một trường đại học trọng điểm, đã hơn 70 tuổi, ở trong giới giáo dục cũng vào hàng đức cao vọng trọng. Vị giảng viên kiêm trọng tài này nghe xong mấy lời kia liền tức đến độ phải nhập viện. Sau đó, sự việc càng ngày càng lớn, khiến cho người chủ trì buổi tranh luận hôm đó phải đứng ra làm trung gian hòa giải, phía nhà trường cũng ra mặt làm sáng tỏ lời đồn, lại buộc vị hoa khô kia đến xin lỗi ông cụ giảng viên đó, mọi chuyện mới dần lắng xuống.

Xong việc, hoa khô giảng đường liền bị một vết nhơ không xóa được. Bị mất hết mặt mũi, hoa khô giảng đường kia liền tức giận nói sẽ tìm người dạy dỗ Đông Tâm một bài học. Đông Tâm bề ngoài thì vẫn tỏ vẻ không để bụng, nhưng trong lòng vẫn không nén được sự sợ hãi. Vừa vặn lúc đó, mỗi ngày trở về nhà, Đông Tâm vẫn luôn cảm thấy có người theo dõi mình, sau đó cô lại lén lút nhìn qua chiếc gương nhỏ ở xe đạp thì mới phát hiện ra người đi theo mình hóa ra là Tô Lịch.....

"Lúc đó anh nghe người ta nói hoa khô giảng đường kia sẽ tìm người đánh tôi, anh sợ tôi xảy ra chuyện nên mới đi theo tôi đúng không? Tôi nhớ rõ lúc ấy anh đi theo tôi tầm nửa tháng, sau khi xác định không có chuyện gì thì mới dừng lại đúng không?" Đông Tâm hạ tay xuống, "Anh xem, chuyện này vốn dĩ chỉ có trời biết đất biết anh biết tôi biết, bây giờ tôi lại có thể rành mạch nói rõ từ đầu đến cuối, chứng tỏ tôi chính là Đông Tâm."

Tô Lịch nghe xong chỉ hơi híp mắt, không nói gì.

"Còn một chuyện nữa...." Đông Tâm sợ Tô Lịch không tin, lại tung thêm một quả bom nữa, "Việc này đừng nói những người khác, chỉ sợ là chính anh cũng không biết đi."

Tô Lịch nhú mày: "Chuyện gì?"

Đông Tâm nhìn Tô Lịch, nghịch ngợm chớp chớp mắt: "Tô đại nam thần, anh có cảm thấy sandwich khi đó Văn Tử đưa cho anh có chút kì lạ không?"

Điều này kể ra cũng là một câu chuyện dài.

Năm nhất hồi đó, mẹ Đông không biết từ chỗ nào nghe được một phương thuốc cổ truyền, nói mỗi ngày bắt kẻ sớm muộn mà ăn một quả trứng chần thì sẽ giúp đứa nhỏ trở nên cao lớn hơn. Đông Tâm sáng ăn trứng tối ăn trứng, liên tục trong 1 tuần liền, khiến cô sau đó chỉ cần nhìn thấy trứng gà đã thấy buồn nôn. Nhưng mẹ Đông vẫn bắt chấp tất cả, cứng rắn ép Đông Tâm tiếp tục ăn.

Bữa tối, ngay dưới mắt của lão mẹ, Đông Tâm không có biện pháp né tránh, đành phải khốn khổ nghĩ cách giải quyết quả trứng của buổi sáng. Đây thì đem trứng gà chôn ở trong sân, chỉ để lại vỏ trứng nguy trang, đây thì biến trứng gà thành con lật đật trang trí ở trên bàn..... Đông Tâm thử mọi biện pháp nhưng tất cả âm mưu quỷ kế của cô vẫn bị hòa nhân kim tinh của mẹ Đông nhìn thấu.

Cuối cùng, Đông Tâm vô tình phát hiện ra, vẫn còn một cách nữa.....

Đông Tâm ngượng ngùng ho khan nói: "Lúc đó thực sự tôi đã ăn trứng gà đến phát ón rồi, không còn cách nào khác, cho nên tôi liền ép trứng lại, rồi nhét vào bên trong bánh sandwich..."

Dứt lời, trong phòng lại một mảnh yên tĩnh.

Đông Tâm nhìn mặt lạnh của Tô Lịch, đang do dự nên nói cái gì để hóa giải tình trạng xấu hổ bây giờ, Tô Lịch đối diện đã nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ: "Đông! Tâm!" kèm theo động tác nhào tới mang đậm sát ý muốn bóp chết đối phương.

Đông Tâm vừa chạy vừa nắc: "Anh có phải là đàn ông không vậy? Chỉ vì một việc nhỏ như vậy mà không biết xấu hổ tức giận sao? Lại nói, lúc đó không phải là anh cũng ăn đến là vui vẻ sao? Anh đừng quên, sau đó anh còn chỉ mặt gọi tên muốn ăn loại sandwich này thôi đấy? Anh có biết vì làm cho anh loại sandwich đặc biệt này mà mẹ tôi đã phải nấu bao nhiêu quả trứng gà không?!"

"Cô còn mặt mũi nói chuyện này sao? Cô có biết ngày đó ông đây đã bao nhiêu lần ăn phải vỏ trứng không?!"

"Vỏ trứng chứa nhiều protein, không chỉ có thể chữa đau dạ dày mà còn có thể hạ nhiệt giảm đau, chị đây hảo tâm tận tâm bỏ cho anh nhiều như thế, anh còn trách ngược lại sao? Thật đúng là không biết tốt xấu mà!!!"

Đông Tâm múa mép khua môi đến sáng khoái, nhưng dù sao nhà cũng chỉ lớn đến như thế là cùng, thể lực của cô đương nhiên không thể so được với Tô Lịch luôn tập thể hình hàng năm, cho nên chỉ sau hai ba vòng thì đã nằm trợn trong tay đối phương.

Vừa bị Tô Lịch tóm lại, Đông Tâm liền thu lại vẻ mặt bông đùa, nghiêm túc nói: "Anh xem, tóm lại tất cả những chuyện trên thì thấy, tôi không lừa anh, tôi chính là Đông Tâm. Nhưng là Đông Tâm của sáu năm trước."

Ánh mắt Tô Lịch híp lại: "Cái gì?"

Đông Tâm háng giọng, nhỏ nhẹ nói: "Trọng sinh? Anh đã từng nghe nói chưa?" Sau đó, Đông Tâm liền kể lại mình bị chậu hoa rơi trúng đầu như thế nào, rồi lại chết như thế nào, rồi lại kể sau khi thức dậy thấy mọi thứ thay đổi như thế nào. Vì để gia tăng độ tin cậy, Đông Tâm còn cố tình miêu tả lại cảm giác lúc hấp hối một cách vô cùng chi tiết.

Ví dụ như cảm thấy thân mình cứ thế nặng dần nặng dần xuống, trí nhớ giống như một cuộn phim được chiếu lại trong đầu, cảm giác trước khi mình tắt thở thì cảm nhận được một luồng sáng ấm áp chiếu rọi vào người... Từ sau khi trọng sinh đến nay, đây là lần đầu tiên Đông Tâm có cơ hội chia sẻ với người khác đoạn cảm giác đặc thù này, cho nên cô nói vô cùng hăng say, trong một khoảng thời gian ngắn thể nhưng đã lột tả được hết mọi cảm xúc của mình.

".....Còn nữa, trong tiểu thuyết thường nhắc tới sau khi người ta chết sẽ cảm nhận được bản thân trôi nổi nhẹ nhàng trong không trung rồi nhìn lại thi thể của chính mình gì gì đó, nhưng tất cả đều là lừa đảo. Lúc đó ý thức của tôi chỉ chậm rãi mơ hồ, sau đó thì liền ngủ thiếp đi, căn bản hoàn toàn không có chuyện gì mà linh hồn xuất khiếu!"

Đông Tâm khoa trương kể xong, khi quay lại thì liền bắt gặp Tô Lịch vẻ mặt không cảm xúc đứng đó, dùng ánh mắt sâu kín nhìn mình. Đông Tâm không hiểu Tô Lịch đang nghĩ gì, trong chốc lát trái tim cũng vọt tới tận cổ họng. Đoạn thời gian đó quả thực quá mức kỳ lạ, thân theo chủ nghĩa vô thần, chắc là Tô Lịch sẽ không tin?

Đông Tâm bị Tô Lịch nhìn đến mức nổi da gà, nuốt nuốt nước miếng định nói gì đó, thì giọng nói trầm thấp dễ nghe của Tô Lịch vang lên: "Cho nên, ý của em là, em đã không cẩn thận hoàn dương rồi? Tuy rằng linh hồn là của tuổi 24, nhưng vì hệ thống xuất hiện bug nên liền nhảy vọt lên thân thể của tuổi 30?"

Đông Tâm nghẹn lời: "Từ góc độ thân thể này mà nói, thì hình như chính là ý này nha...."

Nghe xong Tô Lịch xoa xoa trán, trong giọng nói có lẫn chút bất đắc dĩ không nói nên lời: "Đông Tâm, em hành anh một lần chưa đủ còn muốn làm một lần nữa ư?"

Đông Tâm mờ mịt ừ một tiếng, hành sao? Là ý gì? Còn nữa, chiếu theo ý tứ lời nói này của Tô Lịch thì anh ta tin mình rồi? Đông Tâm mới nghĩ đến đây thì liền thấy Tô Lịch đã xoay người đi về phía phòng ngủ, liền vội vàng lên tiếng: "Anh định làm gì?"

"Anh muốn yên tĩnh."

Nghe xong Đông Tâm liền vội bước đến chắn trước mặt Tô Lịch, túm lấy tay áo đối phương. Tô Lịch liếc nhìn Đông Tâm, ánh mắt sắc bén: "Đừng hỏi anh Yên tĩnh là gì?"

Đông Tâm nghe vậy liền bật cười, đại ca, thời điểm này kể chuyện cười như vậy là thích hợp sao?

Hắng giọng, Đông Tâm cố ý thay đổi ngữ điệu nói: "Tô tiên sinh, vừa rồi anh cũng nghe rõ rồi phải không? Tôi hoàn dương lại thời điểm có chút sai lệch, trang bị, kỹ năng, sức chiến đấu gì đó đều ở cấp 24, không đánh được quái cấp 30."

Tô Lịch nhú mày: "Nói tiếng người."

"Tiếng người chính là----- hiện tại ký ức của tôi chỉ dừng lại ở tuổi 24, khi đó, quan hệ của chúng ta đang ở mức [kẻ thù đã lâu không liên lạc], giá trị thân mật không đủ, cho nên, Tô tiên sinh, có phải đêm nay anh nên ủy khuất tới thư phòng ngủ không?"

Tô Lịch cười hai tiếng: "Ý của em chắc chắn không phải là đêm nay, mà là từ nay về sau luôn đúng không?"

Đông Tâm cười lạnh, dựng ngón tay cái nói: "Tô tiên sinh quả nhiên cơ trí hơn người, đa mưu túc trí, thần cơ diệu toán, thông minh tuyệt đỉnh. Vậy.... thình ngài đi vào thư phòng, sau đó tùy ngài yên tĩnh, ngài muốn nghĩ như thế nào thì là như thế đó....."

Tô Lịch trừng mắt nhìn Đông Tâm, sau đó đôi chân dài miên man kia liền thực sự bước vào thư phòng. Mãi cho đến khi cánh cửa kia khép lại, cả người Đông Tâm mới nhũn xuống.

----- Mọi chuyện xong rồi sao?

Sợ hồ sau khi cô trọng sinh thực sự lộ ra quá nhiều. Thời gian dài, đừng nói là Tô Lịch, chỉ sợ ngay cả Văn Từ cũng lão ba lão mẹ cũng sẽ không giấu được. Cho nên, cô mới đem mọi chuyện nói thật với Tô Lịch là để mượn sức anh ta làm đồng minh với mình, nói cho mình nghe mọi chuyện đã phát sinh suốt 6 năm qua.

Chỉ là không biết vì sao, sau một hồi thăng trầm, trong lòng Đông Tâm ngược lại càng trở nên bất an hơn. Người bình thường khi nghe được trọng sinh gì gì đó, phản ứng đầu tiên không phải nên là hoài nghi sao? Nhưng tại sao mình vừa nói xong thì Tô Lịch kia đều tin hết? Còn thật sự ngoan ngoãn chạy đến thư phòng ngủ? Anh ta đâu phải dạng người dễ nói chuyện như vậy....

Cho nên, có phải mình đã vượt qua một cách quá dễ dàng rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8

Đại khái là do đã đặt được tảng đá lớn trong lòng xuống nên một đêm nay, Đông Tâm ngủ vô cùng ngon. Trong mộng lung, dường như cô còn mơ thấy cả Tô Yến.

Trong giấc mơ, trời mưa tầm tã, xung quanh tối đen như mực không thể nhìn thấy gì cả, ngoài một ngọn đèn ở cách đó xa xa. Dưới ánh đèn ảm áp, có một người đang bung dù đứng ở đó. Người nọ đưa lưng về phía Đông Tâm, nhưng không biết vì sao, Đông Tâm lại cảm thấy đó chắc chắn là Tô Yến.

Cô vui vẻ chạy tới, đang định lên tiếng chào hỏi, liền thấy tán dù đen được gió cao hơn một chút, lộ ra khuôn mặt đẹp trai tinh xảo của Tô Lịch.

Đông Tâm nghe thấy anh ta cười nhạt, nói: "Đồ ngốc, em khóc cái gì?"

Mơ tới đây thì đột nhiên mọi thứ im bất, Đông Tâm tỉnh dậy, trong đầu vẫn còn lại chút hình ảnh của giấc mơ: cô khóc trong mơ sao? Rõ ràng là mình đang vui vẻ đến mặt mày cong cong chạy tới cơ mà, chẳng lẽ Tô Lịch nhìn nhầm nước mưa trên mặt cô thành nước mắt?

Đông Tâm mang theo nghi vấn khó hiểu này rời giường, đi dép vào, đuổi người.... Nhưng eo mới đuổi được một nửa, Đông Tâm liền giật mình, quay ngoắt lại nhìn, thoáng chốc cảm liền rơi xuống đất.

Cô! Chắc! Chấn! Có! Sự! Sai! Sốt! Gì! Đó! Ở! Đây! Nếu không ai đó có thể nói cho cô, rốt cuộc Tô Lịch vào phòng từ bao giờ không? Lại còn là đang đứng ở trước tủ quần áo chọn quần áo? Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là, tại sao mỗi lần chọn quần áo thì nhất định phải khóa thân mà chọn như vậy??? Anh ta đây chính là ngại cô ngày hôm qua đau mắt chưa đủ đúng không???

Lúc này, đại khái là Tô Lịch cũng cảm nhận được động tĩnh của Đông Tâm, nhưng vẫn rất thản nhiên chọn quần áo, còn vừa chọn vừa hỏi: "Tỉnh rồi à?"

"Sao anh vào được?" Đông Tâm phát điên, cô nhớ chắc chắn mình đã khóa cửa trước khi đi ngủ rồi mà!

Tô Lịch đã chọn xong áo sơ mi và áo khoác, vừa ướm lên người vừa hát cảm về phía bàn trang điểm. Tầm mắt Đông Tâm theo đó nhìn qua liền thấy một chùm chìa khóa ở trên bàn trang điểm.

Tô Lịch nói: "Chị gái à, chị nghĩ đây là đâu chứ? Chìa khóa phòng ngủ nhà mình mà tôi lại không có sao?"

Đông Tâm định thừa dịp Tô Lịch đang mãi nói chuyện để trộm chìa khóa, không ngờ Tô Lịch này lại như mọc mắt đằng sau gáy, hoàn toàn nhìn thấu trò vặt của Đông Tâm: "Em không cần giấu, anh vẫn còn chìa khóa dự phòng."

Đông Tâm hoàn toàn điên rồi: "Trước khi vào anh không thể gõ cửa sao?"

Tô Lịch nhướng mày hỏi vặn ngược lại: "Em có thể ngủ mà không khóa cửa phòng ngủ sao?"

Đông Tâm bị chặn họng, còn đang do dự nên cãi lại thế nào thì Tô Lịch đã ném một bộ quần áo lại đây: "Thay quần áo đi."

"Làm gì?"

"Không phải em muốn biết sáu năm qua đã xảy ra chuyện gì sao? Anh mang em đi gặp một người."

Hai tiếng sau, Tô Lịch trực tiếp lái xe vào một con ngõ nhỏ yên lặng. Vòng vòng vo vo một hồi thì đến trước một tòa tứ hợp viện.

Đông Tâm bước vào tứ hợp viện, còn cố tình dừng lại ở trước cửa nhìn bức hoành đề tên, ở trên chỉ có ba chữ viết bằng chữ Khải: Tĩnh Kì Bát. Sân không lớn lắm, ở giữa có một cây bạch quả, bên cạnh có một cái ao nhỏ. Tháng 11 đã là cuối thu, lá cây bạch quả đều đã chuyển sang màu vàng hết, hơn nữa hôm nay trời cũng nắng rất đẹp, ánh nắng chiếu xuống những chiếc lá vàng tạo nên một loại cảm giác thư thái khó tả.

Lúc hai người đến, bên trong đã có tốp năm tốp ba những vị khách đang ngồi uống trà phơi nắng. Đông Tâm lúc này mới nhận ra đây là một phòng trà.

Đông Tâm lú lẫm, ngẩng đầu nhìn Tô Lịch: "Anh dẫn tôi đến phòng trà làm gì?"

"Chờ một lát nữa em sẽ biết." Tô Lịch dẫn Đông Tâm đi về phía một bàn ngay dưới tán cây bạch quả, ở đó có một người phụ nữ tóc dài đang ngồi một cách lười biếng trên ghế chơi điện thoại, thấy hai người đến liền vội vàng đứng dậy cất điện thoại đi.

Tô Lịch giới thiệu hai người với nhau: "Vị này là bạn của anh, Nhiễm Ninh Ninh, còn vị này là vợ của tôi, Đông Tâm."

Đông Tâm mỉm cười chào hỏi: "Xin chào, Nhiễm tiểu thư."

Người phụ nữ tóc dài gật đầu đáp lễ, cũng mỉm cười lại: "Xin chào, cô cứ gọi tôi là Ninh Ninh là được rồi."

Tô Lịch giới thiệu hai người với nhau xong liền mặt không đổi sắc nói với Nhiễm Ninh Ninh: "Ngại quá, tắc đường nên đến muộn."

Đông Tâm cười ha ha hai tiếng. Đại ca à, sao anh không nói phải chờ xe lắp ráp lại linh kiện mới nên hơi lâu đi? Bây giờ còn có người dùng cái cơ tắc đường này nữa sao? Thậm chí cái cơ bị tiêu chảy để xin nghỉ làm còn sáng tạo hơn đây! Mắc công đối phương phải bày ra dáng vẻ tin tưởng.

Tô Lịch và Nhiễm Ninh Ninh tiếp tục hàn huyên đôi ba câu, sau đó liền quay đầu lại nhìn Đông Tâm: "Anh có chút việc phải đi trước một lát, em cùng Nhiễm tiểu thư cứ nói chuyện trước với nhau nhé." Nói xong liền thực sự nhấc chân dời đi, để lại Đông Tâm một mình đứng đó, đi không được mà ở

cũng không xong.

Trong nhất thời, Đông Tâm liền thảm lỗi Tô Lịch ra mắng cả trăm ngàn lần ở trong lòng.

Rốt cuộc người này có bao nhiêu phần tin cậy đây? Nói cái gì mà mang cô tới gặp một người, kết quả liền cứ thế ném cô cho một người xa lạ rồi phẩy đít bỏ đi? Lại còn bảo cô ở lại trò chuyện với Nhiễm tiểu thư? Trò chuyện cái gì? Cô cũng có quen biết gì người ta đâu. A, từ từ, cái cảm giác này sao giống cảm giác bị lão mẹ lừa đem con gái đi bán vậy chứ??

Trong khi Đông Tâm bên này trí tưởng tượng đang không ngừng bay cao thì đối tượng người mua bên kia, a, khụ khụ, là Nhiễm Ninh Ninh đã làm tư thế mời: "Đông tiểu thư, mời ngồi."

Người ta cũng đã nói đến như thế rồi, Đông Tâm còn có thể làm gì đây? Ngồi xuống thôi chứ còn gì nữa.

Hai người vừa an vị xong thì bên kia quán trà cũng mang trà lên. Nhiễm Ninh Ninh nói: "Không biết cô thích uống cái gì nên lúc này tôi đã gọi trước cho cô trà hoa lai rồi vì dù sao trà lai cũng là món trà nổi tiếng nhất ở đây mà."

"Cảm ơn!" Đông Tâm cười đáp lại, mở nắp chén trà gạt gạt thử, quả nhiên ngửi được một mùi hương nhẹ nhàng mà thanh mát. Nhưng Nhiễm Ninh Ninh cũng thật là quá giỏi rồi, lại có thể biết trước Tô Lịch có việc bận đi trước cho nên chỉ gọi một tách trà cho cô thế này. Đông Tâm càng nghĩ càng thấy không thích hợp, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì.

Lúc này, Nhiễm Ninh Ninh lại nói: "Nghe nói quán trà này đã mở được 40 năm rồi, truyền qua tới hai đời. Bây giờ ở thành phố H mà muốn tìm một quán trà cổ như thế này đúng là không dễ. Đúng rồi, Đông tiểu thư là người thành phố H chính gốc sao?"

Đông Tâm gạt đầu: "Đúng vậy."

"Vậy cô và Tô tiên sinh cũng quen nhau từ nhỏ luôn phải không?"

Đông Tâm mím môi, không trả lời tiếp. Người phụ nữ đầu tiên là lời kéo làm quen, không chuyện thì tìm chuyện để nói, bây giờ lại muốn điều tra hộ khẩu nhà cô, rốt cuộc cô ta muốn làm gì? Sẽ không phải thật sự muốn làm quen chứ?

Nhiễm Ninh Ninh thấy Đông Tâm im lặng không nói chuyện thì liền lộ ra dáng vẻ tươi cười vô hại: "Cô đừng khẩn trương, chúng ta cứ coi nhau như bạn bè bình thường mà nói chuyện thôi. Nói chuyện về cuộc sống hàng ngày, về công việc, sở thích gì gì đó... Đúng rồi, cô thích vẽ tranh phải không? Tôi còn nghe nói cô đã xuất bản được một quyển truyện tranh, mà quyển nổi tiếng nhất là cái gì đó hù nữ....."

Đông Tâm khụ khụ ho khan hai tiếng, sau đó tiếp lời Nhiễm Ninh Ninh: "Hù nữ gaga."

"Đúng, chính là cái này!" Hai mắt Nhiễm Ninh Ninh sáng bừng, "Lúc này trong khi chờ đợi hai người tôi còn lên mạng để xem bộ truyện tranh kia của cô mà."

Đông Tâm khiếp sợ: "Cô đang đùa phải không?"

"Cô không tin?" Nhiễm Ninh Ninh nói: "Tôi vừa mới xem đến đoạn nam chính không cẩn thận phát hiện được nữ chính cất giấu GV liền trực tiếp đem ô cứng dọn dẹp lại sạch sẽ một lượt, nữ chính quá tức giận, ngay tối hôm đó liền đổi tên tài khoản game thành tên nam chính sau đó đi chém giết một hồi phải không?"

Nghe vậy mặt Đông Tâm hơi nóng lên. Thật ra bộ truyện tranh này là hồi còn học đại học, cô nhầm chán nên vẽ chơi. Bởi vì lúc vẽ hoàn toàn không nghĩ sẽ được in thành sách hay là làm cái gì khác, cho nên toàn bộ tình tiết hay là phong cách vẽ, Đông Tâm đều là tùy tâm tùy ý làm theo ý mình. Vừa vặn lúc ý Đông Tâm cũng đang hết sức mê luyện thể loại cầu huyết tiểu bạch văn, cho nên tác phẩm này nói trắng ra chỉ đơn giản là một bộ truyện nhẹ nhàng có chút hài hước và hơi YY.

Năm đó Đông Tâm cảm thấy không có gì, nhưng hiện tại quay lại nhìn tác phẩm hồi non nớt này của mình liền cảm thấy có chút ngượng ngùng. Đông Tâm xấu hổ: "Cô vẫn không nên xem thì hơn, bộ tiểu thuyết này không có tí dinh dưỡng nào cả, nét vẽ cũng rất thô sơ, đến tôi bây giờ nhìn lại cũng còn cảm thấy ngại nữa là...."

"Tôi thấy nó rất ổn mà." Nhiễm Ninh Ninh nói, "Mỗi người đều sẽ trải qua những giai đoạn khác nhau, mỗi giai đoạn lại có những hành vi khác nhau nên tác phẩm cũng sẽ không giống nhau. Bây giờ Đông tiểu thư cảm thấy "Hù nữ gaga" quá mức non nớt, tác phẩm của hiện tại mới là tốt nhất. Nhưng đã qua 10 năm rồi không phải sao? Nói không chừng khi đó, khi xem được tác phẩm bây giờ của mình, cô lại cảm thấy tác phẩm bây giờ quá xem trọng các tiểu tiết kỹ xảo mà quên đi bản chất cốt truyện í chứ."

Nghe xong lời này, ánh mắt Đông Tâm liền trở nên buồn bã, theo bản năng lại cắn môi. Tác phẩm bây giờ sao... Không có. Tô Lịch hôm qua đã nói cho cô biết, từ mấy năm trước cô đã không cầm bút vẽ nữa rồi. Cô nhớ trước khi mình trọng sinh vẫn còn đang vẽ dở một bộ truyện tranh, cũng không biết bộ truyện kia đã được vẽ nốt xong chưa nữa.

Trong khi tâm trí Đông Tâm đang bay xa vụn vụn thì lại nghe được Nhiễm Ninh Ninh gọi mình: "Đông tiểu thư, cô làm sao vậy?"

"Không sao." Đông Tâm ho khan.

Nhiễm Ninh Ninh cười cười, vừa gạt nắp tách trà vừa nói: "Để tôi đoán xem vì sao Đông tiểu thư lại thất thần thế. Là do những bình luận đó phải

không?"

"Bình luận ư?" Đồng Tâm giật mình, lúc này mới hiểu ý Nhiễm Ninh Ninh nói là gì. Năm đó khi "Hủ nữ gaga" được xuất bản, thị trường truyện tranh anime còn tương đối bế tắc, đại bộ phận mọi người không tiếp nhận được phong cách của Đồng Tâm, chỉ trích cô về quá tùy tiện, quá xấu, mấy kiểu này căn bản không thể coi là truyện tranh được, rồi thì loại truyện tranh rác rưởi như thế này mà cũng được xuất bản, nói trẻ con mẫu giáo còn vẽ đẹp hơn cô....

Ban đầu Đồng Tâm đọc được những bình luận đó còn rất thương tâm, nhưng sau này lại ở trong cái vòng luẩn quẩn một thời gian, cũng chậm rãi tôi luyện trái tim pha lê của mình trở thành trái tim cao su, mấy cái bình luận kiểu này cũng đã sớm bị cô vứt ra sau đầu.

Nghĩ đến đây, Đồng Tâm đang muốn tự giễu hai câu, Nhiễm Ninh Ninh lại nói:

"Những bình luận đó chắc hẳn đã để lại trong lòng Đồng tiểu thư những ấn tượng rất không tốt phải không? Nếu có thể trở lại quá khứ, Đồng tiểu thư nhất định sẽ không vẽ lại bộ truyện này đúng chứ?"

"Sao có thể chứ?" Đồng Tâm nhíu mày, "Không phải lúc này cô nói với tôi nhân sinh mỗi người mỗi giai đoạn đều không giống nhau sao? "Hủ nữ" bộ truyện này nói tốt cũng được, mà chê không tốt cũng không sao, bởi vì dù sao nó cùng là "đứa con" của tôi, cho dù trọng sinh lại tôi vẫn sẽ vẽ nó như cũ."

Nhiễm Ninh Ninh nghe như vậy liền không nói nữa, chỉ cong mắt lên, một lát sau mới nói: "Đúng đúng đúng, nhân sinh vốn là nên tiến về phía trước, luôn rồi rầm rầm sai lầm trong quá khứ là chuyện không nên, bởi vì trên đời này vốn không có thuốc hối hận, phải không?"

Đồng Tâm càng nghe càng mơ hồ, sao lại hướng đến thể loại tâm linh canh gà* thế này? Nhiễm Ninh Ninh này nói đông nói tây một hồi rốt cuộc là muốn gì đây? Chẳng lẽ Tô Lịch thấy trên mạng có người ném đá tác phẩm của cô, cho nên thỉnh thoảng "cao thủ nấu canh" này đến an ủi cô? Cái này cũng không đúng nha, "Hủ nữ gaga" bị người ta ném trứng thối đã là chuyện của cả tí năm trước rồi! Kể cả muốn an ủi thì thời điểm an ủi này có phải cách hơi xa rồi không?

*tâm linh canh gà: chicken soup to the soul: kiểu chữa trị tổn thương á.

Bên này Đồng Tâm còn đang hồ đồ, bên kia câu chuyện của Nhiễm Ninh Ninh đã chuyển hướng: "Thuốc hối hận đúng là không bán, nhưng khoảng thời gian trước tôi đã đọc được một cuốn tiểu thuyết, viết rất có ý tứ. Chính là kể về một người đàn ông quá mệt mỏi với cuộc sống hiện tại nên đã ảo tưởng mình một lần nữa được trở về thời học sinh, một lần nữa học tập, một lần nữa theo đuổi nữ thần mối tình đầu của mình...." Nhiễm Ninh Ninh nói được một nửa liền dừng lại, tìm tìm nghiêng đầu hỏi Đồng Tâm, "Kết quả thế nào, cô đoán thử xem?"

Đồng Tâm nói: "Thế nào?"

"Kết quả là người đàn ông kia thực sự đã mất đi ký ức của mấy năm, cho nên cho rằng mình vẫn là một học sinh trung học, còn ồn ào muốn cùng vợ mình ở riêng, nói là căn bản không quen biết đối phương..."

"....."

Đồng Tâm im lặng, im lặng, lại im lặng. Mất trí nhớ, ở riêng, theo đuổi nữ thần mối tình đầu thời đi học... Đồng Tâm có ngốc cũng nghe ra đây là đang ám chỉ mình.

"Cô có ý gì?"

Nhiễm Ninh Ninh nói: "Đồng Tâm, tỉnh lại đi! Căn bản không có cái gì gọi là trọng sinh cả, cũng không hề có chậu hoa nào cả, đây hoàn toàn đều là do cô tưởng tượng ra. Cô vì muốn trốn tránh hiện thực nên đã tự phong bế ký ức của 6 năm này, bởi vì bị đá kích quá nặng nề vì không thể vẽ tranh nên cô mới muốn trở lại khoảng thời gian trước khi sự kiện kia xảy ra, cho nên cô mới tự ảo tưởng ra cái cơ trọng sinh này."

Nhiễm Ninh Ninh càng nói càng kích động, đến phút cuối thậm chí còn thâm tình nắm lấy tay Đồng Tâm. Đồng Tâm nhìn cái miệng đang hoạt động liên tục của cô ta quả thực thấy phiền không chịu được, hất tay cô ta ra, cả giận nói: "Cô bị bệnh à?!"

Ai ngờ Nhiễm Ninh Ninh lại lòi lẽ chính đáng nói: "Tôi có thuốc, cô có muốn uống không?"

Đồng Tâm quỳ. Giờ phút này cô mới hoàn toàn hiểu rõ, thì ra là từ đầu Tô Lịch đã không tin cô trọng sinh, mà trực tiếp biến cô thành kẻ tâm thần. Ha ha ha!

Đồng Tâm nổi giận đùng đùng lao ra khỏi con ngõ nhỏ, di động trong túi vang lên không ngừng, chuông điện thoại cũng reo vài lần. Cuối cùng quá mệt mỏi, Đồng Tâm đi mua chai nước ngồi bệt xuống ven đường, sau đó mới nhàn nhã mở điện thoại lên xem. Hừm, 7 cuộc gọi nhớ, n tin nhắn, n+1 tin nhắn trên Wechat. Đồng Tâm vừa mở Wechat ra thì tin nhắn của Tô Lịch liền nhảy ra liên tục, tất cả đều có một nội dung, chỉ có một câu: Em đang ở đâu?

Đồng Tâm hừ lạnh, vừa nhàm chán kéo xuống đọc tin nhắn, đến tin nhắn cuối cùng thì phát hiện nội dung rốt cuộc thay đổi: Đồng Tâm, gọi điện thoại cho ông đây ngay!!!

Đồng Tâm cười ha ha hai tiếng, nén lại cảm xúc nhấn tin thoại cho Tô Lịch: "Tô Lịch, anh đoán đúng rồi. Thực ra từ trước đến giờ tôi chưa từng trọng

sinh. Nhưng anh yên tâm đi, tôi không phải bệnh nhân tâm thần, sau này không cần mời bác sĩ tâm lý. Tôi đây chính là cô tình già vờ trọng sinh ở trước mặt anh đấy. Mục đích sao? Rất đơn giản....."

Nói đến đây, Đông Tâm liền hít sâu một hơi, sau đó hét vào điện thoại: "BÀ ĐÂY MUỐN LY HÔN VỚI ANH!!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9

"BÀ ĐÂY MUỐN LY HÔN VỚI ANH!!!!!!" Đông Tâm vừa dứt lời, Wechat liền đing đing báo tin nhắn liên tục.

Đông Tâm liu lười nắm chặt cái di động đang rung lên điên cuồng kia, không phải là cô vừa mới nhắn tin đi thì bên kia đã nhận được luôn rồi chứ? Có cần rep nhanh đến như vậy không?? Đông Tâm hít sâu mở di động lên, hóa ra là Văn Từ.

Không biết nha đầu này trúng cái gì mà gửi cho Đông Tâm liền một lúc 10 cái ảnh của buổi hôn lễ hôm qua. Trong đó có ảnh hai người chụp chung, cũng có ảnh cô tự mình tự sướng. Ở cái ảnh cuối cùng, Văn Từ còn gửi kèm tin nhắn: "Ai nha, xem chị đây xun đẹp chưa này! Không cần hâm mộ nha, ghen tỵ cũng vô dụng thôi, biết làm sao được, bởi vì chị đây chính là trời sinh thiên tư lệ chất nha

"

Đông Tâm đang lo lắng không có chỗ phát tiết, ngay lập tức trả lời: "Tớ trọng sinh rồi!"

Văn Từ vẫn chưa bình thường trở lại, tiếp tục ông nói gà bà nói vịt rep lại: "Tớ biết tớ biết, cậu đây chính là vừa nhìn thấy ảnh chụp của chị đây liền cảm thấy mất hồn mất vía, cảm thấy mình được thức tỉnh một lần nữa, được sống lại một lần nữa đúng không? Emma, Tiểu Tâm à, có phải cậu đang rất muốn tám chuyện phải không? Được, chị đây sẽ cho cậu hẳn 5 hào! Sao, đủ hào phóng chưa?"

Cuối cùng còn thêm hai cái icon mặt cười gian nữa.

Đông Tâm tròn trắng mắt, lập tức nhắn trả: "Cái rắm!"

Văn Từ: "Hắc hắc, cái người nhỏ mọn này, có phải cậu chê 5 hào quá ít không? Cậu có biết lực lượng thủy quân của đất nước đang ngày đêm ra sức làm lụng vất vả chính là vì 5 hào này không, vậy mà cậu còn dám ghét bỏ nó sao? Lão nương thay mặt NDT khinh bỉ cậu!"

Đông Tâm hôm nay thật sự không có tâm trạng nói đùa với Văn Từ, ẩn mở tin nhắn thoại nói: "Đại tỷ à, tớ nói 'trọng sinh' không phải là so sánh, mà là nói thật. Không phải cậu rất thích đọc tiểu thuyết sao? Trọng sinh đến tương lai, cậu đã nghe qua bao giờ chưa? Không phải ngày hôm qua cậu còn hỏi tớ vì sao vẽ lại được tranh mà không nói với cậu sao? Thực ra là do tớ. Tớ có thể vẽ tranh bởi vì tớ là Đông Tâm của 6 năm trước. Đông Tâm của 6 năm trước vốn dĩ không có chương ngại gì làm cho không vẽ tranh được cả."

Tin nhắn thoại gửi đi xong, di động một lúc lâu sau cũng không có động tĩnh gì. Đông Tâm chống cằm thờ dài, chắc Văn Từ cũng cho rằng cô bị điên rồi nhỉ.

Mở chai nước khoáng ra, uống từng ngụm lớn nước lạnh, Đông Tâm hy vọng nó có thể làm mình bình tĩnh trở lại. Nghĩ kỹ lại thì chuyện vừa rồi quả thực có điểm kì lạ. Nếu nói, Tô Lịch tối hôm qua sau khi nghe xong bài thuyết minh trọng sinh kia của cô thì liền cảm thấy cô có bệnh, lên đi tìm bác sĩ tâm lý nói chuyện thì cái cô Nhiễm Ninh Ninh kia cũng thật là quá thân thông quảng đại rồi.

Thông qua nội dung cuộc trò chuyện với Nhiễm Ninh Ninh, thấy đối phương không chỉ hiểu rõ bối cảnh, nghề nghiệp, sở thích, thậm chí là cả tác phẩm của cô cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Chỉ trong một buổi tối mà Nhiễm Ninh Ninh có thể biết nhiều như vậy sao? Hơn nữa nhìn hình thức Tô Lịch và Nhiễm Ninh Ninh chung đụng thì dường như đây không phải là lần đầu hai người bọn họ gặp gỡ. Chẳng lẽ hai người đã biết nhau từ trước? Chẳng lẽ.....

Đông Tâm đang nghĩ đến xuất thần thì di động đổ chuông, cô vốn tưởng là Tô Lịch, đang định tắt máy thì nhận ra người gọi tới là Văn Từ. Đông Tâm bừa bãi, nhận điện thoại, còn chưa kịp lên tiếng, liền nghe Văn Từ ở bên kia mắng: "Đồ chết tiệt nhà cậu! Cậu biết tớ học toán không bao giờ được quá 50 điểm nên cô tình treu người tớ đúng không? Cái gì mà 6 năm trước 6 năm sau chứ? Cậu làm đầu óc tớ loạn hết cả lên rồi!! Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào, mau khai hết ra!"

Cách một cái di động, Đông Tâm vẫn có thể cảm nhận được sự sốt ruột của Văn Từ, lại tưởng tượng đến dáng vẻ vồ đầu bứt tai của Văn Từ, nhin không được bật cười thành tiếng, đám mây đen bao phủ trên đầu cũng tan đi không ít.

"Cậu tin lời tớ nói sao?"

"Vớ vẩn!" Văn Từ đáp không chút nghĩ ngợi: "Cậu nói tớ không tin thì tin ai?"

Nghe vậy, trong lòng Đông Tâm liền cảm thấy vô cùng ảm áp. Cảm động còn đang trào dâng lại nghe Văn Từ nói tiếp: "Ngốc như cậu mà cũng học

được nói dối thì trên đời này không còn người ngốc nữa rồi."

Đồng Tâm học máu, đi chết đi.

"Biến!"

"Emma, cậu cũng đừng có thừa nước đục thả câu! Lão nương nhện sắp hồng đến nơi rồi."

Đồng Tâm im lặng một lát, sau đó đem đầu đuôi sự việc với Văn Từ. Kể đến việc sáng nay Tô Lịch lừa mình đến gặp bác sĩ tâm lý, Đồng Tâm giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, "Tớ đã nghĩ sao tối hôm qua tên kia lại dễ nói chuyện như vậy, bảo anh ta đi thư phòng ngủ anh ta đến một cái rằm cũng không thêm phóng liên ngoan ngoãn đến thư phòng ngủ thật! Tớ lại còn ngây thơ mà cảm kích anh ta nữa, thậm chí bản thân mình không nên dùng ánh mắt hồi năm đó để nhìn người ta nữa, kết quả hóa ra đây chỉ là kẻ hoán binh! Trước thì giả vờ tin tưởng tớ, để tớ nơi lòng cảnh giác, sau đó thì lừa tớ đi khám bệnh! Tớ xxx cả nhà anh ta! Anh ta mới bị thần kinh! Cả nhà anh ta đều bị thần kinh!!!"

Đồng Tâm mắng liền một mạch đến hụt cả hơi, sau đó mới đau lòng phát hiện ra mình đã lòi cả bản thân mình vào mắng chung, mà cùng lúc đó, đầu dây bên kia cũng vô cùng im lặng. Đồng Tâm ngại ngừng ho khan: "Sao cậu không nói gì thế? Bị dọa đến choáng váng rồi? Hay cũng nghĩ tớ bị điên?"

Văn Từ hít một hơi thật sâu, cuối cùng buồn bã nó: "Mẹ ơi, Bò Tát hiền lành....."

"Cái gì hiền lành cơ?" Đồng Tâm ngàn tính vạn tính cũng không thể ngờ được phản ứng của Văn Từ lại là cái dạng này. Cô trọng sinh thì liên quan quái gì đến Bò Tát chứ?

Văn Từ nói: "Tiểu Tâm à, nếu không có vụ cậu đi bái Bò Tát kia thì khi nghe cậu nói cái gì mà trọng sinh, tớ nhất định cũng sẽ cho là cậu điên rồi. Nhưng cậu còn nhớ những lời cậu nói lúc đó trước mặt Bò Tát không? Tia má ơi, thật là thiêng quá là thiêng mà! Lúc ấy tớ nói Bò Tát nhất định sẽ hiền lành mà cậu còn không tin? Bây giờ cậu đã tin chưa??"

Văn Từ đã hoàn toàn tiến vào hình thức độc thoại, hoàn toàn không quan tâm đến phản ứng của Đồng Tâm ở đầu dây bên kia. Trong lúc nhất thời, trán Đồng Tâm chảy dài mấy vạch đen. Xem ra cô thì chưa có điên nhưng Văn Từ thì đã điên trước rồi. Đồng Tâm cắt ngang lời nói của Văn Từ: "Đại tỷ à, chúng ta bình tĩnh trước một chút được không? Nếu không hay là....."

"Cậu đang ở đâu?" Văn Từ trực tiếp ngắt lời Đồng Tâm, nghiêm túc nói: "Tớ lập tức đến ngay."

.....

Đồng Tâm và Văn Từ hẹn nhau ở quán Starbucks gần đó. Bởi vì khoảng cách gần hơn nên Đồng Tâm đến trước Văn Từ và tự gọi đồ uống trước. Sau khi ngồi xuống, Đồng Tâm không tự giác liếc nhìn điện thoại một cái, vẫn hoàn toàn im ắng, xem ra tình cảm của cô và Tô Lịch cũng chỉ đến thế mà thôi. Cô muốn ly hôn, vậy mà bên kia không hề hoang mang chút nào, đến cái tin nhắn lại cũng không có.

Đồng Tâm thở dài, nhất thời không biết nên vui hay nên buồn. Thực ra, lúc này cô nói ra câu ly hôn, cũng chỉ là cảm xúc nhất thời xúc động. Nếu nói lời này có 6 phần là giận dữ thì cũng có đến 4 phần nghiêm túc. Từ sau khi trọng sinh, Đồng Tâm vẫn luôn ở trong thế bị động mà tiếp nhận mọi chuyện: ba mẹ thì đã già, mình cũng đã trở thành một bà cô vừa già vừa mập, khoảng cách với Lôi Lôi cũng ngày một xa.... Tất cả mọi chuyện cô đều có thể tiếp nhận, chỉ duy nhất Tô Lịch là khiến cô bối rối không biết phải làm sao.

Rốt cuộc mình của 6 năm sau kết hôn với Tô Lịch, không hề có tình cảm làm cơ sở, làm sao có thể sống chung đến giây phút này đây? Nghĩ đến đây, Đồng Tâm lại thở dài, hơi ngẩng đầu lên.

Nhưng vừa ngẩng đầu, đập vào mắt ngay bên ngoài cửa sổ sát đất là một đôi tình nhân. Đại khái là dây giày của cô bạn gái bị tuột, chàng trai đang nửa quỳ trên mặt đất cẩn thận buộc lại dây giày cho cô bạn gái kia. Mà cô gái kia cũng không cảm thấy gì cả, ngược lại còn thoải mái duỗi chân ra để bạn trai mình buộc lại cho mình, vừa nói với đôi phương điều gì đó vừa nở nụ cười hạnh phúc.

Đồng Tâm chống cằm suy nghĩ, nhìn người ta yêu đương như vậy chứ, nhưng nếu đổi lại thành cô và Tô Lịch thì.... Khụ khụ, vẫn thôi đi. Thực không dám tưởng tượng hình ảnh Tô đại thiếu gia quỳ xuống thắt dây giày cô! Đồng Tâm còn đang cảm khái, chàng trai kia đã buộc xong dây giày rồi đứng lên, Đồng Tâm vừa nhìn rõ mặt đôi phương liền ghen hống nhìn trần trời.....

Đây.... Đây.... Đây không phải là Tô Yến sao?! Nói như vậy thì cô gái bên cạnh chính là cô bạn gái Nhuế Thanh mà Tô Lịch nhắc tới sao?

Đồng Tâm vẫn đang khiếp sợ, Tô Yến bên kia cũng lơ đãng quay đầu lại rồi nhìn thấy cô. Bốn mắt nhìn nhau, trong một thoáng, mặc dù cách một tấm kính nhưng Đồng Tâm cũng có thể cảm nhận được sự xấu hổ của đôi phương. Nhưng xấu hổ thì xấu hổ, nhìn thấy nhau rồi thì cũng không thể giả bộ là không quen được đúng không??

Nghĩ đến đây, Đồng Tâm đang định gạt đầu coi như chào hỏi bên kia một cái, nhưng đầu còn chưa kịp gạt thì Tô Yến liền kéo lấy tay Nhuế Thanh, sau đó.... Quay đầu đi thẳng.....

Đồng Tâm trực tiếp hóa đá, chỉ nghe một tiếng crack giòn giã, cả người liền vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. CMN chứ, cô là ôn thần sao?? Hay bị bệnh truyền nhiễm? Làm gì mà phải dùng đến tốc độ như đang chạy trốn ma quỷ mà đi như thế chứ? Hay là, Tô Yến cảm thấy xấu hổ vì có một người mẹ nhỏ vừa già vừa xấu như cô??

Đông Tâm đang tắm tã thì giọng nói của Văn Từ vang lên: "Cái tạo hình này của cậu là cái thể loại gì thế? Tay chân sao lại cồng què cứng ngắc thế kia? Cosplay chiêu tài miếu à?"

"Cái gì mà chiêu tài miếu chứ? Có mà chiêu tai* miếu thì có!" Đông Tâm khụ khụ ho khan hai tiếng, thuận thế buông tay nói: "Cậu nhìn lại mình xem, sao giờ này mới đến vậy?"

"Tớ đây đã tới với tốc độ nhanh nhất rồi đấy được chưa?" Văn Từ tròn mắt, đang muốn biện giải, lại chuyển thành phất tay nói: "À đúng rồi, tớ phải nói trước không lại quên, cuối tuần này cậu đừng có hẹn gì nhé, tớ đã đặt vé đi Oanh Sơn rồi. Để tạ ơn. Chúng ta nhất định phải đến tạ ơn Bồ Tát."

Nghe vậy Đông Tâm hơi nhủ mảy. Từ lúc này ở trong điện thoại Văn Từ đã không ngừng cái gì mà tạ ơn Bồ Tát, rốt cuộc là có chuyện gì chứ? Cô không hề nhớ mình đã đi đến nơi nào gọi là Oanh Sơn nha.

Văn Từ cũng nhìn ra thắc mắc của Đông Tâm, vỗ vỗ tay cô: "Đi Oanh Sơn là việc của mấy năm gần đây, cậu đương nhiên không biết rồi!" Sau đó mới kể ngọn nguồn câu chuyện Oanh Sơn cho Đông Tâm nghe.

Thì ra là Văn Từ và Đông Tâm đã từng hẹn nhau đi Oanh Sơn giải sầu. Trong lúc đi dạo, hai người tình cờ phát hiện một tòa miếu nhỏ ở giữa núi. Theo như Văn Từ nói thì lúc đó cô nàng liên tục gặp xui xẻo, lại nghe thôn dân phụ cận nói Bồ Tát ở đền nay đặc biệt hiển linh nên liền nhập gia tùy tục đi vào thắp cho mỗ Bồ Tát kia ba nén hương.

Nhưng thấp hương xong hai người mới phát hiện ra vị Bồ Tát này hóa ra là Tống Tử Nương Nương. Lúc đó Văn Từ vẫn đang là một con cún độc thân, Đông Tâm liền cười nhạo cô vào khấn nhầm miếu rồi. Văn Từ không phục đáp: "Bồn tỷ tỷ đây gọi là biết lo xa hiểu chưa? Nếu Tống Tử Nương Nương thực sự hiển linh, ban cho tỷ đây một đứa con, thì trước hết sẽ mang đến cho tỷ một người đàn ông khỏe mạnh tinh tráng làm cha đứa nhỏ trước nhé!"

Thật không ngờ một lời nói vu vơ như vậy mà liền thật sự thành hiện thực, ngay năm sau chuyện tốt của Văn Từ và Trình Nham liền tới. Văn Từ cảm giấy đăng kí kết hôn, hùng hổ kéo Đông Tâm quay lại Oanh Sơn, nói là để làm lễ cảm tạ Tống Tử Nương Nương. Cầu nguyện xong, Văn Từ liền bảo Đông Tâm cũng thắp cho Tống Tử Nương Nương một nén hương đi.

Lúc đó Đông Tâm sống chết không chịu, nói là mấy chuyện thần Phật kiểu này, tin thì linh, mà không tin thì sẽ không linh. Chính bản thân cô vốn không tin thần Phật, vì ước muốn của bản thân mà tự nhiên chạy đến dâng hương cho Tống Tử Nương Nương thì chính là đại bất kính với ngài ấy.

Văn Từ uống một ngụm cà phê, nói tiếp: "Cậu không biết lúc đó mấy lời đạo lý của cậu méo mó đến nhường nào đâu, nói cái gì mà chuyện của mình và Trình Nham chỉ là trùng hợp, rồi thì tất cả đều là do mình tự thôi miên ám thị bản thân mà thôi. Nhưng về sau cậu cũng không thuyết phục được mình, liền ở trước mặt Tống Tử Nương Nương nói một câu."

Đông Tâm nín thở: "Nói gì?"

"Cậu nói, nếu Tống Tử Nương Nương thật sự linh nghiệm, liệu giúp cậu xóa sạch mọi chuyện của 6 năm nay đi." Dứt lời, Văn Từ liền hăng như đánh tiết gà: "Cậu xem, điều đó không phải đã linh nghiệm rồi sao? Tống Tử Nương Nương thực sự đã giúp cậu xóa hết mọi chuyện của 6 năm này rồi nhé! Cậu trực tiếp quay ngược thời gian 6 năm, trên người không một chút debuff, mà kỹ năng vẽ tranh vẫn hoàn hảo vô khuyết!"

Đông Tâm toát mồ hôi, nói như vậy thì vị Tống Tử Nương Nương đúng là một cao thủ chơi game rồi!

Cũng biết Đông Tâm sẽ không tin, Văn Từ lại nói tiếp: "Thực ra, ban đầu nghe cậu nói cái gì mà trọng sinh, tớ cũng cho rằng là cậu đang đùa, nhưng lại thấy thái độ của cậu vô cùng nghiêm túc... Tiểu Tâm à, cậu đừng nói tớ mê tín. Trọng sinh ư? Việc này thật sự quá huyền huyền rồi, vừa vặn lúc trước cậu ở trước mặt Tống Tử Nương Nương nói qua một câu như vậy, nên ngoài trừ tin rằng đây là do thần Phật hiển linh, tớ thực không còn cách nào hợp lý hơn để giải thích cho việc này."

Nghe vậy, thái độ của Đông Tâm liền hòa hoãn hơn không ít. Thực ra, chuyện đến nước này thì nguyên nhân có phải do thần Phật không đối với Đông Tâm đã không còn quan trọng nữa. Điều duy nhất cô quan tâm bây giờ là 6 năm qua đã xảy ra những chuyện gì.

Mặt khác, có một chuyện cô vẫn luôn không nghĩ ra, Tô Lịch nói từ 4 năm trước cô đã không thể vẽ tranh rồi, nhưng tại sao lúc ở trước mặt Tống Tử Nương Nương cô lại nói muốn đem mọi chuyện của 6 năm qua quên sạch sẽ? Sáu năm trước.... Sáu năm trước.... Sáu năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong lúc hoảng hốt, trong đầu Đông Tâm đột nhiên hiện lên hình ảnh chậu hoa từ trên trời rơi xuống, cô run lên theo bản năng, trong đầu linh quang chợt lóe, đột nhiên nghĩ tới một chuyện. Chẳng lẽ là.....

Marley?

Đúng vậy! Trước khi trọng sinh cô vừa được Marley nhận vào làm, mà cô gia nhập Marley là bởi vì.....

Thoáng chốc, tuần nhan của Tô Yến bỗng hiện lên ở trước mặt Đông Tâm. Đông Tâm cắn môi dưới, không sai, trong khoảng thời gian đó nhất định giữa cô và Tô Yến đã xảy ra chuyện gì đó, cho nên khi Văn Từ kết hôn, cách bọn họ cư xử với nhau mới kì lạ như vậy, và cả lúc này nữa.....

Hít sâu một hơi, Đông Tâm đột nhiên tóm chặt vai Văn Từ: "Rốt cuộc giữa tớ và Tô Yến đã xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

Đồng Tâm túm chặt vai Văn Từ: "Rốt cuộc giữa tớ và Tô Yến đã xảy ra chuyện gì?"

Văn Từ mím môi, đang định mở miệng thì lại bị Đồng Tâm ngắt lời: "Cậu đừng có nói với tớ là cái gì mà chuyện cũ rồi không cần nhắc lại."

"Đệt!" Văn Từ không nhịn được mà văng tục: "Thế mà cậu cũng đoán được?"

Đồng Tâm hừ lạnh: "Vớ vẩn! Máy cái chuyện nhỏ nhặt này mà còn không đoán được thì còn gọi gì là bạn thân nữa chứ? Nhưng nói đi nói lại thì bạn thân như cậu làm nhiều năm chắc cũng không uống nh? Cậu biết tớ là người như thế nào rồi phải không?"

Văn Từ trừng mắt với Đồng Tâm, sau đó mới rầm rì nói: "Đương nhiên! Cho dù tớ không kể cho cậu chuyện của mấy năm gần đây thì cái đồ cứng đầu nhà cậu cũng sẽ tự nghĩ cách tìm hiểu rõ ràng đúng không?"

Đồng Tâm gật đầu, khoe miệng cong cong thành một nụ cười đáng yêu, cố ý cầm tay Văn Từ làm nũng: "Cho nên, nếu đảng nào kết quả cũng như nhau thì sao cậu không nói thẳng với tớ cho nhanh nh, đỡ mất công cậu phải ngày ngày chịu đựng tớ lải nhải bên tai khiến ăn không ngon ngủ không yên nha

"

Văn Từ bị dáng vẻ bán manh của Đồng Tâm làm cho hồn xiêu phách tán, giật mạnh tay mình về, chà sát từng tầng da gà đang nổi đầy trên tay: "Đại tỷ à, chuyện đầu tiên tớ cần phải nói chính là, cậu làm ơn hãy nhớ thật kỹ, năm nay cậu đã 30 TUỔI rồi! Máy cái trò nũng nịu bán manh kiểu này, nếu là tiểu cô nương hai mươi tuổi làm thì người ta gọi là thuần khiết đáng yêu, còn cậu làm thì người ta gọi là cưa sừng làm nhé đó biết chưa! Còn có, đừng có hờ một tí là lại bạn thân này bạn thân nọ nữa, tớ không có hứng thú với Tô Lịch nhà cậu, cũng không cho phép cậu có hứng thú với ông xã nhà tớ đó, biết chưa?"

Đồng Tâm nghe cái hiểu cái không, hỏi: "Cậu đang nói hươu nói vượn cái gì thế?"

Văn Từ kiên nhẫn giải thích: "Cậu không biết đó thôi, bây giờ hai từ "bạn thân" chính là mang nghĩa xấu điển hình đó nha. Máy người thông đồng với ông xã của người khác hay là chuyên hắt nước bẩn lên người người khác.... Tất cả đều được gọi chung là "bạn thân" đó biết chưa." Dứt lời, Văn Từ, Văn Từ mới như nhớ ra điều gì đó, tròn mắt nhìn Đồng Tâm: "Tỷ tỷ à, không phải câu tiếp theo cậu sẽ hỏi tớ xiang* nghĩa là gì chứ?"

*xiang: ngôn ngữ mạng, đọc lái đi của từ shit.

Đồng Tâm ho khan, cô thực sự đang định hỏi *xiang đó cái quái gì, cuối cùng đành chuyển sang đẩy đẩy Văn Từ, nói: "Được rồi được rồi, đừng có lặc đề nữa. Cậu mau nói vào trọng tâm cho tớ nghe đi."

Nghe vậy, Văn Từ tròn mắt, nói: "Chắc, nói như thế nào nh? Tổng kết ngắn gọn lại trong một câu chính là: cuộc đời ấy mà, ai chẳng gặp phải vài tên khốn nạn chứ."

Đồng Tâm nhú mày: "Khốn nạn?"

"Ừ." Văn Từ gật đầu. "Cậu còn nhớ không, trước khi trọng sinh chính là lúc cậu mới cầm được giấy trúng tuyển của công ty Marley. Lúc trước cậu còn chưa lọt đến vòng phỏng vấn đã Game Over rồi, nhưng lần này cậu lại có thể thuận lợi vào được công ty làm việc...."

Sau đó, mọi chuyện đều đúng như Đồng Tâm mong đợi, cô có nhiều cơ hội tiếp xúc với nam thần Tô Yến của mình hơn. Hai người sớm chiều gặp mặt, lại thêm Đồng Tâm có tình tiếp cận, nên rất nhanh, mối quan hệ của hai người liền tiến tới giai đoạn ái muội. Đi làm cùng xe, tan làm cùng ăn, nghỉ phép cùng nhau đi du lịch, ngoại trừ chưa ở chung, hai người gần như không khác gì một cặp đôi bình thường cả. Chỉ có một điều duy nhất - chính là mọi chuyện đã như vậy nhưng Tô Yến vẫn chậm chạp không tỏ thái độ rõ ràng với cô.

Văn Từ kể đến đây thì liền bực mình nói: "Lúc ấy tớ đã nói với cậu điều này không bình thường rồi. Một người đàn ông, nếu thực lòng thích cậu thì sao có thể cùng cậu có quan hệ ái muội đến hơn một năm mà còn không tỏ rõ thái độ của mình chứ?"

Đồng Tâm liu lười: "Tớ và Tô Yến ái muội tận hơn 1 năm sao?"

"Cậu cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đúng không?" Văn Từ hừ hừ, "Không chủ động, cũng không chịu cự tuyệt, lại càng không chịu trách nhiệm, đây rõ ràng chính là coi cậu như cái bánh xe dự phòng còn gì? Ái muội sao? Ái muội cái em gái nhà cậu ỉ!"

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, vào đêm thất tịch, tớ đã khuyên cậu nên giải quyết dứt điểm với cậu ta, nói thế nào thì cũng phải lấy được từ cậu ta một câu trả lời. Nếu như đồng ý thì hai người liền chính thức qua lại, còn nếu không thì dứt khoát chia tay luôn đi. Cậu nghe lời tớ đi tìm Tô Yến, nhưng kết quả thì... Khụ khụ.... Khá là máu chó. Lúc cậu đến nhà Tô Yến thì thấy người ta và bạn gái cũ đang chàng chàng thiếp thiếp, vừa ăn tối dưới ánh nến vừa diễn màn mưa thoát y kích tình tứ phía...."

Đồng Tâm bị miêu tả của Văn Từ làm cho bàng hoàng. Cái gì gọi là thoát, y, kích, tình, tứ, phía chứ? Quả nhiên, phụ nữ sau khi kết hôn cái gọi là tiết tháo đều đồng loạt logout hết sao? Đại tỷ, cậu có biết mấy chữ này của cậu làm tớ liên tưởng đến một số hình ảnh rất rất hạn chế không? Đồng Tâm đi vào cõi thần tiên một lúc mới đột nhiên nhận ra trọng điểm: "Cậu nói là bạn gái cũ?"

Văn Từ nhướn mày: "Kỳ diệu lắm đúng không? Cho nên tớ mới nói, Tô Yến chính là một tên khốn nạn mà! Con hàng này, vốn dĩ là có một người bạn gái thanh mai trúc mã, nhưng cô gái này sau đó đã đi Pháp du học nên hai người chia tay. Đúng lúc Tô Yến đang cảm thấy hư không tịch mịch thì cậu lại vào được Marley, Tô Yến kia liền nghiễm nhiên coi cậu thành "bát canh gà" để an ủi tâm hồn mình. Nhưng dù sao cũng chỉ là vật bổ sung, đương nhiên không thể so sánh với chính phẩm, cho nên người bạn gái cũ này vừa về nước, hẳn ta liền bơ luôn chuyện của cậu đi."

Nghe đến đây Đồng Tâm giật mình, giật mình, lại giật mình, lúc này mới nhớ ra cần phải tức giận. Cô chưa từng nghĩ tới giữa mình và Tô Yến lại có loại chuyện như vậy, cũng chưa bao giờ ngờ được, Tô Yến trong lòng cô sẽ có một ngày rớt đài như vậy, từ một Tô nam thần trở thành một Tô tra nam.

Có lẽ vì vẫn chưa trực tiếp trải qua nên hai chữ Tô Yến và tra nam đối với cô để tìm ra chút quan hệ thì vẫn thật miễn cưỡng. Sợ hãi mất nửa ngày, suy nghĩ đầu tiên hình thành trong đầu Đồng Tâm cư nhiên lại là:..... Bảo sao hồi ấy mình đi học mãi không theo đuổi được Tô Yến, hóa ra vì người ta đã có một vị thanh mai trúc mã rồi nha...

Đồng Tâm xoa trán cười mĩa, lần này rốt cuộc đã hiểu rõ vì sao giữa mình và Tô Yến cư xử lại không được tự nhiên như vậy rồi. Một người từng là lớp xe dự phòng của mình nay nhảy một phát lên thành mợ nhỏ của mình, sao có thể không xấu hổ được cơ chứ? Đồng Tâm ngừng lại một chút, hỏi tiếp: "Vậy cô bạn gái cũ đó tên là Nhuế Thanh sao?"

"Không phải, Nhuế Thanh là sau này Tô Yến mới quen." Nói đến đây, đôi mắt Văn Từ híp lại thành một đường chi, đập bàn cười gian nói: "Cái này gọi là quả báo đó! Tô Yến coi cậu là lớp xe dự phòng, không ngờ bạn gái cũ của hắn ta cũng chỉ coi hắn ta là cái lớp xe dự phòng mà thôi. A, thậm chí cũng không được coi là lớp xe dự phòng, mà đơn giản chỉ là tình một đêm mà thôi. Người ta chỉ là tranh thủ kì nghỉ trở về thăm bố mẹ, thuận tiện hẹn thanh mai trúc mã gặp mặt trò chuyện một chút, sau đêm thất tịch, người ta đã quay trở lại Pháp luôn rồi. Sau đó, Tô Yến mãi vẫn không có thêm ai, cho đến năm ngoái mới quen biết với Nhuế Thanh. Bây giờ hai nhà đã bàn bạc xong xuôi rồi, nghe nói là ra Tết sẽ đi đăng kí đó."

Đồng Tâm nghe Văn Từ nói xong thiếu chút nữa là quỵ xuống mà vái lạy cô ấy: "Đại tỷ, đến cùng là tớ gả vào Tô gia hay cậu gả vào Tô gia vậy? Sao cậu còn biết nhiều chuyện hơn cả tớ thế?!"

"Vớ vẩn!" Văn Từ trợn mắt mắng: "Cậu cho rằng mấy người phụ nữ đã kết hôn tụ tập với nhau thì tám cái gì chứ? Không nói về mấy chuyện trong nhà như thế này thì nói về cái gì? Quốc gia đại sự à?"

Có vẻ đúng..... Thực ra hôm đám cưới Văn Từ, Đồng Tâm đã phát hiện, ngày xưa, mỗi lần bạn bè tụ tập chính là nói chuyện về ước mơ của mình, rồi thì mấy hôm nữa sẽ đi du lịch ở đâu, không thì nói chuyện công việc hiện giờ của mình như thế nào..., nhưng bây giờ thì một đám phụ nữ đầu ba tậm lại một chỗ, không phải nói về các biện pháp bảo dưỡng nhan sắc thì chính là chuyện chồng chồng con con.

Năm tháng thật là vô tình, không chỉ khiến nhan sắc người ta phai tàn, mà còn bào mòn cả giấc mơ của người ta nữa. Nhìn xem, còn mấy ai nhớ tới giấc mơ ngày ấy của mình nữa chứ?

Đồng Tâm phiền muộn suy nghĩ, cuối cùng hỏi: "Vậy chương ngại không thể vẽ tranh của tớ là thế nào vậy?"

Nghe thế, Văn Từ thu lại gương mặt tươi cười của mình, hắng giọng nói: "Thực ra cái này thì tớ cũng không rõ lắm. Tớ chỉ biết, khi đó, sau khi cậu phát hiện chuyện của Tô Yến và bạn gái cũ của cậu ta được một thời gian thì xin nghỉ phép, rồi không bao lâu sau liền nộp đơn từ chức ở Marley. Từ đó về sau cậu liền không cầm bút vẽ nữa, bộ truyện tranh đang vẽ dở lúc đó cũng bị dừng lại."

"Lúc đầu tớ cũng không để ý lắm, chỉ cho rằng cậu đang thất tình nên muốn thay đổi môi trường một chút. Mãi đến khi cậu đăng thông báo phong* bút trên mạng thì tớ mới biết cậu gặp chương ngại không thể vẽ tranh được."

*phong trong từ phong tỏa, ý là tạm gác bút.

Đồng Tâm nhíu mày: "Nguyên nhân cụ thể thì sao? Ngay cả cậu cũng không biết sao?"

Văn Từ lắc đầu: "Tớ đã từng hỏi cậu nhưng lúc đó cậu lại đầu lờ bướng bỉnh không chịu nói. Việc cậu không thể vẽ tranh chắc cũng có liên quan đến hạng mục cuối cùng của cậu ở Marley đi. A, đúng rồi, bây giờ cậu có thể lên mạng tìm kiếm game mobile này đó, tên là ."

"Hoang hỏa?"

"Ừ." Văn Từ gật đầu, giọng nói chua lè: "Hiện giờ trò chơi này dù cho không muốn, nhưng vẫn đứng thứ nhất trên bảng xếp hạng các ứng dụng đó. Trò chơi này là hạng mục của cậu khi còn ở Marley, cậu là người thiết kế đồ họa chính, còn Tô Yến là người chịu trách nhiệm chính. Hai người mỗi ngày ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp mặt. Lúc đó, sau khi hai người nháo lên, lúc cậu nghỉ phép dài hạn, tớ đã hỏi có phải cậu có ý định từ chức không, cậu đã nói đây là đứa con tinh thần hao phí bao nhiêu tâm huyết của cậu, có từ chức thì cũng phải đợi sau khi nó thực sự hoàn thiện thì mới nghỉ được. Nhưng kì lạ là, không bao lâu sau đó cậu liền nộp đơn từ chức. Nên tớ đoán, nhất định trong khoảng thời gian nghỉ phép này đã xảy ra chuyện gì đó nên mới làm cậu nản lòng thoái chí, cuối cùng không cách nào cầm bút vẽ được nữa....."

Nhìn thấy sự cô đơn dưới đáy mắt Đồng Tâm, Văn Từ liền thay đổi lời nói, giọng điệu cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Tiếp sau đó, cậu gặp được Tô Lịch. Cái này phải gọi là thiên lôi gặp địa hỏa, hần nam gặp đăng nữ... Mợ nó chứ, kết hôn nhanh không chịu được. Khi đó thiếu chút nữa là tớ đã tưởng hai người chính là bác sĩ bảo cưới rồi."

Nghe mấy lời này, tâm trạng u ám của Đông Tâm lập tức bị quét sạch, thay vào đó là sự xấu hổ, xấu hổ, xấu hổ-ing. Cậu cảm thấy thật là thô tục, cái gì gọi là thiên lôi gặp địa hỏa, cái gì gọi là hân nam gặp đăng nữ chứ?!!! Tiết tháo của nhà đầu Văn Từ này tại sao lại không lúc nào ở nhà như vậy chứ??

Đông Tâm mở miệng, đang muốn phản bác lại Văn Từ hai câu, Văn Từ lại nghiêng người tới vỗ vai Đông Tâm: "Cậu yên tâm, lần đầu tiên của cậu là cho Tô Lịch, tên Tô Yến kia vẫn chưa sơ mũi được cái gì."

Đông Tâm triệt để sụp đổ, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ lừ như quả cà chua, giậm chân nói: "Ai hỏi cậu vấn đề này chứ!"

Văn Từ hừ hừ: "Cậu dám nói cậu không muốn biết không? Mọi nhà nó, trước đây không biết là ai ngày ngày khoe khoang trước mặt tớ là người đàn ông của mình thể lực tốt đến nhường nào, sức khỏe đến bao nhiêu đâu?!"

Đông Tâm khóc không ra nước mắt tự tát mình: "Tại sao cái gì tớ cũng kể với cậu hết như thế chứ T^T"

Văn Từ nắm lấy tay Đông Tâm lặng lẽ cười: "Ai nha, đây mới gọi là chị em tốt với nhau thì không gì giấu diếm nha! Không sao không sao, đợi một hai năm nữa khi cậu và Tô Lịch nhà cậu một năm không được tới mấy lần, khi đó tớ nhất định sẽ ngày ngày hỏi báo cậu lịch sử hùng tráng của tớ và lão Trình nhà tớ như thế nào nha!!"

"Cậu sống có tâm quá cơ!" Đông Tâm đẩy Văn Từ ra hừ lạnh. Sau đó lại hỏi tiếp: "Vận tình cảm của tớ với Tô Lịch là như thế nào?"

"Không.....thế kia chứ...?" Nếu không thì vì sao cô đã chủ động nói ra yêu cầu ly hôn mà bên kia vẫn không có động tĩnh gì chứ.

Ái ngờ, lời này của Đông Tâm vừa thốt ra, Văn Từ liền dùng ánh mắt quái dị nhìn cô chằm chằm. Một lát sau mới thở dài, dáng vẻ cao thâm nói: "Tiểu Tâm à, tớ lấy một ví dụ cho cậu nhé. Không phải vừa rồi cậu nói Nhiễm Ninh Ninh hết sức khả nghi sao? Cô ấy thế nhưng chỉ cần một buổi tối mà có thể hiểu rõ hoàn toàn cuộc sống của cậu, nghề nghiệp của cậu, thậm chí là các tác phẩm của cậu cũng rõ như lòng bàn tay. Để tớ nói cho cậu lí do nhé....."

"Bởi vì cô ấy không chỉ dành một buổi tối để tìm hiểu về cậu thôi đâu."

Nghe đến đây, Đông Tâm vô cùng khiếp sợ, tròn tròn mắt nhìn Văn Từ. Văn Từ nói tiếp: "Đúng thế đó, lỗi tại cậu không có vấn đề gì đâu, tất cả những gì cậu vừa nghe chính là sự thật đó. Vị Nhiễm Ninh Ninh Nhiễm đại cổ vấn kia, đã trị liệu cho cậu, không nhiều không ít, cũng được non nửa năm rồi đó."

Đông Tâm run giọng: "Đến tận cùng đã có chuyện gì xảy ra chứ?"

Văn Từ tiếp: "Không phải cậu không thể vẽ được tranh nữa sao. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được đây là do chứng ngại về mặt tâm lý, nhưng cậu lại chết vì sĩ diện, nhất định không chịu đi gặp bác sĩ tâm lý. Sau đó Tô Lịch thấy khuyên không được cậu nên dứt khoát đi tìm người tư vấn tâm lý, đó chính là Nhiễm Ninh Ninh. Anh ta nói qua một chút về tình huống của cậu cho Nhiễm Ninh Ninh, sau đó lại dựa theo phương pháp mà Nhiễm Ninh Ninh nói để đã thông cậu. Việc này thực ra cậu cũng đã sớm phát hiện, nhưng lại không vạch trần, mà tùy ý để cho Tô Lịch trị liệu cho cậu non nửa năm."

Dứt lời, Văn Từ liền đan hai tay vào nhau: "Cho nên, tình cảm của hai người như thế nào, cậu tự mình xem xét đi, tớ nói không tính. Nhưng nếu tình cảm vợ chồng của hai người thực sự không tốt, thì liệu có một người khổ khổ cực cực trở thành một bác sĩ tâm lý bắt đắc dĩ, còn một người lại cứ im lặng không nói ra mà tiếp nhận hay không?"

Nghe đến đây Đông Tâm liền á khẩu, không thể phản bác được.

Đúng là không nói thì thôi, nhưng vài ngày nay chung đụng cùng Tô Lịch, mặc dù về cơ bản anh ta vẫn luôn cả phơ cả phát, nhưng cũng không có tình biểu lộ quá thân mật với cô, và mặc dù lời nói cay nghiệt một chút, nhưng vẫn sẽ đi mua áo khoác cho cô. Về cơ bản, chính là vẫn luôn chăm sóc rất tốt cho cô.

Cho nên, biểu hiện của tình yêu thật sự khi đang yêu đương và sau khi kết hôn chính là không giống nhau sao?

Nghe được nghi hoặc của Đông Tâm, Văn Từ đáp lại cô bằng một cái nhìn khinh bỉ: "Vớ vẩn! Đại tỷ à, cậu giở ngón tay ra mà đếm đi, cậu và Tô Lịch đã kết hôn được bốn năm rồi, đã thành vợ chồng già cả rồi. Cậu có gặp qua đôi vợ chồng già nào ngày ngày lúc nào cũng dính vào một chỗ với nhau, không có việc gì liền hờ chút là thân thân cái miệng này một tí, yêu yêu cái tay này một tí không? Đây không phải là đi chọc mù mắt của người khác sao? Mà khoan không nói đến mấy cái này, đàn ông ấy mà, chỉ cần sau khi kết hôn được một năm, đến việc ấy còn coi như trả bài mỗi ngày lên lớp, lão bà mà không gào lên nhắc thì nhất định không bao giờ chịu chủ động giao, chứ đừng nói đến mấy cái kia nhé!"

Đông Tâm gõ đầu Văn Từ, ai oán nói: "Sao chuyện gì cậu cũng có thể kéo lại về chuyện đó vậy?"

"Tớ kiêu ngạo về sự đen tối của tớ, tớ tự hào về tiết tháo đã đánh rơi của mình!" Văn Từ ưỡn ngực nói xong, sau đó mới quay lại chủ đề chính: "Ai nha nha, dù cậu có không tin tưởng chị đây cũng không sao, đàn ông suy nghĩ thẳng đuột, nhất định không vòng vo. Ở trong quan niệm của bọn họ, phụ nữ sau khi dụ được về nhà kết hôn thì chính là hoàn thành nhiệm vụ rồi. Người cùng đã lừa được về nhà rồi, ai còn tâm trạng mà mua quà đồ ngon ngọt cậu nữa chứ. Có thời gian làm mấy chuyện đó còn không bằng ngồi đó đánh thêm hai trận DOTA còn hơn!"

Nghe lời này, trong đầu Đông Tâm bỗng vang lên câu nói kia của Tô Lịch: Đông Tâm, em hành anh một lần còn chưa đủ mà còn muốn lần thứ hai sao? Cho nên, việc anh ta ám chỉ chính là việc này? Ủ, nghĩ lại thì thật đúng là không dễ dàng gì. Lấy tính cách trâu bò của mình, hơn nữa còn trải qua chuyện

của Tô Yến, chắc chắn lúc đó Tô Lịch theo đuổi mình rất vất vả rồi.

BOSS vốn khó công, thật vất vả mới đánh được BOSS, trang bị và vật phẩm mà BOSS rớt ra cũng đút cả vào túi rồi, lúc này lại đột nhiên hiện ra một thông báo, hệ thống nói cho mình biết: ngại quá, ta bị BUG, đại hiệp thỉnh làm lại từ đầu, là ai hử cũng sẽ phát điên thôi.

Như vậy thì, sau khi mình trọng sinh thì thậm chí không phải là mình mà hẳn nên là Tô Lịch đi. Nghĩ đến đây, trong nháy mắt, tâm trạng của Đông Tâm liền được thăng bằng, trong thời gian ngắn thậm chí vui đến mức cười ra tiếng. Không ngờ, Tô đại nam thần năm đó phong vân một cõi mất cao hơn đầu vậy mà cũng có ngày hôm nay! Muaahahah!!!

Bên này Đông Tâm còn đang vui mừng, bên kia Văn Từ vẫn đang thao thao bất tuyệt: "Lại nói, Tiểu Tâm à, thực ra tớ cảm thấy, chuyện đến nước này không thể đổ toàn bộ lỗi lầm cho Tô Lịch được. Cậu thử đổi lại mình vào vị trí đó mà xem, cậu vốn có chứng ngại tâm lý không thể về tranh, hiện tại lại đột nhiên nói cái gì mà mình trọng sinh. Phản ứng đầu tiên của Tô Lịch là đưa cậu đi gặp bác sĩ tâm lý không phải cũng rất bình thường sao? Nếu không phải chuyện này có liên quan đến Tống Tử Nương Nương thì tớ cũng nhất định sẽ kéo cậu đi bệnh viện tâm thần rồi."

Nghe vậy, Đông Tâm khẽ cắn môi. Lời Văn Từ nói quả thật rất có lý nên cô không thể cãi lại được. Cho nên.....là do mình làm quá lên thôi sao? Trách nhầm Tô Lịch rồi? Nghĩ đến đây, trong lòng Đông Tâm khẽ dao động, phân vân không biết có nên gọi điện thoại cho Tô Lịch không thì điện thoại ding một tiếng. Có thông báo.

Đông Tâm mở blog lên xem, vừa nhìn liền nổi điên.

Người đăng blog không ai khác ngoài Tô Lịch. Nội dung cũng vô cùng đơn giản và rõ ràng, chỉ có mấy chữ: Nấu lẩu ăn mừng, hình ảnh kèm theo là đủ các loại món ăn từ hải sản các loại đến mấy món đồ ăn vặt bình dân với bia và đồ uống.

Thấy vậy, trong mắt Đông Tâm nổi lên hai ngọn lửa nhỏ, lại còn nấu lẩu ăn mừng! Ăn mừng cái gì chứ? Bên này cô vừa nói muốn ly hôn thì bên kia liền nấu lẩu ăn mừng? Đây là tình cảm tốt mà Văn Từ nói ư? Tình cảm với cô còn không sánh bằng một nồi lẩu sao?

Haha, Tô Lịch, anh điên rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 11

Tối hôm đó, Văn Từ nói cô ấy biết một "nhà hàng" ăn không tồi, muốn dẫn Đông Tâm đi ăn. Đông Tâm vui vẻ đồng ý. Nhưng khi đứng trước "nhà hàng", Đông Tâm liền trợn mắt há hốc mồm.

Cho đến khi đứng trước cửa "nhà hàng", khoe miệng Đông Tâm rốt cục run rẩy hỏi Văn Từ: "Đây là nhà hàng mà cậu nói?"

Văn Từ gật đầu không chút do dự: "Đúng vậy."

"Là dạng quán ăn gia đình mở tại nhà?"

"Đúng vậy."

"Không có biển tên, cũng không có người phục vụ, là loại nhà hàng cửa lớn luôn đóng chặt này?"

"Đúng vậy."

Nghe đến đây, Đông Tâm nhin không được siết chặt nắm tay. Đúng đúng cái em gái nhà cậu í! Cô có ngu cũng nhận ra được đây chính là cửa nhà mình. Từ khi nào thì nhà cô đã biến thành quán ăn tại gia rồi thế này? Tại sao bà chủ là cô lại không hay biết gì thế nhỉ? Văn Từ rốt cuộc là đang si nhục cô không có đầu óc hay là si nhục trí thông minh của cô vậy?

Đông Tâm khoanh tay, bĩu môi nói: "Thím à, cậu ngàn vạn lần nên nhớ rõ một điểm nha. Tớ của sáu năm trước còn chưa học được phân biệt đường với muối đâu. Cậu dám trông cậy vào tớ nấu cơm cho cậu sao? Cậu....."

Đông Tâm còn chưa nói xong đã bị Văn Từ cắt ngang: "Ai trông chờ vào lão nhân gia nhà cậu nấu được một bữa cơm tử tế chứ? Cậu yên tâm đi, sáu năm sau cậu cũng không lác mình biến thành đầu bếp đâu, cùng lắm chỉ coi như chân sai vặt thôi."

"Vậy cậu còn dẫn tớ trở về làm gì?" Vừa dứt lời thì cánh cửa trước mặt liền kéo kệt mở ra. Đằng sau cánh cửa là khuôn mặt Poker face của Tô Lịch, cùng với mùi hương thơm lừng của nồi lẩu từ trong phòng bay ra. Đến đây, Đông Tâm đã hoàn toàn mình bạch rồi.

Bảo sao trên đường đi, lúc Văn Từ giới thiệu về "nhà hàng" này có nói: "Đầu bếp rất cao ngạo lạnh lùng, lại độc mồm độc miệng khiến người ta chán ghét, nhưng được cái tay nghề thật đúng là không thể chê được." Thì ra đầu bếp mà Văn Từ nói chính là Tô Lịch.

Đến đây còn cần người khác nói nữa sao? Hiên! Nhiên! Hai! Người! Này! Cùng! Một! Giuộc! Hừ, rõ ràng hai người này thông đồng với nhau, chắc chắn là ngay từ đầu đã thông đồng với nhau rồi. Hiện tại nghĩ lại, Đông Tâm thật không ngờ chỉ số thông minh của mình lại có thể thấp đến thế:

_____ Thứ nhất, chân trước cô vừa mới giận dữ với Tô Lịch, chân sau Văn Từ liền gửi ảnh Wechat, đây còn không phải là bằng chứng sao?

_____ Sau đó, khi cô đang điên cuồng nói xấu Tô Lịch, Văn Từ lại biện giải thay anh ta, đây còn không phải là bằng chứng sao?!

_____ Còn nữa, sau khi Tô Lịch đăng Weibo nói buổi tối muốn ăn lẩu, Văn Từ lập tức có ý định muốn đưa cô đi ăn "nhà hàng". Đây còn không phải là bằng chứng sao?!!!

Nhưng đối mặt với một đồng bằng chứng như vậy, vậy mà mình đến một cái cũng không nhìn ra! Tất cả còn không phải vì mình quá tin tưởng nha đầu Văn Từ này sao? Vậy mà nha đầu chết tiệt này lại dám lợi dụng lòng tin của mình mà phản bội mình. Đúng là phản đồ mà!

Bên này trong đầu Đông Tâm đang tức giận đến nghiêng răng kèn kẹt thì bên kia phản đồ Văn Từ lại lôi kéo Đông Tâm vào phòng, nuốt nước bọt nói: "Ai nha, lòng ngỗng dạ dày heo thịt bò ướp cay mà tôi yêu nhất đã chuẩn bị đầy đủ chưa? Còn tôm nướng nguyên vỏ, sò hấp nướng tỏi, ngao xào cay cũng chuẩn bị tốt rồi chứ? A, đúng rồi, Tô Lịch à, lần trước anh làm món bánh tía tô với lòng đỏ trứng và thịt đông cũng rất hợp khẩu vị bổn cung, hôm nay cũng làm một chút luôn đi!"

Đông Tâm tròn mắt kinh ngạc nhìn Văn Từ nói: "Thím à, thím có còn biết xấu hổ là gì không vậy? Một mình cậu gọi nhiều món như vậy, hơn nữa không phải nội tạng động vật thì chính là hải sản tanh lờm. Cậu không sợ ăn đến hỏng đầu lưỡi cậu luôn à?"

Văn Từ phi phi nói: "Mới yêu cầu có chút đồ ăn như vậy mà cậu đã đau lòng rồi sao? Tổn bao nhiêu nước bọt mới lừa được vợ anh ta về nhà, tổ đây còn ngại chừng ít món là quá ít ỉ. Hơn nữa, nồi lẩu này không phải là để chúc mừng tân hôn của tổ và lão Trình sao? Cho nên, thân là nữ chính, tổ không chỉ muốn ăn nhiều, mà tổ còn muốn ăn không hết thì đóng gói mang về luôn đấy!"

Đông Tâm nhìn đáng vẻ hợp tình hợp lý của Văn Từ thì liền giận đến sôi máu, đang muốn vặn lại, thì Tô Lịch đứng bên cạnh đột nhiên nói: "Trình Nham nhà cô đã tới rồi, đang ở thư phòng chơi máy tính. Cô cũng ra phòng khách ngồi chờ trước đi, đợi chiến nốt chuối xong thì ăn cơm."

Dứt lời liền xoay người vào phòng bếp, từ đầu đến cuối, hoàn toàn không thèm liếc nhìn Đông Tâm lấy một cái. Ý gì đây chứ? Coi cô là người vô hình sao? Đông Tâm đang chuẩn bị nổi trận lôi đình thì đầu bếp Tô Lịch lúng không ai bằng lại đột nhiên quay đầu lại, liếc nhìn cô một cái, sau đó cao giọng mở miệng: "Em, vào đây giúp anh!"

Đông Tâm: (￣▽￣) Giúp cái đại gia nhà anh ỉ! Anh nói chuyện tử tế một chút không được sao? Không được sao? Cúi thấp đầu nói hai câu thì anh sẽ chết à?

Đông Tâm xù lông, đáng vẻ muốn lao lên bóp chết Tô Lịch, lại bị Văn Từ giữ lại. Văn Từ túm lấy Đông Tâm, khẽ tai nhỏ giọng nói: "Bình tĩnh, bình tĩnh! Đàn ông ấy mà, chỉ là muốn giữ chút thể diện với người ngoài mà thôi. Chờ bọn tổ đi rồi thì cậu lại từ từ xử lý anh ta sau cũng được mà."

"Bình tĩnh cái lông!" Đông Tâm hất Văn Từ ra, hừ hừ: "Tổ còn chưa nói cậu đâu đấy! Đồ hồng hạnh vượt tường! Lại dám giúp Tô Lịch lừa tổ!"

Văn Từ gờ hai tay lên, lặng lẽ cười: "Trời đất chứng giám, tổ từ trước đến nay cần người miệng không mềm, bắt người tay không ngần. Mấy lời lúc đó tổ nói với cậu đều là mọi hết ruột gan ra mà nói, giúp lý không giúp thân. Hơn nữa trước đó tổ đâu có biết vụ cậu trọng sinh gì đó đâu, chỉ là Tô Lịch nói hai người cậu cãi nhau, anh ta muốn tổ đứng ra hòa giải, lại sợ cậu một mình chạy loạn sẽ gặp chuyện, cho nên tổ mới nhắn tin Wechat mà..."

Nghe vậy Đông Tâm liền giật mình. Nói như thế thì mục đích Tô Lịch gọi Văn Từ đến không phải để khuyên mình mà chỉ đơn giản là.....lo lắng thôi sao? Khụ! Khụ! Thật đúng là không nên nói ra thì hơn mà. Thực ra, sau khi Đông Tâm giận dữ chạy ra khỏi quán trà, kiểm tra lại ví tiền thì phát hiện ra trong ví mình ngoại trừ 20 tệ tiền lẻ thì cũng chỉ có vài đồng tiền xu, nhưng ngược lại thì thẻ ngân hàng lại có một đồng. Tuy nhiên, bởi vì trọng sinh nên Đông Tâm không biết mặt khẩu. Cho nên, nếu như Văn Từ không nói đến tìm cô thì quả thực cô cũng không biết nên làm gì.

Nghĩ đến đây, Đông Tâm liền cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh. Sống hơn hai mươi năm, trừ cha ra, chưa có người đàn ông nào đối xử với cô cẩn thận tỉ mỉ chu đáo như vậy cả. Đông Tâm còn đang mãi cảm thán, Văn Từ liền chụp bả vai cô nói: "Được rồi, được rồi, tổ vào thư phòng tìm lão Trình nhà tổ, phụ bếp cũng đi vào phòng bếp giúp đỡ bếp trưởng đi nha."

Sau khi "phụ bếp Đông" đi vào phòng bếp mới phát hiện ra sự thật là mọi việc vốn không cần đến sự giúp đỡ của cô. Đồ ăn kèm với lẩu, hải sản các loại, đồ ăn vặt...tất cả đều đã được chuẩn bị xong xuôi, ngay cả đồ uống cũng đã được xếp ra đủ cả rồi. Đúng như Tô Lịch nói, chỉ cần chiến nốt chuối là xong rồi.

Lúc Đông Tâm bước vào phòng bếp, Tô Lịch đã cắt chuối thành từng miếng nhỏ vừa ăn, đang nhúng từng miếng chuối vào trứng gà, bột mì, rồi bọc thêm một lớp bột chiên xù. Nhìn động tác thuần thục của Tô Lịch. Đông Tâm nhìn không được cong mắt trêu ghẹo: "Tô đại bếp trưởng tay nghề đúng là không tồi nha"

"

Nghe vậy, động tác của Tô Lịch hơi chững lại một chút, ngừng đầu, ánh mắt sắc bén liếc về phía cô: "Còn không phải bị em bức sao?"

Đông Tâm hít một hơi, giọng nói mang chút giận dữ hỏi: "Ý anh là gì?"

"Ý trên mặt chữ."

Đông Tâm nghiêng răng, chỉ hận không thể lao lên một ngum cắn chết Tô Lịch. Tốt lắm! Mặc dù cô là người đưa ra yêu cầu ly hôn trước là cô sai, nhưng hiện tại cô cũng đã trở về rồi, cũng đã hạ một chiếc thang mời Tô đại thiếu gia nhẹ bước đi xuống rồi, anh ta còn muốn cô làm thế nào nữa chứ? Qùy xuống cầu xin anh ta sao? Nếu không thì năm lần bảy lượt bày ra đủ các thể loại sắc mặt như thế là thế nào chứ?

Đông Tâm nén lại khẩu khí, nói: "OK, tôi thừa nhận, hôm nay tôi không nên nói đi là đi, cũng không nghe điện thoại của anh. Nhưng Tô Lịch, anh có thử nghĩ tới mọi chuyện từ góc độ của tôi không? Tôi coi anh là người đáng tin tưởng nhất, kể hết bí mật trọng sinh gì gì đó với anh, nhưng anh lại coi tôi là kẻ điên. Nếu anh là tôi anh sẽ nghĩ như thế nào đây? Hừ, thôi bỏ đi, dù sao tôi nói cái gì thì anh cũng đâu có tin chứ!"

Nghe xong, Tô Lịch hơi trầm mặc, sau đó nói: "Hôm nay, lúc em vừa rời đi thì bác sĩ Nhiễm đã gọi điện cho anh."

Đông Tâm mím môi không nói.

"Anh và cô ấy nói chuyện. Cô ấy nói, bệnh trạng của em không giống như dự đoán." Tô Lịch cúi đầu, vừa tiếp tục dùng ngón tay thon dài bóc chuối, vừa thấp giọng nói: "Nếu là bình thường, bệnh nhân dù là sinh ra ảo giác hay là mất đi trí nhớ tạm thời, chỉ cần có người nhắc đến các ký ức cũ, cơ thể bọn họ sẽ có phản ứng lại với những ký ức đó. Bởi vì những ký ức đó thật ra không hề mất đi mà chỉ là tạm thời bị bệnh nhân phong bế lại vào một căn phòng kín, cho nên, khi có người nhắc đến các ký ức đó, ký ức của bản thân họ sẽ tự động kích thích lên tiềm thức, từ đó cơ thể bệnh nhân cũng sẽ có các phản ứng lại. Nhưng.....em lại không hề có những phản ứng đó...."

Nói đến đây, Tô Lịch đột nhiên ngừng đầu lên, ánh mắt đen như mực khóa chặt lấy Đông Tâm, rồi mới nói nốt nửa câu sau: "Bác sĩ Nhiễm nói rằng, khi cô ấy kể lại những chuyện cũ với em, cơ thể em không hề có một chút phản ứng nào lại cả. Từ ánh mắt, đến động tác, hay ngôn ngữ... một chút cũng không. Cho dù cô ấy thử như thế nào, cũng không thể chạm đến được ký ức 6 năm đã bị phong bế kia. Cho nên, cô ấy đoán rằng, em không hề bị bệnh, cũng không bị mất trí nhớ."

Nghe mấy lời Tô Lịch nói, Đông Tâm như lọt vào sương mù. Cái gì mà phòng kín, cái gì mà mắc chứng ảo tưởng... cô đều nghe không hiểu. Nhưng có câu cuối cùng, cô nghe hiểu. Nhiễm Ninh Ninh nói rằng cô không hề bị bệnh tâm thần, cũng không bị mất trí nhớ. Cho nên.....

"Cho nên, anh tin là tôi thật sự trọng sinh sao?" Nói hết câu, Đông Tâm mới nhận ra giọng nói của mình đang run rẩy như thế nào, mà trái tim cũng đang đập loạn trong lồng ngực.

Tô Lịch ngược mắt, không trả lời, cũng không có động tác gì cả. Cứ như vậy mà nhìn Đông Tâm không chớp mắt, thẳng đến khi Đông Tâm cảm thấy nổi da gà, lúc này mới đem chỗ chuối đã được chuẩn bị tốt thả vào chảo dầu.

Trong lúc nhất thời, trong phòng bếp chỉ còn lại tiếng xèo xèo của chuối ở trong chảo dầu. Ngay vào giây phút Đông Tâm sắp tuyệt vọng, Tô Lịch cuối cùng cũng mở miệng: "Chuyện em trọng sinh hay không không quan trọng. Chỉ cần em khỏe mạnh là được rồi."

Hô hấp của Đông Tâm đột nhiên cứng lại, nhất thời tay chân liền trở nên luống cuống.

Chỉ, cần, em, khỏe, là, được, rồi.

Những lời này dịch thô ra không phải là: trọng sinh cũng được, mà xuyên qua cũng chẳng sao. Anh không quan tâm, chỉ cần em khỏe là được rồi. Đây mới là mục đích chính anh dẫn em đi gặp bác sĩ tâm lý.

Mọi chuyện xoay một vòng, trong lòng Đông Tâm đột nhiên sinh ra cảm giác tự ti, rốt cuộc thì mình có gì tốt chứ. Luận diện mạo, tính cách, gia đình, sự nghiệp, bất cứ thứ gì cô cũng đều rất bình thường. Về lý thuyết, thì người như Tô Lịch tất nhiên có thể dễ dàng tìm được cô gái tốt hơn cô, sao có thể nhìn trúng cô được chứ?

Nghĩ đến đây, Đông Tâm liền chống cằm hỏi: "Tô Lịch, thật ra có một vấn đề tôi rất thắc mắc, vẫn luôn muốn hỏi anh."

Tô Lịch nhướng mày.

Đông Tâm: "Rốt cuộc anh thích tôi ở điểm gì?"

Tô Lịch vừa đem chuối đã được chiên vàng óng vớt lên vừa hỏi: "Em muốn biết?"

Đông Tâm gật mạnh đầu.

"Vấn đề này à....." Tô Lịch bày chuối ra đĩa xong, sau đó mới nghiêm trang nói, "Anh thích nhất em ở chỗ.....em tinh mắt."

Đông Tâm đứng tại chỗ chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, mãi sau mới nhận ra ý của Tô Lịch. Haha, Tô Lịch nói "tinh mắt" chính là ám chỉ cô rất sáng suốt mới chọn được một ông chồng hoàn hảo như mình đi? Haha, Tô tự ki, anh có thể mặt dày hơn nữa được không?

Đông Tâm đang muốn mở miệng chế nhạo hai câu, di động liền báo có tin nhắn. Cô vừa cầm điện thoại lên mở ra thì nụ cười đang treo trên mặt đột

nhiên cứng lại, cười không nổi nữa.

Tin nhắn là của Tô Yến gửi, nội dung chỉ có mấy chữ: "Đồng Tâm, ngày mai có thể gặp mặt không?"

Thấy vậy, trong lòng Đồng Tâm có chút trống rỗng, trộm ngắm Tô Lịch đang bận rộn sắp xếp lại đồ ăn, còn chưa rồi rắm xong thì lại "ding" một tiếng, tin nhắn thứ hai gửi tới.

Tô Yến: "Tôi muốn tâm sự với em."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12

Bởi vì tin nhắn Wechat của Tô Yến mà một nồi lẩu này, Đồng Tâm ăn như ăn rom. Sau khi ăn xong, Đồng Tâm đi tiễn đôi vợ chồng son Văn Từ. Thừa dịp Trình Nham đi lấy xe, Văn Từ liền lôi kéo Đồng Tâm nói: "Nói đi, sao vậy?"

Đồng Tâm về mặt vô tội hỏi lại: "Cái gì sao cơ?"

Văn Từ chỉ hận rèn sắt không thành thép véo Đồng Tâm, nghiêng răng nói: "Đại tỷ, nhìn về mặt cậu chỉ hận không thể viết ba chữ "tôi có chuyện" trên trán mà còn dám hỏi tớ cái gì sao sao?"

Đồng Tâm im lặng, lúc này mới đem chuyện tin nhắn của Tô Yến kể lại hết ra, cũng đem sự việc lúc chiều gặp Tô Yến ở quán cafe kể hết một lượt. "Cậu thấy hai việc này có liên quan gì đến nhau không? Tớ cảm thấy, Tô Yến đột nhiên hẹn tớ cùng với việc buổi chiều tớ gặp cậu ấy nhất định có quan hệ với nhau."

Văn Từ trầm ngâm: "Có quan hệ hay không tớ không biết. Nhưng có một chuyện tớ rất chắc chắn."

"Chuyện gì?"

Văn Từ nói: "Đó là chuyện này tuyệt đối không được lừa Tô Lịch."

Nghe vậy, Đồng Tâm hơi sững sốt, mắt nhìn phía trước lâm vào suy tư.

Văn Từ gõ gõ đầu Đồng Tâm nói: "Cậu đó, nghĩ lại cho thật kĩ đi. Việc này đến tớ cậu cũng không giấu được thì nói gì đến Tô Lịch. Tớ khuyên cậu nên thẳng thắn để được hưởng khoan hồng." Nói đến đây, Trình Nham đã lái xe tới, Văn Từ liền vỗ vỗ vai Đồng Tâm, để lại câu nói: "Tự cậu hãy giải quyết cho tốt!" sau đó liền lên xe.

Sau khi tiễn vợ chồng Văn Từ, Đồng Tâm đi bộ hai vòng trong hoa viên ở tiểu khu rồi mới lên nhà. Vừa bước vào phòng, liền thấy Tô Lịch đang dựa lưng vào ghế sofa, một tay ôm gối, một tay chống lên trán, vẻ mặt trầm tư. Đồng Tâm lú lút: không phải chứ? Chỉ uống có một chén đã say rồi? Từu lượng kém đến thế sao?

Dậm chân đi đến trước mặt Tô Lịch, Đồng Tâm trêu chọc: "Đại ca, anh ngàn vạn lần đừng nói với tôi là anh say rồi nhé."

Tô Lịch ngẩng đầu, vẻ mặt tràn đầy khinh bỉ liếc nhìn Đồng Tâm.

"Không say?" Đồng Tâm tự động bỏ qua ánh mắt khinh bỉ của Tô Lịch, tự mình ngồi xuống nói: "Vậy thì tốt. Đúng lúc tôi đang có chuyện muốn nói với anh."

Tô Lịch hát cảm: "Liên quan đến hai tin nhắn Wechat nhận được lúc này?"

Nghe vậy Đồng Tâm ghen hòng nhìn trần trời, chỉ thiếu điều không quỳ xuống mà hô lên "Đại vương anh minh." Văn Từ nói quả nhiên không sai, giấu ai cũng có thể chỉ trừ Tô Lịch! Sự thật đúng là từ khi cô nhận được hai tin nhắn Wechat kia liền cảm thấy khó xử không thôi.

Hừ, đây là do biểu hiện của mình quá rõ ràng hay là do Tô Lịch quá nhạy cảm đây?

Đồng Tâm gật đầu, từ từ kể: "Wechat là của Tô Yến gửi. Cậu ấy muốn hẹn tôi ngày mai gặp mặt...." Đồng Tâm còn chưa nói xong, Tô Lịch bên kia đã không chút do dự ngắt lời: "Không được đi."

Đồng Tâm hừ hừ bất mãn: "Tôi còn chưa nói xong mà. Anh có biết lịch....."

Ai ngờ lần này cũng vẫn chưa kịp nói hết lại bị Tô Lịch cắt ngang một lần nữa: "Không cần thương lượng."

Đồng Tâm lần đầu tiên gặp được người ngang ngược vô lí như vậy, chỉ hận không thể lấy gạch đập chết anh ta. Cùng người này nói chuyện sao lại khó khăn như thế chứ! Anh ta không nói chuyện tử tế được cũng thôi đi, bây giờ đến nghe người ta nói một cách tử tế cũng không luôn sao? Hơn nữa, cô chỉ là đi gặp người ta thôi, cũng không phải hẹn mệnh, anh ta phản ứng lớn như thế làm gì chứ? Trừ khi-----

Nghĩ đến khả năng này, Đồng Tâm lại giật mình kinh ngạc, líu lưỡi: "Anh biết việc ái muội của tôi với Tô Yến? Tôi tự mình kể cho anh?"

Tô Lịch bày ra vẻ mặt thối hoắc, giọng nói lạnh lùng: "Lại là ai kể cho em vậy? Văn Tử à?"

Đồng Tâm đang muốn mở miệng, Tô Lịch liền xua tay nói: "Dừng, không cần nói nữa. Tóm lại, em chỉ cần nhớ rõ ba chữ "không được đi" là được rồi."

Nghe vậy, trong lòng Đồng Tâm như có hàng vạn con thảo nê mã chạy qua. Anh ta cho rằng anh ta là ai chứ? Quản trời quản đất còn muốn quản cả thần tiên đánh rắm sao? Đồng Tâm cười ha ha hai tiếng, cũng học theo giọng nói của Tô Lịch: "Có phải ba chữ tiếp theo chính là "không thương lượng" không? Hừ, hình như Tô tiên sinh hiểu lầm một chuyện rồi thì phải, việc này ngay từ đầu vốn không có ai tìm Tô tiên sinh để thương lượng nha?"

Tô Lịch nhú mày, nhìn Đồng Tâm.

Đồng Tâm hất cằm kiêu ngạo, đón lấy ánh mắt của Tô Lịch: "Tô Lịch, tôi tôn trọng anh là chồng hợp pháp của tôi, không muốn giữa hôn nhân của chúng ta tồn tại hiểu lầm, cho nên, khi nhận được tin nhắn của người khác phái, sắp đi gặp đối tượng đó, mới nói cho anh. Đây là quyền được biết rõ mọi chuyện của anh."

"Nhưng, đồng thời, tôi, Đồng Tâm cũng là người tự do. Tôi chẳng sợ phải kết hôn lại một trăm lần, một vạn lần. Cơ thể là của tôi, tôi muốn đi chỗ nào thì đi, đây là tự do của tôi, ai cũng không ngăn được. Cho nên, Tô tiên sinh, anh có hiểu không? Tôi đây chỉ là đang thông báo với anh....ngày mai tôi đi gặp Tô Yến chứ không phải là xin phép anh ngày mai cho tôi đi gặp Tô Yến."

Nói xong, Đồng Tâm mới phát hiện ra Tô Lịch đang dùng vẻ mặt tràn ngập hứng thú mà nhìn mình. Trong nháy mắt, tất cả tự tin ban nãy của Đồng Tâm liền rụng sạch không còn chút gì. Thực ra.....từ góc độ của Tô Lịch mà nói, anh ta không hy vọng vợ mình đi gặp Tô Yến là hợp lý. Người cũ rất khó dây dưa, đặc biệt là đối tượng ái muội trước kia. Ai mà biết hai người trước khi tiến vào mối quan hệ "người cũ" đã làm cái chuyện gì rồi chứ. Nhưng Đồng Tâm thực sự rất tò mò muốn biết Tô Yến muốn gặp mình nói gì, hơn nữa Tô Lịch vừa mở miệng liền không đồng ý một cách dứt khoát như vậy càng khiến cô tò mò hơn. Nhưng, cũng đồng thời, Đồng Tâm mới nhận ra một chuyện.....

Hình như, mấy lời nói lúc nãy của mình....có vẻ...ừm....cũng đại khái...thấy chút xanh xanh* nha.....

*xanh: ý chế là cảm thấy có vẻ như chính mình cũng đang muốn cho Tô Lịch đội nón xanh ấy mà:))))

Nghĩ đến đây, Đồng Tâm đang muốn nói gì đó để cứu vãn lại cục diện hồi nãy thì lại nghe Tô Lịch gần từng chữ: "Quyền, tự, do, muốn, làm, gì, thì, làm, ư?"

Đồng Tâm nghe Tô Lịch cười lạnh ra tiếng, cho rằng tiếp theo anh ta ắt hẳn sẽ ra đại chiêu, không ngờ, Tô Lịch lại đổi giọng nói: "Em nói đúng! Sao anh lại có thể tùy tiện can thiệp vào quyền tự do của em chứ? Trước kia là anh sơ sót rồi. Anh xin lỗi!"

Hả??? Đồng Tâm tròn lớn mắt, quả thực không thể tin được vào lỗ tai mình,

Emma, trời định đổ cơn mưa máu sao?? Tô Lịch lại có thể xin lỗi cô.

Từ khi nào Tô đại thiếu gia lại có thể dễ nói chuyện như thế được chứ?

Đồng Tâm kinh ngạc: "Tô Lịch, đầu óc anh ổn không?"

Tô Lịch liếc xéo Đồng Tâm một cái, sau đó mới từ tốn nói tiếp: "Nhưng, nếu em đã nói anh có quyền được biết mọi chuyện, vậy anh có thể yêu cầu xem lịch sử trò chuyện của em và Tô Yến không? Điều này cũng không quá đáng chứ?"

"Xem lịch sử trò chuyện ư?" Nhịn nụ cười vô hại của Tô Lịch, Đồng Tâm cảm thấy có chỗ không thích hợp lắm, nhưng không thích hợp chỗ nào lại không nói rõ ra được. Khụ, khụ, cũng chỉ là một cái lịch sử trò chuyện thôi mà, anh ta muốn xem thì để anh ta xem, dù sao mình cũng chẳng làm gì khuất tất cả.

Nghĩ đến đây, Đồng Tâm liền mở khóa túi áo khoác, lấy điện thoại từ trong túi áo ra. Nhưng mọi chuyện nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Đồng Tâm vừa mới cầm điện thoại ra chỉ thấy trước mắt nhoáng một cái, điện thoại trên tay liền..... không....không....không thấy rồi!!!

Trong khoảnh khắc, Đồng Tâm chỉ cảm thấy trong lòng lộp bộp hai tiếng, thậm chí không tốt. Vừa nhấc đầu lên, quả nhiên thấy Tô Lịch đang bám bám gì đó lia lịa trên điện thoại của mình.

"Tô! Lịch!!!!" Đồng Tâm tức giận đến nghiêng răng kèn kẹt, tiến lên muốn giật lại điện thoại. Nhưng cô người thấp tay cũng ngắn, Tô Lịch lại giờ cao điện thoại qua tận đỉnh đầu anh ta, cho nên đừng nói có cướp lại hay không, cô có với tới hay không cũng là cả một vấn đề rồi. Nhất thời, Đồng Tâm tức giận đến nổi giậm chân bình bịch, gào thét không thôi, nhảy lên như con chơi chơi cả nửa ngày, Tô Lịch mới trả lại điện thoại cho cô.

Đồng Tâm cầm lấy điện thoại, lo lắng mở ra. Nhưng không ngờ trên giao diện màn hình lại nhảy ra một khung thoại, ở chính giữa có sáu cái ô vuông nho

nhỏ, bên dưới cũng có một hàng chữ nhỏ: Nhập mật khẩu. Thấy thế, đầu óc Đông Tâm là một mảnh mông lung: thế này là thế nào? Cô đâu có cài đặt mật khẩu gì đâu nhỉ? Đông Tâm hít sâu một hơi, bấm rồi bấm, rồi lại bấm. Một tiếng "ding" giòn dã lại vang lên, một khung thoại nữa lại nhảy ra.

Cấn răng nhin, cắn răng nhin, nhin không được Đông Tăng ngẩng đầu, giận dữ rít gào lên: "Tô Lịch, đồ vương bát đần!!! Anh đặt mật khẩu làm gì? Anh bị điên à?!!!!!!!!!"

Không ngờ, Tô Lịch nghe xong chỉ không nhanh không chậm nói: "Đặt mật khẩu là quyền tự do của anh. Đông tiểu thư, anh tôn trọng em là vợ hợp pháp của anh, nhưng đồng thời, anh cũng là một người tự do. Anh chẳng sợ phải kết hôn lại một trăm lần, một vạn lần. Cơ thể của anh, anh muốn cài mật khẩu thế nào là quyền của anh."

Đông Tâm nghe Tô Lịch cô tình nhạt lại lời nói của mình, giận đến mức ném cả cái điện thoại vào mặt anh ta: "Nhưng anh lại đặt mật khẩu vào máy tôi!! Máy! Điện! Thoại! Cửa! Tôi!!!!!!!!!!!"

Tô Lịch nhẹ nhàng tránh thoát, điện thoại liền rơi vào ghế sofa đằng sau. Anh ta chớp chớp mắt, vẻ mặt thuần lương nói: "Bởi vì chỉ có làm như vậy, em mới không có cách nào liên lạc với Tô Yến được." Dứt lời, Tô Lịch lại giả bộ đầu hàng buông tay nói: "Nha, Đông Tâm, em xem, anh đâu có làm gì mà ám trước mặt em đâu. Anh chỉ.....đặt mật mã cho điện thoại của em mà thôi. Đây là để bảo vệ quyền được biết của em."

"Anh....." Đông Tâm phát điên mất thôi, lại không có cách nào làm gì tên Tô Lịch này. Vô lại! Tên này từ đầu đến cuối chính là một tên vô lại! Đáng lẽ cô nên sớm nghĩ ra mới phải, sao có thể ngay thơ tin người đến thế cơ chứ!! Đúng là đáng giận mà! Lần trước ở hôn lễ của Văn Tử cô đã từng chứng kiến qua một lần rồi! Con hàng này trong đầu căn bản chính là không có cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ cả! Sao cô lại có thể ngu xuẩn nói cái gì mà quyền tự do, rồi thì quyền được biết gì gì đó với anh ta chứ!!

Từ từ, quyền được biết sao?

Xoay một vòng, trong đầu Đông Tâm linh quang chợt lóe, mắt hạnh bỗng dung sáng bừng. Đúng vậy! Sao vừa nãy cô lại không nghĩ tới chứ? Hăng giọng, Đông Tâm nói: "Được, tôi có quyền được biết. Đầu là anh nói đúng không?"

Tô Lịch cong môi, không nói gì.

Thấy vậy, Đông Tâm không nhin được nhếch miệng nở một nụ cười tươi tắn. Oa hahaha! Tô vô lại, anh cho rằng chỉ anh mới có thể đào hố lão nương thôi sao? Lão nương cũng có thể đào hồ ngược lại anh nhá!! Đông Tâm cất cao giọng nói: "Đã như vậy thì, để tôi biết mật khẩu hình như cũng nằm trong phạm vi quyền được biết của tôi đúng không? Tô tiên sinh, nếu anh không nói cho tôi thì có vẻ không tốt lắm nhỉ?" Dứt lời, Đông Tâm liền chống nạnh cười to, đắc ý đào dạt duỗi tay nói: "Nhanh nhanh, giao mật khẩu ra đây!"

Ai ngờ, đối phương lại đứng lù lù bất động.

Đông Tâm hừ hừ: "Sao? Không phải Tô tiên sinh định quỵt nợ chứ?"

Tô Lịch nhìn cô nhoen miệng cười, chậm rãi nói: "Đông tiểu thư, anh quên nói với em một điều, đó là ngoài quyền được biết, thì còn một thứ gọi là quyền riêng tư đó. Mật khẩu, loại đồ vật này, là thuộc về "kẻ hèn" này, cho nên, anh có quyền không nói cho em biết." Dứt lời, liền đứng dậy xoay người trở về thư phòng, trước khi đi còn thuận tiện vỗ vỗ vai an ủi Đông Tâm nữa.

Đến tận lúc này, mắt nhìn thấy Tô Lịch xoay người vào phòng, đóng "rầm" cửa một cái mới giật mình, giật mình, rồi lại giật mình. Cuối cùng rít lên: "Tô vô lại!!!! Anh chờ đó cho tôi!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 13

Tối hôm đó, Đông Tâm ngủ rất không ngon. Trong mơ mơ màng màng, cô lại mơ lại giấc mơ về một đêm mưa đó.

Trong mơ, mưa vẫn rơi như trút nước như cũ, Tô Lịch vẫn đứng cạnh cô, che ô, vẫn là lời thoại đó: "Đồ ngốc, em khóc cái gì?"

Lần này, Đông Tâm cuối cùng cũng có cơ hội biểu đạt ý kiến của bản thân. Cô muốn nói: "Tôi đâu có khóc. Đây là nước mưa thôi", nhưng khi lời nói ra đến miệng, Đông Tâm lại nghe thấy chính mình nói: "Mật khẩu, mật khẩu! Nhanh nói cho tôi biết mật khẩu đi!!!"

Tô Lịch nghe vậy thế nhưng lại không giận, khóe môi cong lên, ôn nhu nói: "Được, anh nói cho em. Mật khẩu là 2465--"

Đông Tâm vừa nghe vừa lo lắng nhập con số mà Tô Lịch nói vào điện thoại, nhưng không biết làm sao lại cứ mắc lỗi liên tục. Không phải là do mật khẩu không đúng mà do là do Đông Tâm cứ liên tục ấn nhầm. Đông Tâm càng sốt ruột thì lại càng thêm sai. Thật vất vả mới nhập được bốn con số kia vào, nhưng cô lại phát hiện vẫn còn hai số cuối cùng nữa.

"Hai số cuối cùng là gì vậy?" Đông Tâm hỏi.

Đôi môi mỏng của Tô Lịch khẽ đóng mở, nhưng Đông Tâm lại nghe không rõ.

"Cái gì cơ?"

"2....." Miệng của Tô Lịch vẫn khi đóng khi mở, nhưng tiếng nói thoát ra lại rất khó nghe.

Đông Tâm nhú mày, "Hai cái gì?"

"28....." Lần này Đông Tâm cuối cùng cũng nghe rõ, hứng khởi bưng bưng nhấp nốt hai số cuối cùng vào điện thoại, lại nghe Tô Lịch thần nhiên nói tiếp: "Hai tám bình phương trừ ba rồi khai căn lũy thừa mười hai của số đó rồi nhân với bình phương của bốn số trước đó...."

Đoạn này chỉ là đại khái, kb là do tớ hay là do bản cv có vấn đề nhưng tớ dịch k được chính xác đoạn này, mn đừng bám theo nhé, không ra được đâu:))))

Hô hấp của Đông Tâm cứng lại, cắn răng, lập tức mở mắt. Lúc này mới nhận ra hóa ra là mình nằm mơ. Hít sâu một hơi, Đông Tâm đập tung chăn ra, đem tất cả những "tinh hoa ngôn ngữ" cả đời của mình dùng hết lên người Tô Lịch. Tên khốn kiếp, tên chết tiệt, đồ hỗn đảnnnnnnnnn! Tên này vốn không phải là người mà, tên này chính là ma quỷ, Tu La tái thế! Ở thế giới hiện thực bắt nạt cô thì cũng thôi đi nhưng đến trong mơ cũng không quên trêu đùa cô nữa! Cái gì mà khai căn, rồi cái gì mà bình phương chứ?? Anh ta không biết mình hận nhất là môn đại số sao??!!!

Trải qua cơn ác mộng này, Đông Tâm hoàn toàn không có cách nào ngủ lại được nữa. Lau sạch mồ hôi lạnh trên trán, cô xuống giường đi vào phòng khách. Ra đến phòng khách, Đông Tâm cũng lười không muốn đi bật đèn, dựa vào trí nhớ tìm vị trí ấm đun nước, bên cạnh đó có một cái cốc, bên trong còn hơn phân nửa cốc nước nguội, liền trực tiếp cầm lấy, thổi lỗ uống một hơi cạn sạch.

Cảm giác được nước lạnh chảy xuống dọc theo yết hầu, Đông Tâm mới chậm rãi thấy mình sống lại. Nhưng cùng lúc nước lạnh đi xuống đến dạ dày thì cảm giác khó chịu cũng cùng nhau đi đến, đôi chân lộ ra dưới cái quần ngủ chi dài đến ngang bắp chân cũng bắt đầu khẽ run lên. Đúng lúc Đông Tâm đang cảm thán cái thân thể ba mươi tuổi này đúng là không thể bằng được thân thể trước kia của mình thì liền nghe được một âm thanh trầm thấp lạnh lạnh vang lên từ phía sau: "Hơn nữa đêm còn đi uống nước lạnh. Đông Tâm, nếu ngày mai em mà không cảm thấy khó chịu thì anh đây liền mang họ em luôn!"

Bởi vì giọng nói vang lên quá đột ngột nên Đông Tâm bị giật mình, tay run lên, cái cốc liền rơi xuống đất vỡ thành hai mảnh. Cô quay đầu lại nhìn, lại bị dọa suýt nữa gọi mẹ. Tô Lịch thế nhưng lại đang cuộn tròn người như con tôm nằm trên sofa, nhờ ánh trăng yếu ớt từ cửa sổ hắt vào chỉ thấy đôi con ngươi đen kìa đang lóe sáng cùng với vẻ mặt tức giận.

Đông Tâm phát điên, "Nửa đêm nửa hôm anh không về phòng ngủ, ngồi xôm ở đây áp trứng à??!!!"

Giọng nói bất thiện của Tô Lịch lại vang lên: "Chuyện của anh không cần em lo! Mau lăn trở về phòng nhanh lên, chết rét bây giờ!"

"Có rét cũng không đông chết được anh!" Đông Tâm trừng mắt đáp trả, vừa nói vừa mò công tắc bật đèn phòng khách lên. Quả nhiên đúng như cô đoán, đèn vừa bật lên, Đông Tâm liền thấy sắc mặt tái nhợt đến dọa người của Tô Lịch, mà môi cũng đã khô đến nứt hết cả ra.

Đông Tâm rót cho Tô Lịch một cốc nước nóng, giọng nói hòa hoãn đi: "Anh có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?" Nếu không thì làm gì có ai muốn thế này còn không chịu ngủ lại chạy tới ngồi xôm trên ghế sofa chứ? Hơn nữa, nhìn tư thế này của Tô Lịch, anh ta liên tục lấy tay ôm bụng, chẳng có lẽ là đau dạ dày? Đông Tâm vẫn nhớ, hai hôm trước lúc ở nhà mẹ đẻ, ba mẹ vừa nghe Tô Lịch nói mình bị đau dạ dày thì liền nóng giận không thôi, sau khi bọn họ về đến nhà thì lại gọi điện lại hỏi thăm tiếp, có vẻ như là bệnh cũ.

Nghĩ đến đây, Đông Tâm lại đùng đùng cốc nước nóng vào người Tô Lịch: "Trong nhà có thuốc đau dạ dày không? Ở đâu? Tôi đi lấy cho anh."

Ai ngờ Tô đại gia người ta căn bản không hề cảm kích lấy nửa phần, đẩy cốc nước nóng ra chỗ khác, sau đó nhe răng nhếch miệng nói: "Anh bảo em lăn nhanh về phòng cơ mà, em không hiểu tiếng người à?"

"Anh mới là người không nghe hiểu tiếng người thì có?" Đông Tâm nâng cao giọng: "Đã đau đến như vậy rồi mà còn làm trò cái gì chứ? Cầm lấy!" Nói xong liền mạnh mẽ dúi cốc nước nóng vào tay Tô Lịch.

Thấy vậy, Tô Lịch định nói thêm gì đó nhưng lời nói ra đến miệng liền chuyển thành một tiếng rên đau đớn, cùng lúc đó, trên trán, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu cũng rơi xuống. Lần này, Đông Tâm coi như triệt để hiểu rõ tại sao con hàng này lại có thể giả vờ chuyên nghiệp đến như vậy, nghệ thuật chính là khởi nguồn từ trong cuộc sống nhà. Người có mắt vừa nhìn là biết Tô đại sư có kinh nghiệm cuộc sống vô cùng phong phú rồi.

Đông Tâm thấy ngũ quan tinh xảo của Tô Lịch đã nhả lại hết thành một cục rồi mà vẫn còn cố gắng muốn chống đỡ liền khẽ thở dài một tiếng, quay người lại, đi về phía phòng ngủ. Một lát sau, Tô Lịch liền thấy cô ăn mặc chỉnh tề đi ra, mái tóc dài cũng đã được buộc cao lên, rõ ràng là muốn đi ra ngoài.

Hơi thở của Tô Lịch vô cùng mong manh: "Em định làm gì?"

Đông Tâm hừ hừ, mắt thì đảo quanh bốn phía, miệng trả lời: "Ày da, hình như tôi nhớ chìa khóa xe của anh là để trên tủ giày đúng không? A, thật đúng ở đây thật này!"

Tô Lịch thấy Đông Tâm hướng chùm chìa khóa xe về phía mình mà lắc lắc, trong lòng thầm kêu không tốt, đang định hỏi đối phương định làm gì thì một con đầu mối lại ập đến. Đầu bên kia Đông Tâm nói tiếp: "Tôi đi xuống trước lấy xe rồi bật sẵn lò sưởi, tầm năm phút nữa anh tự mình đi xuống nhé, có được không?"

Tô Lịch cắn răng nói: "Đi đâu?"

"Hỏi vợ vắn!" Đông Tâm đáp: "Anh như thế này không đi bệnh viện thì đi đâu được chứ?"

"Không đi!"

Về mặt Đông Tâm chính là đã sớm lường trước được, liếc mắt cười ngọt ngào: "A, không đi sao? Vậy không sao cả, anh không đi tôi liền cứ ngồi ở trong xe chờ thôi, có lạnh chết thì cũng đáng đời tôi thôi mà."

Dứt lời, Đông Tâm liền thấy sắc mặt Tô Lịch trắng thêm ba phần, lúc này mới hài lòng đi thay giày ra khỏi nhà. Hahaha, Tô vô lại, anh thực sự cho rằng bà đây không có cách nào xử lý anh sao?! So Young So Naive!

Trên đường, Tô vô lại luôn la hét sống chết cũng không chịu đi bệnh viện thế nhưng lại mơ mơ màng màng phát sốt, dọc cả đường đi cứ mê mê sáng sáng. Đông Tâm vốn không biết đường, hơn nữa lại lo lắng cho anh ta, buổi đêm sương mù lại dày, nên một đoạn đường này đến bệnh viện thật đúng là kinh hồn táng đảm. Thật vất vả mới đến được bệnh viện nhưng Tô Lịch lại không biết là do bị sốt đến phát ngốc hay làm sao thế nhưng lại tiếp tục sống chết không chịu ra khỏi xe.

Đông Tâm hết dụ dỗ rồi lại la mắng vẫn không được, cuối cùng phải nhờ y tá cùng hợp sức lôi Tô Lịch từ trên xe xuống, lúc này mới thuận lợi vào được bệnh viện. Tiếp theo là một loạt các khâu từ đăng ký, khám bệnh, rồi xử lý thủ tục nằm viện các kiểu.... Làm xong hết mọi việc, cả người Đông Tâm cũng mệt lả.

Đông Tâm vốn đang an ủi chính mình, chỉ cần chờ Tô Lịch truyền nước xong là mình có thể yên tĩnh một lát. Mà trong lúc đó thì mình có thể nằm sấp trên giường bệnh một chút để phục hồi thể lực và HP các kiểu. Nhưng sự thực chứng minh, cô tuổi đời quá non nớt, đều nhìn mọi việc qua lăng kính màu hồng.....

Truyền nước xong, trực tiếp biến thành , nằm cứ mê mê sáng hết câu này đến câu khác. Đừng nói là Đông Tâm có thể lim dim ngủ được hay không, đến bác gái hàng xóm nằm giường bên cạnh cũng bị mấy câu nói mơ này đánh thức. Lúc đầu, Đông Tâm còn ậm ừ đáp lại một hai câu đối phó, cho đến khi nghe thấy anh ta lầm bầm: "Vợ à, em biết 120 là số điện thoại gì không?" Đông Tâm đã biết, cho nên đáp lại là không cần thiết.

Nhưng không biết vì sao, Tô phiền phức vẫn không chịu yên tĩnh, lại tiếp tục ồn ào: "Vợ ơi, anh lạnh."

Đông Tâm cười ha ha hai tiếng, bây giờ thì biết cái gì gọi là nũng nịu, cái gì gọi là nhõng nhẽo rồi. Lạnh cái rắm! Lạnh thì có thể không ngừng đánh lại bên cạnh cô như thế à? Đông Tâm trực tiếp xem nhẹ lời nói của Tô phiền phức, mặc kệ anh ta tự diễn một mình. Không lâu sau, Đông Tâm lại nghe Tô Lịch nhẹ nhàng nói tiếp: "Sao? Em cũng lạnh sao? Thế lại đây ôm ôm nào....."

Đông Tâm liú lười, há? Mình không để ý đến anh ta anh ta còn biết tự mình tự biên tự diễn sao? Trong lúc Đông Tâm còn đang sợ hãi, hệ thống bên kia không biết lại tự hồi phục cái gì thế nhưng Tô Lịch lại không biết xấu hổ ở trên giường vừa vắn vẹo vừa kêu rên: "Vợ à, đừng... Không cần....."

Nghe đến đây, mắt hạnh của Đông Tâm tròn lớn, nội tâm lập tức có một vạn con thảo nê mã rầm rập chạy qua! Rốt cuộc trong đầu Tô Lịch có những cái quái quỷ gì thế? Tại sao những từ ngữ từ ngữ đó thốt ra lại nghe đen tối đến như vậy, lại dễ liên tưởng đến như vậy chứ? Phui phui cái mồm, nhất định là do cô suy nghĩ nhiều mà thôi, khụ khụ, đúng vậy, nhất định là như vậy! Nói không chừng, chỉ là Tô Lịch đang nằm mơ bị mình đánh hay bạt tai gì gì đó mà thôi.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, Đông Tâm bên này còn chưa kịp tự thôi miên bản thân xong, bên kia Tô Lịch lại tiếp tục kêu lên: "Vợ à, đừng như vậy mà! Nóng quá....."

Lần này đến bác gái giường hàng xóm cũng không nghe nổi nữa, khẽ nghiêng đầu sang, dùng ánh mắt chăm chú nhìn Đông Tâm. Không biết có phải do cả đêm không ngủ hay không mà Đông Tâm tổng cảm thấy trong ánh mắt của bác gái tràn ngập oán niệm.....

Chỉ trong chốc lát, bầu không khí trong phòng bệnh trở nên lúng túng tới cực điểm, mà con hàng Tô Lịch bên kia vẫn tiếp tục rên hừ hừ không ngớt. Sau khi nghe Tô Lịch kêu lên "Không cần" lần thứ N, Đông Tâm rốt cục không thể nhịn được nữa, đập bàn đứng dậy hét lên: "Không cần không cần cái rắm!! Còn ồn nữa thì xé xác anh ra vứt cho chó ăn!!!"

Thật không ngờ lời này rất có tác dụng, Đông Tâm vừa dứt lời, Tô Lịch liền yên tĩnh hẳn.

---- thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Đông Tâm sau khi xả giận xong, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, lại nghe giọng nói của Tô Lịch vang lên: "Đông Tâm!" Trong lòng Đông Tâm lập bộp hai tiếng, tay bắt tri bắt giác đã siết chặt. Cô quyết định, nếu Tô Lịch lại nói hươu nói vượn cái gì nữa thì cô liền trực tiếp đánh anh ta hôn mê luôn. Không ngờ, lại nghe Tô Lịch nhẹ nhàng nói tiếp: "Nhớ mang bao đầu gối, đầu gối của em không chịu được lạnh."

Nghe xong mấy lời này Đông Tâm vô cùng sững sốt, mà hô hấp của Tô Lịch bên kia cũng dần đều đặn. Trong lúc nhất thời, Đông Tâm cảm thấy dờ

khóc dở cười, vừa buồn cười, lại cũng vừa có chút.... cảm động. Sau khi trọng sinh, đối với thân thể của mình Đông Tâm không hề hiểu rõ. Cái gì mà đầu gối cô sợ lạnh, phải nhớ mang bao đầu gối, rồi thì cô bị chứng đau nửa đầu, không thể chịu lạnh, vân vân và mây mây....tất cả những chuyện này, một chút cô cũng không biết. Nhưng những việc nhỏ nhặt không đáng kể này, Tô Lịch lại luôn nhớ rõ. Thậm chí hôm qua bị như vậy rồi vẫn nhắc nhở cô phải mặc quần dài vào, so với ba cô còn nhiều lời hơn mấy lần. Nhưng không biết vì sao, lúc này khi nghe được những lời cầu nhàu này của Tô Lịch, Đông Tâm lại cảm thấy trong lòng rung động.

Bác gái giường bên nghe vậy liền cười tủm tỉm mở miệng: "Vợ chồng son tình cảm thật là tốt!"

Mặt Đông Tâm đỏ bừng, ngại ngùng nói: "Đã làm phiền đến bác rồi, thật là ngại quá ạ!"

"Không sao."

Tô Lịch ngủ một mạch đến tận mười giờ sáng mới tỉnh lại. Đúng lúc đó, Đông Tâm cũng đi mua đồ ăn về. Vừa thấy Tô phiền phức tỉnh lại, liền thuận tay giờ ra hai ngón tay hỏi: "Đây là mấy?"

Tô Lịch không kiên nhẫn đẩy tay Đông Tâm qua một bên, nhúm mày đáp: "Hai!"

Đông Tâm gật đầu: "Không tệ không tệ! Hồi phục cũng khá đó, có thể trực tiếp chuyển sang khoa tâm thần rồi."

Nghe thế, Tô Lịch đang định phản bác, nhưng dường như nhớ ra điều gì đó, vội vàng ngồi bật dậy. Đông Tâm bị động tác của anh dọa sợ, tay che lấy trái tim, khoa trương nói: "Đại ca, anh có thể không cần cả ngày lẫn đêm liên tục hù dọa tôi như vậy không? Tôi không bị anh hành chết thì cũng bị anh hù chết mất!"

Tô Lịch cứ như không nghe thấy Đông Tâm nói, túm lấy cô hỏi: "Đây là bệnh viện nào?"

Đông Tâm tưởng rằng Tô Lịch cho lời nói đùa của mình thành thật, đảo khách thành chủ chụp tay lên vai Tô Lịch: "Yên tâm yên tâm, đây không phải bệnh viện tâm thần đâu. Tôi chỉ đùa anh chút thôi."

Tô Lịch sốt ruột, giọng nói to hơn: "Anh hỏi em đây là bệnh viện gì?"

Bác gái giường bên nghe vậy liền nói xen vào: "Đây là bệnh viện số 1."

Nghe vậy, Tô Lịch lập tức không nói hai lời giật kim truyền ra bước vội xuống giường. Đông Tâm thấy thế liền há hốc mồm ra, kinh hô: "Này, anh làm cái gì thế?" Truyền dịch cả đêm rồi mà vẫn chưa hết sao? Tại sao truyền xong thì lại càng có vấn đề hơn thế? Đừng nói là sốt đến ngu người luôn rồi nhé.

"Tô phiền phức, anh....." bên này Đông Tâm còn chưa kịp nói xong thì Tô Lịch đã mặc xong áo khoác, kéo tay cô đi ra ngoài: "Nhanh lên, không thì không kịp nữa bây giờ."

Đông Tâm còn chưa kịp tiêu hóa vấn đề, cũng chưa kịp hỏi có chuyện gì xảy ra, thì ở cửa phòng bệnh liền truyền đến một giọng nữ dễ nghe tràn ngập sự trêu chọc: "Ồ, Tô đại giáo sư sao lại vội vã đi đâu thế này?"

(Vở kịch nhỏ: Chân tướng việc mặc quần.)

Tối hôm qua, Đông Tâm đang ở phòng ngủ thay quần, Tô Lịch lại đột nhiên xông vào.

Đối với loại tình huống này, Đông Tâm đã sớm quen thuộc. Con hàng Tô Lịch này thói quen ở nhà chính là tự nhiên như ruồi, căn bản không biết gõ cửa là cái gì. Đông Tâm cũng biết rõ nói với anh ta cũng vô dụng nên liền dứt khoát coi Tô Lịch là người vô hình, đồng thời cũng tăng nhanh tốc độ mặc quần.

Đội cô mặc xong quần bò, quay đầu lại, liền bắt gặp đôi mắt sáng chói của Tô Lịch đang như hai cái đèn pha nhìn mình chằm chằm. Trong thoáng chốc, Đông Tâm liền cảm thấy xấu hổ. Hahaha, mắc công người nào đó vẫn luôn nói mình không phải là lưu manh, nếu không phải lưu manh tại sao lại cứ nhìn chằm chằm cô thay quần áo không chớp mắt như thế chứ=.

Thấy thế, Đông Tâm liền bày ra vẻ mặt thối hoặc nói: "Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy người ta mặc quần bao giờ à?"

Về mặt Tô Lịch vô cùng hung thần sát ác chất vấn: "Mấy ngày hôm nay em vẫn mặc quần như vậy sao?"

Đông Tâm á khẩu, mặt mũi tràn ngập sự khó hiểu. Vớ vẩn? Quần không phải là phải xỏ lần lượt từng chân vào như vậy sao? Không mặc như vậy chẳng lẽ lại còn định nhét hai chân vào một bên ống quần chặc? Nghĩ đến đây, Đông Tâm đang muốn đáp trả Tô Lịch hai câu lại nghe Tô Lịch nói tiếp: "Em thật sự vẫn coi mình là cô gái hai mươi tuổi à?"

Đông Tâm nghe vậy xù lông: "Anh có ý gì? Có ai quy định qua ba mươi tuổi là không thể mặc quần bò nữa không hả?"

Tô Lịch nghe đến đây cuối cùng cũng bùng nổ: "Nhưng cái quần mà em đang mặc là của ông đây!!!!!!!"

Đồng Tâm: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 14

"Ồ, Tô đại giáo sư sao lại vội vã đi đâu thế này?" Giọng nói vang lên, Đồng Tâm quay đầu lại nhìn, liền thấy ở cửa có một vị nữ bác sĩ thần thái nghiêm túc đang đứng.

Vị nữ bác sĩ này khoảng năm mươi tuổi, mặc áo blouse trắng, đeo kính viễn thị, tóc dài được búi thành một búi tóc gọn gàng đằng sau đầu. Khóe mắt bà ấy có một vài nếp nhăn, nhưng từ ánh mắt sáng ngời kia thì vẫn dễ dàng nhìn ra được, khi còn trẻ bà ấy cũng là một mỹ nhân tràn ngập anh khí.

Tô Lịch vừa thấy nữ bác sĩ này lập tức héo rũ xuống, ngoan ngoãn nói: "Chị cả."

"Chị cả?" Đồng Tâm vô cùng kinh ngạc, trợn mắt nhìn về phía Tô Lịch, thì ra vị nữ bác sĩ này chính là chị cả trong truyền thuyết của Tô gia, mẹ của nam thần??? Khụ khụ, nhắc đến vị này, quả thực hồi còn đi học, Đồng Tâm đúng là đã từng nghe không ít bát quái về vị lão phu nhân này. Lúc ấy, sau khi Đồng Tâm biết nam thần Tô Yên còn có một vị cậu nhỏ cũng học cùng trường bọn họ, phản ứng đầu tiên của Đồng Tâm chính là:

"Cậu của Tô Yên sao lại cũng họ Tô được? Cậu nhỏ của Tô Yên theo họ anh rể sao? A a a, tớ nghe thấy mùi bát quái ở đây nhá....."

Vừa nghe đến hai từ "bát quái", đồng chí Văn Từ, hội trưởng ủy ban bát quái hai mắt lập tức sáng lên, nhanh chóng phái người đi dò là tin tức. Không bao lâu sau, tin tức liền truyền về, cũng khiến hai người được mở rộng tầm mắt. Thì ra, Tô Lịch không phải là theo họ anh rể gì gì đó, mà do cha người ta họ Tô mà thôi, và đương nhiên, mẹ của nam thần cũng là họ Tô, tên là Tô Minh Nguyệt.

Lúc đó, Văn Từ nói: "Nghe lớp trưởng nói, ba mẹ Tô Yên ly hôn từ rất sớm, Tô Yên là được một mình mẹ cậu ta nuôi lớn, cho nên liền sửa lại họ theo họ mẹ."

Từ đó về sau, hình ảnh Tô Minh Nguyệt trong tưởng tượng của Đồng Tâm chính là một người mẹ hiền lành nhu nhược, vẫn luôn cắn răng vượt qua cuộc sống sinh hoạt khổ cực để nuôi con khôn lớn. Khuôn mặt bà ấy nhất định vô cùng tiêu tụy, đôi tay đầy chai sạn, nhưng lại vô cùng ôn hòa, dễ gần, đối với ai cũng sẽ là một khuôn mặt tươi cười đôn hậu.

Nhưng thánh thần ơi, ai nói cô biết, tại sao người mẹ tào tào trong tưởng tượng của cô lại trở thành người phụ nữ tính khí mạnh bạo như sấm rền gió cuốn, từ lòng mày đến ánh mắt đều tràn ngập khí phách như thế này chứ? Quả nhiên, xem quá nhiều tiểu thuyết đúng là hại người a!

Bên này Đồng Tâm đang đi vào cõi thần tiên xa xôi vạn dặm thì bên kia, Tô Minh Nguyệt đã dặn dò tiểu hộ sĩ đi phía sau mình vào cầm lại kim truyền cho Tô Lịch, còn mình thì cầm bệnh án đi thăm hỏi từng người bệnh. Đồng Tâm nhìn tư thế của bà khi nói chuyện với người bệnh thì lập tức hiểu rõ vì sao lúc này Tô Lịch muốn chạy trốn.

"Ông Trần, hôm nay ông cảm thấy thế nào rồi? Ừ, không tồi sao? Không tồi thì tốt rồi. Thuốc kia phải tiếp tục uống nhé, đừng có xót tiền thay cho con trai con dâu của mình làm gì, họ không để ý mấy đồng này đâu. Ngược lại, họ còn mong được trả thêm thì có, vì như vậy, đến lúc viết di chúc, có khi họ lại được hưởng thêm mấy phần...."

"Cô gái nhỏ, hôm nay còn nôn nữa không? Ày, không cần cảm ơn tôi, nên cảm ơn chính mình ấy. Từ nay về sau, cô chỉ cần đừng có nhìn thấy ăn liền như chồn thấy gà mà liều mạng tống hết vào miệng thì tôi cam đoan cô sẽ không bao giờ bị như thế này nữa. Ai nha, thôi không nói nữa, có nói cũng vô dụng. Mấy người các cô nếu chịu nghe lời bác sĩ thì tôi đã có thể về hưu từ lâu rồi. Ăn uống quan trọng, cô liều mạng ăn nhanh chỉ thọ ba mươi năm, với ăn chậm nhai kỹ thọ đến tám mươi năm. Cô tự mình suy nghĩ đi."

"Ồ, sáng nay vẫn còn hơi đau sao? Vậy thì đợi buổi chiều có kết quả xét nghiệm chúng ta lại nói tiếp nhé. Ôi chao, sao chị lại hỏi tôi chứ? Nếu bây giờ tôi nói chị có một phần vạn khả năng là bị ung thư, chị có tin không? Chị Lý này, tôi nói thật nhé, tôi thấy sau khi chị xuất viện nên tạt qua khoa Thần kinh bên cạnh xem một chút. Tôi thấy chị đây chính là mắc chứng vọng tưởng bị hại, này là bệnh đó! Chúng tôi là bác sĩ, con gái con rể chị cũng đã nói là chị chỉ bị đau dạ dày bình thường thôi, sao chị cứ không tin chứ? Thật là....."

Đồng Tâm: (o° ▽ °)o

Sau khi thấy hết cả quá trình, Đồng Tâm đột nhiên ngộ ra một đạo lý: hóa ra, trên đời này còn có người đáng sợ hơn cả giáo viên chủ nhiệm, đó là bác sĩ chủ trị. Đây rốt cuộc là đang khám bệnh hay là đang kể tuồng thanh vậy? Sao lão thái thái lại có thể mắng người một cách thuần thực lưu loát bố cục chặt chẽ ý tứ mạch lạc đến như vậy được chứ? Bảo sao hôm qua Tô Lịch đau đến như vậy rồi mà vẫn kiên quyết không chịu xuống xe? Bị chị cả mắng cho một trận như thế này xong, bảo đảm điểm thể lực tụt đi một nửa.

"Khám" xong cho bên kia thì Tô Minh Nguyệt liền đi về phía giường của Tô Lịch. Trong nháy mắt, Tô Lịch liền hóa thân thành một con cừ non dễ thương, giọng nói ngọt xớt vang lên: "Chị

"Một loạt dấu luyến lấy đằng sau tiếng "chị" kia trực tiếp khiến cho Đông Tâm nổi một tảng da gà rơi đầy đất.

Nhưng Tô Minh Nguyệt hoàn toàn không bị đáng về buồn nôn của Tô Lịch ảnh hưởng, vô cùng bài bản nhìn bệnh án nói: "Tô giáo sư, chúc mừng cậu! Từ đầu năm đây là lần thứ hai cậu "tiến cung" rồi phải không? Vậy lần này ở hân đây luôn đi, khỏi phải đi đâu cả, tiến thẳng lên ngôi tam bảo, lao ra Á Châu, hướng ra thế giới."

Đông Tâm tròn mắt, cuối cùng cô cũng biết, cái gen độc miệng này của Tô Lịch là di truyền từ ai rồi. Mặc dù như vậy, nhưng Tô Lịch vẫn tiếp tục mặt dày làm nũng, chìa tay ra nói: "Chị cả, chị đứng mắng em nữa mà. Chị xem, không chỉ dạ dày em đau, mà đến tay cũng đau nữa này."

"Hừ, đáng đời! Đau chết cậu càng tốt!" Tô Minh Nguyệt vừa đẩy cánh tay Tô Lịch ra vừa nói, nhưng ngữ khí đã hòa hoãn hơn rất nhiều: "Cậu nói xem, chị đây đường đường là chủ nhiệm chuyên khoa dạ dày, mà em trai mình thì hờ chút là lại chạy đến viện. Cậu đây là đang cố tình muốn đập vỡ bảng hiệu của chị đúng không?"

Tô Lịch cười cười lấy lòng: "Chị, em sai rồi. Em cam đoan, sau khi rời khỏi đây, em sẽ không bao giờ vào lại nữa ạ."

"Chị mà tin cậu thì chị theo họ cậu luôn." Tô Minh Nguyệt tròn trắng mắt nhìn em trai mình nói tiếp, "Nói đi, bây giờ còn chỗ nào không thoải mái không? Hai hôm nay ăn những cái gì rồi?"

"Chỉ có chút lẩu, hải sản, bia.....". Lời cuối cùng thốt ra, đến chính Tô Lịch cũng cảm thấy không đáng tin cho lắm, mà Đông Tâm ở bên cạnh nghe cũng hơi xấu hổ. Cũng không hẳn là chỉ có như vậy, hai hôm nay, ngoài việc ăn một đồng đồ cay nóng kích thích ra thì hôm trước Tô Lịch còn uống cafe thức làm việc đến tận 3h sáng, không bệnh mới là lạ đó!

Nghe xong, Tô Minh Nguyệt lại ha ha cười lạnh hai tiếng, kỹ năng trào phúng lại bạo phát.

"Tô đại giáo sư đây là cảm thấy tiền trong thẻ nhiều quá không có chỗ tiêu nên mới nóng lòng đến mức lửa đốt mông kiểm chỗ xả đúng không?"

Đông Tâm nghe đến đây liền không nhịn được bật cười thành tiếng, không ngờ, lại có thể thành công giúp Tô Lịch kéo điểm thù hận về phía mình. Tô Minh Nguyệt vừa nghe liền quay đầu lại, về mặt đầy ghét bỏ nói: "Cười cái gì? Tôi còn chưa nói cô đấy! Cô không biết nó bị đau dạ dày mãn tính à? Nó ăn lẩu, nó uống bia, cô cũng không biết đường can sáo?"

Đột nhiên bị dạy dỗ, Đông Tâm có chút phản ứng không kịp. Tô Minh Nguyệt dạy dỗ Tô Lịch thì cũng thôi đi, tại sao mình cũng phải chịu tội liên đới thế này? Ôi, cái gì mà đau dạ dày cấp tính vs mãn tính chứ, cô thật sự không biết mà. Hơn nữa, Tô Lịch là người trưởng thành rồi, ăn cái gì, uống cái gì còn phải để mình quản sáo? Hơn nữa cô đây là gả cho anh ta, chứ không phải bán cho anh ta làm bà vú, tại sao đến việc anh ta ăn lẩu thôi mà cũng muốn cô quản thế chứ?

Nghĩ đến đây, Đông Tâm đang định mở miệng thì Tô Lịch liền nói xen vào: "Cô ấy có can, nhưng can không được ạ."

"Can không được?" Tô Minh Nguyệt nhìn vào mắt Đông Tâm, sau đó thất vọng phát tay: "Được rồi được rồi, không can được thì không can được đi. Đến sang năm là được một số 10 rồi."

*Đoạn này tớ không rõ lắm, đại ý chắc là chị của Tô Lịch ám chỉ Đông Tâm đương nhiên không can được vì lúc đó cô còn bận ăn, đợi đến sang năm thì cô với Tô Lịch vừa vặn là một người số 1, một người số 0, ý chỉ Đông Tâm béo í

Đông Tâm ngẩn ra nửa giây, sau đó mới bàng hoàng nhận ra ý tứ trong lời nói của Tô Minh Nguyệt. Bà cô này đúng là một người kì diệu mà, nói chuyện không lựa lời mà nói còn chưa tính, dạy dỗ em trai mình thì cũng thôi đi lại còn lời thêm cô làm bao cát nữa. Có lẽ, đây mới chính là người "ngay thẳng" chân chính trong truyền thuyết, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, cũng không có cái gì gọi là cổ kị cả, mọi chuyện cứ theo ý mình mà làm thôi.

Đông Tâm bị chị chồng nói như vậy, hòa khí vừa xông lên lập tức bị dập tắt hơn nửa. Lúc này Tô Minh Nguyệt đã kiểm tra cho Tô Lịch xong, dặn dò đôi câu rồi quay lại nhìn Đông Tâm: "Lần này nó bệnh cũ tái phát còn kèm theo cả sốt nữa. Trong vòng 72 tiếng không được coi thường. Ăn uống cái gì nhất định phải để cho tôi xem trước. Cháo rau, cháo củ từ, cháo đậu xanh, cháo hạt sen... các thể loại cháo cô phải chế biến đa dạng mỗi ngày một món cho tôi, hơn nữa tuyệt đối không được ăn mặn."

Tô Lịch nghe xong mấy lời này lập tức ngao ngao phản đối, cuối cùng hoàn toàn ngã gục.

Đông Tâm thấy Tô phiền phức gấp họa, tâm trạng trở nên sáng khoái không nói nên lời, vội vàng gạt đầu nói: "Sáng nay em có đi mua cháo rau rồi ạ."

"Đâu? Đưa tôi xem."

Đông Tâm nghe vậy lập tức mở cặp lồng cháo trên bàn đưa cho Tô Minh Nguyệt xem, không ngờ, đối phương vừa liếc mắt nhìn một cái lập tức nói: "Mẹ ơi, cô gọi cái này là cháo sao? Đây không phải là com loãng thả thêm mấy vụn lá cái sao? Nó ăn cái này thì thả uống nước là còn hơn. Aayda, kia là cái gì vậy? Bánh bao sao? Cơm này coi này, cái bánh bao cứng như thế này, lòi ra làm vũ khí có khi cũng được ấy chứ. Thôi, tốt hơn cô đừng cho Tô Lịch ăn cái gì cả, đưa tôi để tôi đi làm vũ khí sinh học đi."

Dứt lời, tất cả bệnh nhân và tiểu hộ sĩ đi cùng đều bật cười, chỉ có Đông Tâm cảm thấy vô cùng xấu hổ, đứng chôn chân tại chỗ không biết làm sao. Hai người này quả thực chính là không phải người một nhà không vào chung cửa! Tính khí kén cá chọn canh xấu xa này sao lại giống nhau như thế chứ!

Cô dù sao cũng là em dâu, bà ấy nói chuyện không thể chưa lại chút tình cảm, cho cô chút mặt mũi sao? Vừa mở miệng liền dạy dỗ người ta liền mặt đen đến không đồ mặt không huyệt hơi chút nào.

Nghĩ đến đây, Đông Tâm phần nộ đang định mở miệng phản bác lại vài câu, ai ngờ lão thái thái lại đi trước một bước nói: "Ai nha, cô còn ở đây làm gì chứ? Còn không mau về nhà hầm cho nó chút cháo đi. Nhớ hầm kĩ một chút, thuận tiện thì mang luôn cho nó hai bộ quần áo đến để thay. Đứng rồi, mang luôn thuốc dạ dày bình thường nó vẫn dùng đến luôn nhé, mấy thuốc đó vốn đều do tôi kê." Nói một tràng xong, cuối cùng lại thở dài, "Aizzz, sao lại chậm chạp không có mắt nhìn như thế chứ."

Nghe đến đây rốt cục Đông Tâm cũng hiểu rõ rồi, chính là trong từ điển của lão thái thái này vốn dĩ không hề có hai chữ "Khách khí". Quan tâm quái gì cô là em dâu hay đệ muội, chỉ cần bà ấy nhìn không vừa mắt, chính là liên tục tức nghĩ gì nói nấy ngay. Nhưng chính là... là cái lông ỉ! Cô ở nhà cũng là tiểu công "trúa" được ba mẹ phụng trên tay, bằng cái lông gì mà gả tới Tô gia, phải làm trâu làm ngựa hầu hạ Tô đại thiếu gia chưa tính, đến cuối cùng còn bị nhận xét một câu "không có mắt"?

Đông Tâm nộ khí công tâm, nắm tay siết chặt kêu răng rắc, chuẩn bị bùng nổ thì Tô Lịch vẫn luôn im lặng nằm trên giường bệnh bỗng nhiên kêu lên, nhồm đậy nói: "Chị, em buồn nôn."

.....

Tiền Tô Minh Nguyệt đi xong, Đông Tâm mới đen mặt ngồi xuống, hừ hừ: "Vừa rồi là anh giả vờ đúng không?"

Tô Lịch đỡ trán cười khổ: "Không thì thế nào đây?" Anh không muốn ngắt lời, rồi để chiến tranh thế giới lần thứ ba bùng nổ.

Đông Tâm dậm chân: "Tôi thật không thể hiểu nổi, sao chị anh lại có thể lợi hại đến như vậy chứ? Bà ấy thật đúng là không biết trời cao đất dày mà?!" Điều khiến Đông Tâm càng cảm thấy khó hiểu chính là, nhìn thái độ Tô Minh Nguyệt đối với mình thì có vẻ như đã là thói quen, cho nên, chính là trước đây bà ấy vẫn luôn mắng mình như vậy? Mà chính mình thì cũng liên bánh bao để mặc bà ấy mắng? Điều này quá sai trái rồi, quá không hợp với phong cách của cô.

Đến đây, đương nhiên Tô Lịch biết trong đầu Đông Tâm đang nghĩ gì, thở dài nói: "Đông Tâm, vừa rồi em cũng thấy rồi đấy, chị cả anh không phải chỉ đối với một mình em như vậy. Chị ấy đối với anh, đối với bác sĩ y ta bên cạnh, thậm chí cả với bệnh nhân cũng là như thế. Anh là em út trong nhà, lúc mẹ anh sinh anh thì chị cả đã hơn 20 tuổi rồi. Cho nên, nói cách khác thì anh chính là được chị ấy nuôi lớn, mà những khác trong nhà cũng đã sớm quen coi chị ấy như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, cho nên đã khiến chị ấy hình thành thói quen hay ra lệnh cho người khác. Mấy lời giáo dục dạy dỗ đó thực sự không phải là vì nhắm vào em đâu."

"Tính cách chị ấy vốn sáng khoái như vậy, nếu em ở với chị ấy lâu sẽ thấy chị ấy không hề xấu, chẳng qua độc mồm độc miệng chút thôi."

Nghe xong mấy lời này, Đông Tâm cười ha ha hai tiếng. Tổng kết lại cả một đoạn văn trên của Tô Lịch thì ý tứ chính là:

Một, chị của anh là người tốt, chỉ là cái miệng có hơi độc, em chịu khó nhịn một chút là xong.

Hai, anh là do chị ấy nuôi lớn, chị ấy ngâm đắng nuốt cay nhiều năm như vậy cũng không dễ dàng, em hãy nhịn một chút cho qua.

Ba, chị của anh không phải nhắm vào em, tính chị ấy vốn như vậy, em hãy nhịn một chút là được.

Bốn, em hãy nhịn một chút đi.

Năm, nhịn nhịn một chút là được.

Sáu, nhịn nhịn nhịn.....

Mười hai, nhịn nhịn nhịn nhịn.... Nhịn cái anh rể cả nhà anh ỉ! Vì bà ấy là trưởng bối nên cô phải nhịn? Vậy cô còn là văn bối đấy, Tô Minh Nguyệt sao không nhịn cô chút đi? Hơn nữa, Tô Minh Nguyệt với cái miệng độc địa đi gây hấn khắp nơi là chuyện của bà ấy, vì cái lông gì mà người trên toàn bộ thế giới này phải đi nhường bà ấy chứ? Thật sự cho mình là thiên hầu bị dày chỉ cần chớp mắt một cái là có thể lập tức bay lên trời hay sao?!

Đông Tâm hừ hừ, nhìn Tô Lịch cười lạnh: "Phẩm hạnh của Tô tiên sinh đúng "tốt" ghê ha! Ý của anh chính là bà ấy luôn đúng đúng không?"

Một lần nữa nghe lại mấy lời này, Tô Lịch thấy mình sắp phát điên rồi, nhú mày nói: "Đông Tâm, chúng ta có thể dừng suy nghĩ cực đoan như vậy nữa được không. Em bình tĩnh nghe anh nói hết một lần xem nào. Tô Minh Nguyệt là chị của anh, em là vợ của anh, hai điều này là không thể chối cãi được. Nhưng hai người đều là hai người phụ nữ tính cách mạnh mẽ nên khó tránh khỏi sẽ có lúc xung đột, cho nên, điều duy nhất anh có thể làm chỉ là đứng giữa để hòa giải."

"Thứ nhất là khuyên em nhẫn nhịn để có thể sống yên bình lặng, thứ hai là khuyên chị cả anh bớt tranh cãi nhau. Thực sự bây giờ chị gái anh đối với em đã tốt hơn trước rất nhiều rồi, em không biết lúc chúng ta mới kết hôn thái độ của chị ấy như thế nào đâu. Anh có thể cam đoan mình không ngu hiểu*, nhưng là người đứng giữa, anh cũng hy vọng hai người phối hợp một chút để duy trì trạng thái cân bằng, em cũng không thể khiến anh vì em mà nháo lên với người chị đã nuôi lớn anh được, đúng không? Cũng như thế, anh cũng đã nói lời tương tự với chị anh, rằng anh không thể vì xuôi theo tính cách của chị ấy mà rời xa người anh yêu được. Anh chỉ hy vọng, mỗi khi chuẩn bị phát hỏa, em hãy nhớ lấy một câu, người em lấy là anh, không phải chị anh."

*ngu hiểu: hiểu thảo một cách mù quáng.

Buổi trò chuyện kết thúc, Đông Tâm lặng im.

Bình tĩnh nghĩ lại... Thực ra Tô Lịch cũng là người bị kẹt ở giữa, mà hiển nhiên người bị kẹt cũng không thể cảm thấy dễ chịu rồi, một bên là người chị yêu chiều, nuôi nấng mình từ bé, một bên là người vợ sẽ ở bên mình cả đời, thật đúng là giúp bên này hay phạm bên kia đều khiến người ta phải đau đầu. Trước khi trọng sinh Đông Tâm chưa từng yêu đương gì, kết hôn lại càng không, nhưng trong nhà có tam cô lục bà, cũng ngày ngày diễn cảnh mẹ chồng nàng dâu đại chiến, cho nên loại tâm trạng này của Tô Lịch, Đông Tâm cũng phần nào thấu hiểu.

Mỗi nhà mỗi cảnh, Tô Lịch có thể không cư xử ngu hiếu bất công đã là tốt lắm rồi. Hơn nữa đúng như Tô Lịch nói, cô là gả cho Tô Lịch chứ không phải Tô Minh Nguyệt, cho nên nghĩ kĩ lại thì đúng là mình chả có việc gì mà phải giận cả.

A~~ về mặt đạo lý thì chính là thông rồi, nhưng từ nhỏ đến lớn, Đông Tâm vốn là người tính tình cứng đầu, không cho phép bản thân thua cuộc.

Cho nên....muốn Tô Lịch vừa khuyên cô liền răm rắp làm theo sao? Còn khuya nhá! Bởi nếu làm thế thật thì có vẻ cô mất mặt quá rồi.

Nghĩ đến đây, Đông Tâm đang định mạnh miệng nói thêm vài câu, trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe. Đông Tâm đổi giọng, nhiu mày nói: "Từ từ đã nào, tại sao mấy lời này anh lại nói được một cách lưu loát như vậy chứ? Cứ như là....."

"Cứ như là học thuộc kịch bản có sẵn" mấy lời này còn chưa kịp thốt ra, Tô Lịch liền trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bởi vì những lời này ông đây trước kia đã từng nói với em rồi!!!!"

Đau lòng! Đau lòng! Đau lòng-ing!!!!

Đông Tâm trọng sinh không sao, phải theo đuổi cô ấy một lần nữa cũng không có vấn đề gì, nhưng điều quan trọng nhất chính là, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu hài hòa tốt đẹp mà Tô Lịch vất vả khó nhọc gây dựng suốt 4 năm qua lại trở về số âm như cũ rồi!! Cứ nghĩ đến cảnh hai vị nữ vương một lớn một nhỏ trong nhà lại quay lại ngày ngày diễn tuồng như cũ là Tô Lịch liền thấy cả người đều đau.

Nếu không, hay chính mình cũng trọng sinh luôn cho rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhảm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 15

Đông Tâm mặc dù bên ngoài mồm miệng huyên náo đến lợi hại, nhưng rốt cục cũng chỉ được cái miệng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn về nhà nấu cháo cho Tô Lịch còn cầm theo cả quần áo bẩn về nhà giặt nữa. Lúc sau, khi đến bệnh viện, Đông Tâm liền thấy trước giường Tô Lịch có một đôi nam nữ đang đứng, người con trai không hề xa lạ, chính là người tới hôm qua nhắn tin cho cô, Tô Yên, còn cô gái tóc ngắn thì cô không biết.

Đông Tâm còn đang suy nghĩ đoán xem cô gái này là ai thì đối phương đã thấy cô trước, nhìn cô lễ phép chào: "Chào mẹ nhỏ, chúng cháu đang nói về mẹ đây thì mẹ đã đến rồi."

Nghe vậy, Tô Lịch cũng nghiêng đầu qua, có ý nhấn mạnh: "Sao bây giờ mới tới thế? Tô Yên và Nhuế Thanh đã đến được một lúc rồi."

Nghe đến đây, Đông Tâm vô cùng ngạc nhiên, liu lười hô lên: "Nhuế Thanh?!"

Nếu cô gái tóc ngắn này là Nhuế Thanh, thì cô gái tóc dài hôm đó cô gặp đi cùng với Tô Yên ở quán cafe là ai? Trong lúc nhất thời, Đông Tâm liền cảm thấy vô cùng kinh hãi, vô thức nâng mắt lên nhìn Tô Yên, liền thấy đối phương về mặt ngại ngùng quay đầu đi.

Mà bên này, Nhuế Thanh không hiểu có chuyện gì xảy ra, còn bị Đông Tâm dọa cho giật mình, che ngực nói: "Má ơi, đại tỷ, em sai rồi! Lần tới em sẽ không gọi chị là "mẹ nhỏ" ở nơi công cộng nữa mà, chị đừng đánh em~~"

Thấy thế, Đông Tâm đang định nói gì đó, liền thấy Tô Lịch đang nhìn mình nháy mắt liên tục, liền chột dạ sửa miệng: "À.....cái này.....không sao, không sao! Đúng rồi, hai người đến đây từ bao giờ thế?"

.....

Tiếp hai người một lát, Đông Tâm liền mượn cớ đi lấy nước vụng trộm chạy ra khỏi phòng bệnh. Cô cảm thấy, nếu mình còn tiếp tục ở lại tại cái phòng bệnh đó thì sẽ chết vì ghen mắt. Nếu cô gái tóc dài hôm đó cô nhìn thấy không phải là Nhuế Thanh thì mọi chuyện đều có thể giải thích rồi.

Tô Yên bỏ vị hôn thê Nhuế Thanh ở nhà sang một bên chạy ra ngoài hẹn hò với cô gái khác, xui xẻo gặp phải cô nên phản ứng đầu tiên của Tô Yên đương nhiên là kéo tiểu tam bỏ trốn rồi. Mà sau đó, Tô Yên đã hồi phục lại tinh thần, hiểu rằng bỏ chạy như thế không là vô dụng, cho nên mới lo lắng nhắn tin hẹn cô ra ngoài. Mà mục đích của cuộc hẹn này, đương nhiên là xin cô hãy giữ bí mật cho cậu ta rồi.

Nghĩ đến đây, Đông Tâm chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bực, đấm hai phát vào ngực cũng không đuổi đi được cảm giác khó chịu ấy. Cô không phải là Đông Tâm của sáu năm sau, không có cách nào thay đổi được cái nhìn về Tô Yến nhanh như thế được, cho dù Văn Từ đã lời hết tội lỗi của Tô Yến kể rõ một cách chi tiết ra với cô thì từ sâu trong nội tâm của cô vẫn còn giữ một chút hy vọng về Tô Yến.

Có lẽ chuyện năm đó, là do Tô Yến có nỗi khổ riêng chăng? Hoặc có khi, cậu ấy không thật sự coi mình là bánh xe dự phòng, chỉ là còn chưa quyết định được mà thôi? Hoặc có lẽ cậu ấy là con người chậm chạp trong chuyện tình cảm? Hoặc có lẽ năm đó giữa hai người còn có chuyện gì không có người thứ ba biết, nên mới hình thành nên cục diện như vậy?

Mặc dù đời này đã vô duyên nên gặp nên đôi, nhưng khi quay lại nhìn cũng không cảm thấy oán hận gì sâu sắc.

Đông Tâm vốn luôn mong như vậy, bởi vì chỉ có như vậy, cô mới có thể an ủi chính mình rằng năm đó mình không có nhìn nhầm người. Nhưng sự thật máu chảy đầm đìa lại nói cho cô biết, Tô Yến vốn là một tên trăng hoa. Người mà cô thầm mến suốt 10 năm nay không phải là bản thân Tô Yến, mà chỉ là một hình bóng do cô tưởng tượng ra mà thôi.

Ảo giác vỡ vụn trở lại với thực tế khiến cho Đông Tâm đột nhiên thấy hoảng hốt, Cô không biết liệu mấy năm trước khi nhìn rõ bộ mặt thật của Tô Yến, cảm xúc khi ấy của cô có như bây giờ không, nhưng bây giờ thì cô đã thực sự tỉnh táo lại rồi.

Hít sâu một hơi, Đông Tâm tự vỗ vỗ lên má mình vài cái, rồi sau đó mở vòi nước, lấy nước đổ vào trong bình điện để đun, khi quay người lại, liền thấy Tô Yến đang sững sờ đứng đằng sau mình. Trong thoáng chốc, hô hấp của Đông Tâm cứng lại, đứng im tại chỗ không động đậy.

Bầu không khí vô cùng lúng túng, hai người cứ đứng đờ ra như vậy, ai cũng không nói gì, trong nhất thời chỉ nghe tiếng kêu "u...u..." của bình điện đang đun nước.

Một lúc sau, Tô Yến mở miệng trước: "Đông Tâm, tôi....."

"Đừng nói nữa." Đông Tâm lắc đầu cắt lời hắn ta: "Ngày hôm qua cái gì tôi cũng không nhìn thấy, cái gì tôi cũng không nhớ."

Dứt lời, quả nhiên Tô Yến im lặng không nói nữa, miệng vừa há ra lại khép lại. Đông Tâm đi vòng qua hắn, xách phích nước nóng theo. Không ngờ lúc đi ngang qua người Tô Yến, hắn lại đột nhiên vươn tay ra chặn đường cô: "Đông Tâm, em có hận anh không?"

Trong nháy mắt hai cánh tay chạm vào nhau, thân thể Đông Tâm không nhịn được run lên, ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu là sự chán ghét.

Đông Tâm cố nén lại lửa giận, nói: "Tránh ra!"

Tô Yến vẫn tiếp tục lăm bầm: "Đông Tâm, anh...."

"Tôi bảo anh tránh ra!!!!" Đông Tâm đột nhiên hét lên giận dữ, thuận thế đẩy Tô Yến ra phía sau. Tô Yến bị cô đẩy một cách bất ngờ, cả người suýt nữa ngã vào ấm nước nóng đằng sau, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

Bên này Đông Tâm vẫn chưa hết giận, máu nóng xông thẳng lên não, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Tô Yến Tô tiên sinh, đầu tiên, xin anh hãy nhớ rõ thân phận của mình. Tôi là mẹ nhỏ của anh, anh là cháu của tôi! Tôi là trưởng bối, anh là vãn bối, cho nên, xin anh hãy tôn trọng tôi một chút, đừng có động tay động chân."

"Tiếp theo, đúng! Đúng là trước kia tôi đã từng thích anh, đã từng cam tâm tình nguyện vì anh làm một vật thay thế, ngu ngốc ở bên cạnh anh suốt một năm trời. Nhưng, đó chỉ là quá khứ! Hiện tại tôi đã kết hôn rồi, tôi đối với anh không còn chút cảm giác nào cả, cho nên, chuyện của anh không liên quan gì đến tôi hết, nên tôi sẽ không nói chuyện của anh ra ngoài, vì thế anh cũng đừng có tự mình đa tình rằng tôi còn lưu luyến gì với anh. Hiểu không?"

Nói xong, Đông Tâm liền xách phích nước lên một lần nữa, tiêu sái đi trước. Nhưng đi được một nửa, cô lại như nhớ ra điều gì đó, quay lại, trợn mắt trừng Tô Lịch, âm trầm nói: "....Còn nữa, mặc dù không liên quan đến tôi, nhưng nếu anh còn chút dáng vẻ nào của đàn ông, thì hãy giải quyết sạch sẽ mấy thứ dây dưa không liên quan bên ngoài đi rồi hãy kết hôn, nếu không thì chia tay luôn đi, đừng có đi gây họa cho con gái nhà lành nữa!"

Chỉ cuối cùng nói xong, Đông Tâm cũng xoay người rời đi.

Lúc Đông Tâm trở lại phòng bệnh, ánh mắt sắc bén của Tô Lịch liền phóng thẳng đến, giọng nói tràn ngập ý tứ: "Em đi đun nước lâu thật đó nha."

Đông Tâm hừ hừ, cây ngay không sợ chết đứng nói: "Nước còn chưa sôi, chờ một lát." Cô cũng không có làm việc gì trái với lương tâm, có cái lòng í mà phải chột dạ!

"Là sao? Nước còn chưa đun xong sao?" Tô Lịch hí hóp mắt, giễu cợt nói: "Anh còn tưởng là vì mất nước nên em đi lập đàn cầu mưa luôn rồi chứ."

Nghe đến đây, Đông Tâm đang muốn xù lông cãi lại thì bên cạnh liền truyền đến tiếng nói, Nhuế Thanh liếc mắt nhìn hai người: "Cậu nhỏ mẹ nhỏ à, cháu xin hai người đấy, đừng có mà suốt ngày liếc mắt đưa tình như thế chứ. Nhìn hai người ân ái như vậy, đừng nói là cầu được thần, đến cháu đây chuẩn bị kết hôn rồi nhìn còn không chịu nổi nữa là. Haizzz...."

Nhìn dáng vẻ ngọt ngào hạnh phúc của Nhuế Thanh khi nói đến cuộc hôn nhân của mình, trong lòng Đông Tâm tràn ngập tư vị không nói nên lời. Còn

đang rối rắm, Nhuế Thanh lại tự che miệng mình: "Ai nha ai nha, cháu lại sai rồi. Sao cháu lại nhớ mồm gọi là mợ nhỏ nữa rồi. Mợ nhỏ à, mợ tha thứ cho cháu nha~" Vừa nói Nhuế Thanh vừa ôm lấy cánh tay cô làm nũng, đầu cũng dựa lên vai cô.

Đồng Tâm bị cô gái nhỏ ôm ấp như vậy, nhưng lại không thấy phản cảm chút nào. Nhuế Thanh là một cô gái bộ dáng xinh đẹp đáng yêu, cái miệng lại ngọt ngào, chỉ bằng vài ba câu dí dỏm đã hóa giải được tình hình căng thẳng giữa cô và Tô Lịch. Em gái nhỏ xinh đẹp lại hiểu chuyện như vậy thật sự không cách nào khiến người ta chán ghét nổi mà.

Chẳng qua, cô gái tốt như vậy vẫn không thể thỏa mãn được Tô Yến, hẳn ta vẫn ở bên ngoài mắt qua mảy lại với cô gái khác. Nghĩ đến cảnh Tô Yến quỳ gối thắt dây giày cho cô gái tóc dài ngày hôm qua, Đồng Tâm liền thấy dạ dày quặn lên từng cơn. Chắc chắn, nghĩ lại, cô cảm thấy mình thật may mắn khi năm đó không cưới Tô Yến. Một mình hẳn khôn nạn thì cũng thôi đi, trong nhà còn có một bà mẹ chồng suốt ngày bắt bẻ khó hầu hạ như thế kia, năm đó mình không lọt vào mắt xanh của Tô Yến quả nhiên là do tổ tiên phù hộ mà.

Chỉ là tội nghiệp cô gái Nhuế Thanh này, vừa mới sinh ra gặp ngay hard mode thế này.

Đồng Tâm còn đang yên lặng oán thân, Tô Yến cũng từ bên ngoài trở về, trong tay nhiều hơn một chai nước sâm. Nhuế Thanh vừa thấy chai nước sâm, liền chu môi: "Không phải bảo anh đi mua nước ngọt có ga cho em sao, sao lại thành nước sâm rồi thế này?"

Tô Yến nói: "Uống nhiều nước có ga không tốt cho cơ thể. Anh thấy mấy hôm nay em cùng đồng nghiệp đi ăn không phải lẩu thì là đồ ăn nhanh, uống nước sâm này để tránh nóng trong người. Cái này uống cũng không rắc rối gì, chỉ cần cầm ống hút vào là uống được rồi. Lại đây, để anh cầm cho em." Vừa nói Tô Yến vừa tỉ mỉ mở nắp chai nước ra, cẩn thận cầm ống hút vào, sau đó lại lau sạch nắp chai, rồi mới đưa cho Nhuế Thanh.

Nhuế Thanh cười hi hi nhận lấy, Tô Yến lại sủng nịch xoa đầu Nhuế Thanh.

Đối mặt với tình cảnh này, Đồng Tâm đột nhiên trở nên hoảng hốt. Vừa nãy chẳng có lẽ là do cô nằm mơ? Cái người kéo tay cô lại ở phòng nước thực sự là Tô Yến sao? Diễn xuất đến trình độ này, chỉ có hai chữ thôi: Hoàn hảo! Hoàn hảo! Hoàn hảo đến mức cô buồn nôn!

Cổ nén lại cảm giác buồn nôn, Đồng Tâm chỉ sợ hãi trong nửa giây, sau đó liền nhanh chóng bình tĩnh lại.

Thực ra, lần đầu tiên, khi nghe Văn Từ kể cô và Tô Lịch quen nhau không bao lâu liền kết hôn cô đã sớm có một phỏng đoán. Cô sợ chính mình gà cho Tô Lịch không phải vì tình yêu mà là để trả thù. Trả thù sự phản bội và tuyệt tình của Tô Yến, trả thù cho tình cảm suốt 10 năm của cô.

"Nếu không thể làm vợ anh, thì tôi đây sẽ làm mợ nhỏ của anh. Dù sao họ khẩu nhà anh, bà đây nhất định phải có một slot!"

Đồng Tâm rất sợ chân tướng là như vậy, nhưng đến giây phút này cô mới tỉnh ngộ. Bây giờ, Đồng Tâm mới chỉ biết Tô Yến ở bên ngoài gian díu với người phụ nữ khác đã cảm thấy chán ghét như vậy rồi, mà khi ấy, chính mắt cô đã trông thấy chuyện bản thiêu của hẳn ta với bạn gái cũ, còn không phải sẽ chán ghét hẳn ta đến mức chỉ hận hẳn ta không thể biến mất khỏi trái đất này luôn sao?

Chiều theo tình huống như vậy, sao mình có thể có ý gà cho Tô Lịch để phải nhìn hẳn ta cả ngày lác lư qua lại trước mặt mình chứ? Mắt thấy hẳn ta cả ngày diễn trò trước mặt mình, đây không phải là đang trả thù hẳn ta, mà là đang trả đũa chính mình thì có! Cho nên.... Cô thực sự là vì tình yêu nên mới gà cho Tô Lịch?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Đồng Tâm liền nhìn không được ho khò khè hai tiếng, mặt cũng nháy mắt đỏ bừng. May là Tô Lịch đang để ý đến Tô Yến và Nhuế Thanh bên kia nên không có chú ý tới cô.

Đồng Tâm cắn môi, trong thời gian ngắn cảm thấy tai mình đỏ đến mức sắp rỉ máu đến nơi rồi. Thực ra nghĩ kỹ lại, rất nhiều chi tiết nhỏ nhặt trong cuộc sống đều ám chỉ điều này, chỉ là do bản thân cô lựa chọn bỏ lơ nó mà thôi.

Ví như trên giá sách, ngoại trừ truyện tranh và tiểu thuyết ngôn tình cô thích nhất thì hầu hết đều là sách hướng dẫn chăm sóc dạ dày. Lại ví như trên bàn máy vi tính có một quyển sổ tay của cô, bên trong là ghi chép cận kề chi tiết về mỗi lần Tô Lịch phát bệnh cùng thuốc uống tương ứng. Mà đằng sau cuốn sổ tay là một đồng chi chít các bài thuốc trị dạ dày và các kiến thức dưỡng bệnh mà cô tìm hiểu rồi ghi lại. Lại như danh sách mua sắm, cứ mười món đồ thì lại có đến chín thứ là cho Tô Lịch. Lại như trong điện thoại của cô có một file tên là "Nhị bức", bên trong toàn bộ đều là ảnh của Tô Lịch. Lại như.....

Nếu không phải là tình yêu thì cô chắc chắn sẽ không làm đến như vậy,

Nghĩ đến đây, Đồng Tâm đột nhiên hiểu ra tại sao lúc này khi Tô Yến đụng vào mình cô lại chán ghét như vậy. Đại khái là do bản năng đi..... Thân thể này vẫn giữ bản năng của sáu năm qua, nó bài xích mọi tiếp xúc khác phái khác ngoại trừ Tô Lịch. Vậy như nếu bây giờ cô chạm vào Tô Lịch.....

Đồng Tâm vừa nghĩ vừa im lặng cúi đầu quan sát tay trái của Tô Lịch đang tùy ý đặt trên giường. Đây là lần đầu tiên cô cẩn thận quan sát tay của Tô Lịch. Giờ phút này cô mới phát hiện ra tay của anh thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng. Hừ, đây rõ ràng là đôi tay của người chưa làm việc nặng bao giờ cả! Tay thiếu gia!

Bởi vì bên cạnh Tô Lịch là áo khoác của anh, cho nên bây giờ hơn phân nửa tay trái của anh cũng bị giấu sau áo khoác, nên nếu như không phải Đồng Tâm ngồi bên trái anh thì cũng sẽ không nhìn thấy. Cho nên.....nếu bây giờ cô lên chạm một cái, sẽ không có ai phát hiện phải không?

Nghĩ đến đây Đồng Tâm chóng cảm đảo mắt, sau khi xác định không có ai chú ý đến mình, cuối cùng mới yên lặng, yêng lặng, thò móng vuốt của mình ra.....

Nháy mắt đầu ngón tay tiếp xúc với tay Tô Lịch, trong lòng Đông Tâm như bị điện giật. Không giống như tưởng tượng của cô, thì ra ngón tay của đàn ông còn có một chút thô ráp nữa. Cảm giác thô ráp rõ ràng này khiến người ta thấy hơi đau, nhưng lại càng dụ hoặc người ta muốn được tiếp xúc nhiều hơn nữa. Thế là Đông Tâm liền nhịn không được trượt tay vào lòng bàn tay Tô Lịch, còn đang cảm thán bàn tay này thật ấm áp, liền thấy đối phương đột nhiên khẽ run lên.....

Thấy vậy, trong lòng Đông Tâm vang lên hai tiếng lộp bộp, đang muốn rút tay lại thì năm ngón tay Tô Lịch liền thu lại, nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16

Tay Đông Tâm bị Tô Lịch nắm chặt không buông, mà Đông Tâm bởi vì đang ngồi ngay trước mặt Tô Yến và Nhuế Thanh nên cũng không dám có động tác quá lớn, liền để mặc Tô Lịch nắm. Cho đến khi Tô Yến và Nhuế Thanh đi rồi, Đông Tâm mới nhìn về phía Tô Lịch, ngại ngùng nói: "Tô tiên sinh, bây giờ có thể thả tay tôi ra chưa?"

Vừa nói Đông Tâm vừa rút tay về, nhưng không ngờ mới rút được một nửa lại bị Tô Lịch nắm chặt lại. Đông Tâm đỏ mặt, vừa thẹn lại vừa giận, tên này nắm được một lát liền nắm đến nghiền luôn rồi ư?

Tô Lịch nói: "Nói hết chuyện lúc này trong phòng nước ra, nếu tốt anh sẽ thả tay em ra!"

Đông Tâm cười ha ha hai tiếng! Con hàng này bây giờ còn học được cả trò một câu hai nghĩa nữa sao? Sao anh ta không nói thẳng luôn là nếu mình nói không vừa ý anh ta, anh ta sẽ bóp chết mình luôn đi? Nhưng dù là nghĩ như vậy, Đông Tâm vẫn kể hết đầu đuôi câu chuyện ra với Tô Lịch, đương nhiên là lược bỏ đoạn bị Tô Yến kéo tay giữ lại. Đông Tâm nói: ".....Hôm qua cậu ta gửi tin Wechat hẹn tôi chắc là muốn nói đến chuyện này rồi. Nhưng hôm nay ở phòng nước, tôi đã nói với cậu ta là sẽ không nói chuyện này với Nhuế Thanh, cậu ta liền không đề cập đến cuộc hẹn này nữa. Cho nên, bây giờ, anh đã yên tâm được chưa?"

Không ngờ Tô Lịch sau khi nghe xong cả câu chuyện lại chỉ chú ý đến vị tiểu tam kia. Ánh mắt anh nheo lại, nhíu mày hỏi: "Em nói cô gái kia tóc dài? Đi giày thể thao, đeo ba lô? Cô ta cao bao nhiêu? Trông như thế nào em có nhớ không?"

Đông Tâm ghen hờn: "A.....lúc ấy tôi chỉ nhìn thoáng qua được một bên mặt, nên, đại khái....ừm....cũng có chút ấn tượng."

Nghe thế, Tô Lịch liền lấy điện thoại ra, sau đó liền tìm tìm tìm, rồi sau đó đưa di động cho Đông Tâm: "Em nhìn xem, có phải là cô gái đứng giữa không?"

Đông Tâm cầm điện thoại nhìn, thấy bên trên là một bức ảnh chụp chung. Trong ảnh, Tô Lịch và Tô Yến đều còn khá ngây ngô, nhìn về bề ngoài thì có vẻ như là lúc đang học đại học. Hai người đứng một trái một phải, bị một cô gái tóc dài đứng ở giữa kéo tay, mà cô gái tóc dài này không phải ai khác chính là tiểu tam mà Đông Tâm nhìn thấy hôm qua!

Thấy thế, Đông Tâm liền kinh ngạc ngẩn đầu, líu lười nói: "Đây là....."

Tô Lịch thờ dài, đỡ trán nói: "Thật đúng là như anh đoán mà. Cô gái này tên là Hoàng Hiểu Thiên, là hàng xóm trước kia của bọn anh."

"Hàng xóm?" Đông Tâm giật mình, trong đầu đột nhiên vang lên câu nói kia của Văn Từ: "Tô Yến vốn có một người bạn gái thanh mai trúc mã, sau đó, cô gái kia đi Pháp du học, hai người liền chia tay."

Đông Tâm nói: "Tô Yến đã từng kết giao với cô hàng xóm này sao?"

Tô Lịch liếc nhìn Đông Tâm, ánh mắt chính là kiểu "Quả nhiên là em cũng biết", sau đó mới nhẹ nhàng băng quơ nói: "Ừ, hai người ở bên nhau từ hồi cao trung (cấp 3).....cho đến khi Hiểu Thiên đi du học thì hai người mới chia tay."

Nghe xong mấy lời này, bản tính hóng chuyện trời sinh của phụ nữ trong Đông Tâm liền trỗi dậy, ánh mắt lấp lánh như sao:

"Chỉ thế thôi sao?" Đông Tâm đảo mắt, "Có phải anh đã cố tình bỏ qua một số chi tiết quan trọng gì đó không?"

Tô Lịch nhướn mày: "Anh sao phải bỏ qua chi tiết quan trọng gì chứ?"

Đông Tâm liền bẻ ngón tay, phân tích vô cùng kĩ càng và chuyên nghiệp: "Thứ nhất nhé, lúc này sau khi anh nói hai người bọn họ ở bên nhau từ hồi cao trung rõ ràng có dừng lại một chút. Mà sau khi dừng xong, anh liền trực tiếp nói luôn bọn họ chia tay, chỉ nói kết quả mà không nói quá trình. Hơn nữa, trong lúc nói, anh còn nhíu mày đến hai lần liền."

"Thứ hai, đây là kinh nghiệm quý báu tôi tổng kết được từ bạn bè xung quanh. Nếu một đôi tình nhân bởi vì tính cách không hợp hay là do từ một phía

có vấn đề....đại khái là do vấn đề chủ quan từ bên trong mà chia tay, thì tỉ lệ tái hợp lại là rất rất nhỏ. Nhưng, nếu hai người là do nguyên nhân bị người ngoài can thiệp hay là do yêu xa gì gì đó.... Nói chung là nguyên nhân khách quan từ bên ngoài mà chia tay, thì hiện tượng tơ lòng đầu đứt vẫn còn vấn vương rất dễ xuất hiện."

"Mà hiển nhiên, trường hợp của Tô Yến và Hoàng Hiểu Thiên là trường hợp thứ hai, cho nên giữa hai người mới vương vấn không buông. Mà anh lại tránh không nói rõ lý do hai bọn họ chia tay, cho nên.....chẳng lẽ hai người họ chia tay là vì chị gái anh không đồng ý?"

Tô Lịch nghe xong bài phân tích của Đông Tâm thì liền nhìn, nhìn, rồi lại nhìn cô. Sau đó liền thờ dài nói: "Đông Tâm, nếu em đem phần thông minh này đều tập trung vào việc đọc sách thì sao có thể chỉ đỗ một trường đại học hạng 3 như vậy chứ?"

Đông Tâm không cho là đúng, chống nạnh hừ hừ: "Ai nha, anh chẳng biết cái gì cả, phụ nữ ấy mà, đứng trước chuyện tình cảm và bát quái thì đều hóa thân thành Holmes cả. Đây thiên phú rồi, anh không hiểu được đâu. Mà anh đừng có đánh trống lảng, anh nói như vậy, là đồng ý rồi đúng không?"

Tô Lịch lại thờ dài, sau đó mới dùng giọng mũi nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

Đông Tâm nghe vậy liền hưng phấn nói: "Mau kể mau kể mau kể đi nào! Rốt cuộc mọi chuyện là ra sao vậy?"

"Thực ra cũng không có gì." Tô Lịch nhẹ nhàng nói: "Chỉ là lúc hai người đang học đại học, chuyện yêu đương bị người trong nhà phát hiện. Khi đó bọn họ đã là thanh niên rồi, nên gia đình hai bên cũng không can thiệp. Nhưng chị anh sau khi tiếp xúc với Hiểu Thiên một đoạn thời gian liền cảm thấy cô gái này tính cách có chút cực đoan, liền tìm Tô Yến nói chuyện. Ai ngờ chuyện này lại bị Hiểu Thiên biết được, liền chạy tới nhà anh làm loạn. Miệng lưỡi của chị anh thì em cũng biết rồi đấy, thế rồi hai người liền tan rã trong không vui. Không lâu sau, gia đình Hiểu Thiên chuyển nhà, đến Tô Yến cũng không biết bọn họ dọn đi đâu. Mãi một năm sau, bọn anh mới biết được từ ông hàng xóm cũ là Hiểu Thiên đã đi Pháp du học rồi."

Nghe xong, Đông Tâm hơi nhủ mảy, trong lòng có một giọng nói vang lên: Có vấn đề!

.....Hừm, câu chuyện này của Tô Lịch lỗ hổng quá nhiều!

Thứ nhất, nếu hai nhà đều là hàng xóm, Tô Yến và Hoàng Hiểu Thiên lại là thanh mai trúc mã, nếu tính cách của Hoàng Hiểu Thiên cực đoan, tại sao Tô Minh Nguyệt lại không biết chứ? Cái gì mà "chị gái anh sau khi tiếp xúc với Hiểu Thiên một thời gian thì cảm thấy cô gái này tính cách có chút cực đoan" chứ, đúng là nói dối không cần chớp mắt!

Thứ hai, cứ coi như Tô Minh Nguyệt quả thực vì chuyện tính cách của Hoàng Hiểu Thiên mà nói chuyện với con trai đi, nhưng Hoàng Hiểu Thiên có đến mức chỉ vì chuyện này mà chạy tới Tô gia làm loạn như vậy không? Cũng chỉ là khắc khẩu một chút, nhưng sau có cần thiết mất công đến mức phải chuyển nhà rồi xuất ngoại luôn không? Làm như vậy chẳng phải là chuyện bé xé ra to rồi sao?

Cho nên.....Chân tướng nhất định là năm đó Hoàng Hiểu Thiên đã làm chuyện gì đó không tốt rồi bị Tô Minh Nguyệt phát hiện, Tô Minh Nguyệt lại nói lại chuyện này với con trai, Tô Yến trong lúc giận dữ liền chạy tới chất vấn Hoàng Hiểu Thiên, Hoàng Hiểu Thiên lúc này mới chạy tới Tô gia làm loạn. Sau đó, là Hoàng gia cảm thấy mất mặt, hoặc là chuyện này đã bị làm lớn lên, cho nên Hoàng gia mới lựa chọn chuyển nhà, rồi lại cho con gái đi nước ngoài?

Nhưng Hoàng Hiểu Thiên năm đó cũng chỉ là một tiểu nha đầu lông tóc chưa mọc đủ, có thể làm được chuyện gì chứ? Tô Lịch lại vì sao muốn giấu mình đây? Nghĩ đến đây, Đông Tâm đang muốn mở miệng, trong đầu liền hiện lên tấm ảnh chụp ba người lúc này. Ánh mắt Đông Tâm lập tức sáng ngời, trong lòng chửi thầm: Mọc nó chứ, tất nhiên là vấn đề ở chỗ đó rồi. Đó là tấm ảnh chụp ba người! Là ba, người, chụp, chung, đó!!!

Tô Lịch cũng nói, mẹ mình mất sớm, anh ta là do chị gái nuôi lớn, cho nên, Tô Lịch và Tô Yến là lớn lên từ nhỏ cùng nhau. Nói cách khác, Hoàng Hiểu Thiên không chỉ là thanh mai của Tô Yến, mà cũng là thanh mai của Tô Lịch nha! Nhưng sao lúc này nghe Tô Lịch kể lại không thấy anh ta đề cập đến chuyện này nhỉ?

Tên này chính là cố tình xóa sạch dấu vết của mình trong chuyện này, là vì sao đây? Có khi nào.....chuyện không tốt mà Hoàng Hiểu Thiên làm có liên quan đến Tô Lịch, cho nên anh ta mới lảng tránh như vậy??!! Nghĩ đến đây, nơ ron thần kinh trong đầu Đông Tâm lập tức hoạt động ầm ầm!!! Khụ, khụ, khụ, thanh mai trúc mã hai nam một nữ.....tổ hợp này có thể suy diễn ra n cốt truyện Mary Sue thánh mẫu, cầu huyết máu chó thiên lôi cuộn cuộn đó

~Nhưng cái tên rầm thối Tô Lịch tính tình không kiên nhẫn này có thể đảm nhiệm vai nam phụ thâm tình được sao?

Đông Tâm càng tưởng tượng, trong lòng lại càng ngứa ngáy, nhưng sợ nếu hỏi ra miệng, khiến Tô Lịch thẹn quá hóa giận, biến khéo hóa vụng thì chết! Bên này Đông Tâm còn đang rối rắm không thôi, bên kia Tô Lịch đột nhiên nói ra một dãy số.

Đông Tâm nào không phản ứng kịp, đàn mặt ra: "Hả? Cái gì?"

"Mật khẩu mở điện thoại." Tô Lịch khoanh tay: "Anh chỉ nói một lần thôi, có nhớ hay không là chuyện của em."

Nghe thế Đông Tâm liền đứng bật dậy từ chỗ ngồi, ngao ngao nói: "Có người vô sỉ như anh sao? Nói một lần nữa mau!!!"

Thấy sự chú ý của Đông Tâm bị dời đi, Tô Lịch vừa lòng nhướng mày, lúc này mới lập lại một lần nữa mật khẩu. Mà Đông Tâm bên này còn đang lo sợ mình không nhớ được, vừa lăm bắm trong miệng vừa tìm điện thoại trong túi. Nhưng cô vừa mở màn hình lên, nhớ lại mật khẩu để nhập liền sững sờ, đứng đờ người tại chỗ, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Tô Lịch.

Tô Lịch nói: "Sao vậy? Đừng nói với anh là em lảm bảm như thế nhưng vẫn quên đấy nhé?"

Đồng Tâm lắc lắc đầu, đồng thời trên mặt cũng liền xuất hiện hai rãnh mây đờ. Cô gãi đầu, thẹn thùng nói: "Mặt khẩu này.....là sinh nhật của ba mẹ tôi....." Một người đàn ông, không chỉ quan tâm đến từng chi tiết nhỏ của bạn, mà còn nhớ kĩ cả sinh nhật ba mẹ của bạn, hạ bút thành văn.... Người đàn ông như vậy.....nói Đồng Tâm không cảm động là giả. Nhưng cảm động thì cảm động, cô lại có chút khủng hoảng, không biết phải làm sao.

Khụ, khụ, khụ, nếu là trong tiểu thuyết hay manga hoặc anime, nữ chính gặp phải tình huống như thế này thì nên biểu hiện như thế nào nhỉ? Khụ, khụ, khụ, nếu bây giờ cô che mặt chạy ra ngoài, có vẻ giống con điên lảm không ta?

Cho đến tận giây phút này, Đồng Tâm mới hiểu rõ vì sao mình lại cam tâm tình nguyện nhường nhịn Tô đại tỷ Tô Minh Nguyệt, không phải bởi vì sau 6 năm, mình trở nên bánh bao hay độ lượng hơn, mà bởi vì Tô Lịch đối xử với mình quá tốt, vô cùng tốt! Chiều theo tính cách của Đồng Tâm, nếu có người đối tốt với cô, cô nhất định sẽ đáp trả trăm lần, ngàn lần! Chắc hẳn là vì chuyện này, cho nên cô mới nhường nhịn Tô Minh Nguyệt, là vì bản thân luyến tiếc không muốn làm Tô Lịch khó xử đi?

Đầu bên này, Tô Lịch nhìn mặt Đồng Tâm hết đỏ lại trắng, tâm trạng liền vô cùng tốt, nhin không được muốn lại gần trêu chọc bà xã mình một chút, nên liền nghiêng đầu đến bên tai cô, cố tình hạ giọng nói: "Nhớ kĩ chưa, kết sắt trong nhà, mặt mã vào cửa, thẻ ngân hàng các loại, đều là cái này...."

Nghe thế, mặt Đồng Tâm càng đỏ hơn, chân tay luống cuống, sau đó mới vui đầu nhập mặt khẩu. Nhưng nhập lần 1, không đúng. Nhập lần 2, vẫn không đúng. Nhập tiếp lần thứ 3, vẫn không đúng! Đồng Tâm há hốc mồm, ngẩng đầu nói: "Sao mặt khẩu lại không đúng vậy?"

"Đưa đây anh xem." Tô Lịch thấy vậy liền đưa tay cầm lấy điện thoại, từ tay nhập lại mặt khẩu. Một lúc lâu sai, anh yên lặng ngẩng đầu lên.....

"Đồng Tâm," Tô Lịch nói, "Hiện tại anh có một tin tốt, một tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?"

Đồng Tâm mang về mặt "Anh đang troll tôi à" nói: "Tô Lịch, anh đừng nói với tôi là mặt khẩu sai nhé!"

Tô Lịch ho khan: "Đại khái là do lúc đó bị em cướp tới cướp lui nên chắc là bị sai vị trí các số rồi." Dứt lời, Tô Lịch vội nói tiếp: "Nhưng đây là tin xấu, tin tốt chính là, anh quyết định sẽ mua cho em....."

"quả táo 6" nhưng ba chữ kia còn chưa kịp nói xong đã bị tiếng rít gào của Đồng Tâm cắt ngang:

"ĐỒ LỪA ĐẢO!!!!!"

Hừ, cảm động cái rắm í!!!

Trên mạng có một câu danh ngôn là: Phụ nữ khi yêu đều là Holmes. Lời này đặt lên người Đồng Tâm chính là chuẩn không cần chỉnh.

Có một đoạn thời gian, Đồng Tâm ép Tô Lịch cai thuốc. Tô Lịch ở nhà không cách nào hút được, liền kiếm cớ đi ra ngoài hút. Một lần nọ, Tô Lịch lấy cớ xuống nhà lấy chuyển phát nhanh để chuồn êm đi hút thuốc, nhưng vừa về đến nhà đã bị Đồng Tâm phát hiện.

Tô Lịch ỷ vào việc Đồng Tâm không có chứng cứ, sống chết không chịu thừa nhận. Thấy vậy, Đồng Tâm cười ha ha hai tiếng, lập tức biến thành Holmes tiến hành phân tích:

"Tô Lịch, anh ngừng lại miệng anh xem, vừa rồi anh đã mua kẹo cao su ăn đúng không? Chỗ bán kẹo cao su gần đây nhất cách 5" đi bộ. Sau khi nhận chuyển phát nhanh xong, anh không lên nhà ngay mà lại chạy đi tận siêu thị ở xa để mua kẹo cao su, điều này không phù hợp với bệnh lười kinh niên của anh. Đây là thứ nhất."

"Thứ hai, anh bình thường đều không ăn kẹo cao su, thời điểm duy nhất ăn kẹo cao su là để loại bỏ mùi hôi khi hút thuốc lá trong miệng. Anh còn cho rằng việc anh làm là hoàn hảo không dấu vết sao, thực ra anh đây chính là đang lạy ông tôi ở bụi này đây. Còn nữa, anh cho rằng trong miệng không còn mùi thuốc là xong sao? Trên người anh thì sẽ không lưu lại mùi chắc? Anh tự ngửi ngón tay mình xem, nếu trên đó không có mùi thuốc thì em đây liền theo họ anh!!"

Nghe vậy, Tô Lịch hoàn toàn giương cờ trắng đầu hàng.

Lại một lần khác, Tô Lịch thức đêm chơi điện tử đến 4h sáng, lại sợ bị Đồng Tâm mắng nên liền ngủ lại thư phòng. Hôm sau, Đồng Tâm liền hỏi hôm qua mấy giờ anh đi ngủ, Tô Lịch thuận miệng đáp 12r, Đồng Tâm liền không nói gì nữa.

Tô Lịch cho rằng mình đã qua cửa, không ngờ, một lát sau, Đồng Tâm lại nói:

"À, sáng nay con chó nhà hàng xóm sủa, anh có nghe thấy không?"

Tô Lịch thuận miệng trả lời: "Không nha."

Không ngờ, vừa dứt lời, Đồng Tâm liền nhảy bổ tới. Trong lòng Tô Lịch lộp bộp hai tiếng, còn đang định biện giải hai câu thì bên kia Sherlock Tâm đã lên tiếng:

"Tô Lịch, anh có một thói quen mà chắc chính anh cũng không biết. Đó chính là, một khi anh đã ngủ sâu thì có động đất sập nhà anh cũng không tỉnh, mà lúc anh ngủ sâu nhất là vào khoảng từ tiếng thứ 3 đến thứ 5 sau kể từ khi bắt đầu ngủ."

"8h sáng hôm nay, con chó nhà hàng xóm kêu đến mức nào anh biết không? Em nói thế này cho anh dễ hiểu nhé, chính là đến mức mà Trương mẹ ở công lớn còn tưởng có người ngược đãi động vật mà đi báo cảnh sát. Nhưng lúc này anh lại nói..... Anh, Không, Nghe, Thấy, Tiếng, Chó, Sủa! Vì sao ư? Đương nhiên là vì lúc đó anh mới bước vào giai đoạn ngủ sâu. 8h sáng, anh vẫn còn đang trong giai đoạn ngủ sâu. Tô đại giáo sư, anh lại đây tính giúp em một chút, hôm qua anh ngủ lúc mấy giờ vậy?"

Nghe xong lời này, Tô Lịch liền chủ động đem bàn giặt quần áo ra, yên lặng quỳ xuống.

Bất luận là Tô Lịch có chỉ số thông minh là 200 hay là đại giáo sư cũng thế, ở trước mắt Sherlock Tâm, đều là rác rưởi hết.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhảm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 17

Bởi vì Tô Lịch nằm viện nên Đông Tâm liền bắt đầu công cuộc chạy đi chạy lại giữa nhà và viện. Đến đây cô mới biết, làm bà chủ của một gia đình có biết bao nhiêu khó khăn. Mỗi ngày giặt quần áo, cơm con nước nước còn chưa tính, lại còn phải lau dọn quét tước nhà cửa, bởi chỉ cần không làm một hôm thôi, trong nhà liền bẩn đến nỗi không có chỗ đặt chân. May mà hai hôm nay Tô Lịch muốn chăm sóc dạ dày, cho nên mỗi ngày chỉ cần đồ gạo vào nồi cơm điện hâm cháo cho anh là xong, nhưng cứ nghĩ đến cảnh sau khi Tô Lịch xuất viện trở về nhà, cô sẽ phải đi chợ nấu cơm mỗi ngày thì liền cảm thấy tương lai thật là u ám.

Trong lúc này, Văn Từ cũng có tới bệnh viện một chuyến, Đông Tâm thừa dịp tiễn cô ấy xuống lầu liền khóc lóc kể khổ, cuối cùng là đem chuyện của Tô Yến nói với cô ấy. Văn Từ nghe xong thế mà lại không có tư thế mở miệng là mắng chửi người như mọi ngày, ngược lại còn tấm tắc cảm thán: "Quả nhiên là chân ái á, đến nay đã qua biết bao nhiêu năm rồi, đến đối tượng thâm mến mình ngày xưa cũng thành mợ nhỏ của mình rồi, vậy mà đôi cậu nam nữ kia vẫn còn tơ lòng dẫu đứt vẫn còn vẫn vương a

"

"Biến!" Đông Tâm nghe Văn Từ trêu chọc mình, liền lấy tay đẩy đẩy cô ấy vài cái, xong mới nhũn mảy nói: "Nhưng tớ vẫn không hiểu, cậu nói bọn họ là thật lòng yêu nhau, vậy sao không trực tiếp ở bên nhau chứ? Tô Yến lại đi cầu hôn với Nhuế Thanh là có ý gì đây? Hôm trước hai bọn họ tới thăm Tô Lịch, tớ nghe Nhuế Thanh nói, hai người họ thậm chí đang chuẩn bị đi xem khách sạn để đặt tiệc cưới rồi."

Văn Từ bó tay lắc đầu: "Nói cậu ngốc cậu còn cứ cãi. Cho dù Tô Yến muốn quay lại với bạn gái cũ thì cũng phải được người ta đồng ý trước đã nha!"

Đông Tâm kinh ngạc: "Ý của cậu là.....?"

Văn Từ gật đầu: "Người phụ nữ này, n năm trước nếu có thể đem Tô Yến biến thành hàng dự phòng, ai mà biết được n năm sau cô ta có tiếp tục coi Tô Yến là hàng dự phòng một lần nữa không chứ? Hừ, loại hàng bitchy như cô ta bà đây thấy nhiều rồi, cái gì mà "anh yên tâm, em sẽ không phá hủy gia đình anh", rồi thì "chúng ta chỉ đơn thuần là quan hệ thể xác".... Mấy câu không biết xấu hổ như vậy mà có thể đường hoàng há mồm ra mà nói, đúng là kinh tởm..."

Nghe vậy Đông Tâm liền chống cằm suy nghĩ, thấy có vẻ đúng. Tô Yến nhiều năm như vậy rồi vẫn chưa lập gia đình, nếu Hoàng Hiểu Thiên thật sự muốn cùng hán ở một chỗ thì đã không đợi đến tận ngày hôm nay. Hơn nữa cô nhìn bộ dáng hôm đó của Hoàng Hiểu Thiên, tuy rằng không thể nói khuynh quốc khuynh thành, nhưng bốn chữ "thiên sinh lệ chết" là hoàn toàn xứng đáng. Với nhan sắc như vậy, lại còn là du học sinh, bên cạnh hẳn là không thiếu người theo đuổi mới đúng chứ.

Nhưng Hoàng Hiểu Thiên này thứ nhất không có bạn trai chính thức, thứ hai lại không muốn quay lại với Tô Yến, cho nên, cô ta đang có ý đồ gì đây?

Hoặc là nên nói, rồi cuộc cô ta đang chờ đợi điều gì? Chẳng lẽ suy đoán của cô là thật, Hoàng Hiểu Thiên và Tô Lịch.....

Nghĩ đến đây, Đông Tâm liền do dự một lát, cuối cùng đem hết mấy lời phân tích mình nói với Tô Lịch nói cho Văn Từ. Cuối cùng nói: ".....Chuyện là như thế đó. Cậu nói xem, Hoàng Hiểu Thiên này sẽ không thật sự cùng Tô phiền phức nhà tớ có vấn đề gì chứ?"

Văn Từ nghe xong liền nhướng mày, vẻ mặt bất quá mở miệng: "Ai nha, nhanh như vậy đã thành "Tô phiền phức nhà tớ" rồi sao? Nha~ Tô Lịch này đúng là có bản lĩnh đấy, mặc kệ là trước khi cậu trọng sinh cũng được, sau khi cậu trọng sinh cũng thế, anh ta đều có thể dễ dàng thu thập cậu nha. Ày nha, hai người các cậu sẽ không lẫn đến trên giường luôn rồi đó chứ?"

Đông Tâm thấy thiếu phụ Văn Từ lại mở ra chế độ đen tối, vội vàng lên tiếng: "Dừng! Nói chuyện chính đi!"

Văn Từ nhún vai: "Có liên quan hay không tớ không biết, nhưng không phải tra một chút là được rồi sao."

Đông Tâm chớp mắt: "Tra như thế nào?"

Văn Từ hắc hắc cười gian hai tiếng, nín vai Đông Tâm nói: "Cậu có còn nhớ năm đó chúng ta chơi trò chơi truy tìm như thế nào không?"

Nghe đến đây Đông Tâm lập tức ngẫm hiểu rõ.

Ba ngày sau, Tô Lịch xuất viện.

Bởi vì hôm xuất viện vừa vặn cũng là hôm Tô Minh Nguyệt được nghỉ phép, cho nên Tô Minh Nguyệt liền bảo đôi vợ chồng son về Tô gia ăn cơm tối. Lúc hai người đến Tô gia, Tô Yến còn tăng ca chưa về, Tô Minh Nguyệt thì đang bận rộn trong phòng bếp. Đôi vợ chồng son sau khi chào hỏi qua Tô Minh Nguyệt liền ngồi trong phòng khách xem TV.

Vừa vào đến phòng khách, ánh mắt Đông Tâm lập tức bị bức tranh sơn dầu treo trên tường hấp dẫn. Tô Lịch thấy cô nhìn không chớp mắt liền cong môi nói: "Em thấy thế nào?"

"Cũng được." Đông Tâm chống cằm bình luận. "Kết cấu tổng thể không tồi, nhưng màu sắc có vẻ hơi thái quá." Dứt lời liền nhìn thấy chữ kí ở góc bức tranh, nhất thời ghen hờn tràn trối, quay đầu lại nhìn Tô Lịch:

"Đây là anh vẽ?"

Tô Lịch nhướn mày, vẻ mặt tự đại: "Hỏi còn đi học có vẽ chơi một chút, sau khi tốt nghiệp thì vì bận quá nên cũng không cảm cộ vẽ nữa."

Nghe vậy Đông Tâm liền im lặng, một lúc sau mới nói: "Còn không?"

"Phòng ngủ anh chắc còn mấy bức đấy. Anh dẫn em đi xem."

Tuy rằng Tô Lịch đã dọn ra nhiều năm, nhưng bài trí trong phòng vẫn giữ nguyên như khi anh vẫn còn ở đây. Đông Tâm bước vào phòng, đập vào mắt là giá sách kê sát tường, bên trên đầy ắp các loại sách, Tô Lịch rút ra từ tầng một của giá sách một chồng tranh đưa cho cô. Có thể nhìn ra được, Tô Lịch và Tô Minh Nguyệt rất thích tranh sơn dầu, mỗi bức tranh đều dùng vải trắng bọc lại. Đông Tâm vừa lật vài ra vừa xem, cho đến khi nhìn thấy bức tranh cuối cùng, sắc mặt liền trở nên xanh mét, đến mức niết nhẹ cũng có thể ra nước.

Tô Lịch thấy vậy liền giật mình, còn chưa kịp hỏi nguyên nhân thì Đông Tâm đã đặt mấy bức tranh kia xuống, sau đó vỗ tay nói: "Tốt lắm, quỳ xuống đi!"

Tô Lịch cứng lưỡi: "Cái gì?"

Đông Tâm cười ha ha: "Tô tiên sinh, chắc anh có nằm mơ cũng không ngờ được đúng không? Không ngờ bức tranh cuối cùng này lại trở thành bằng chứng để tố cáo anh nhì? Lại đây nào, chúng ta cùng nhau tâm sự về vị thanh mai trúc mã đã thầm thích anh nhiều năm Hoàng, Hiểu, Thiên!"

Nghe xong mấy lời này, Tô Lịch liền có cảm giác ngũ lôi oanh đình, mãi lâu sau mới hoảng hốt nói: "Em đã biết? Ai nói cho em? Là chị hai hay là....."

Đông Tâm cắt ngang lời Tô Lịch, hừ lạnh: "Ai cũng không phải. Là Hoàng Hiểu Thiên tự mình nói với tôi." Khụ, khụ, thực ra nhắc đến chuyện này thì phải kể đến trò chơi truy tìm mà Đông Tâm và Văn Từ chơi năm đó.

Năm đó, Văn Từ vừa tròn 24 tuổi, mẹ cô ấy liền gấp đến độ chỉ hận không thể lập tức một cước đá bay cô ấy ra khỏi nhà. Kết quả là vợ kịch xem mặt liền oanh oanh liệt liệt mở mồm. Nhưng cách mẹ Văn tìm đối tượng cho con gái lại hoàn toàn khác với những người khác. Người ta tìm đối tượng giới thiệu thì đều là thông qua thân thích bạn bè, hoặc là người môi giới, nhưng mẹ Văn lại chính là ở trên phố làm loạn!

Thấy tiểu soái ca liền túm người ta lại hỏi thăm có kết hôn chưa, nhà có mấy phòng, bên ngoài có mấy mét vuông đất. Ban đầu Văn Từ cảm thấy cách này rất không đáng tin cậy, hơn nữa phương thức tìm người kì cục như vậy chắc chắn cũng sẽ không có ai theo, nên liền để mặc mẹ Văn làm loạn. Không ngờ, lại có một người đồng ý đến gấp mặt thật. Điều này khiến cho Văn Từ cảm thấy vô cùng rối rắm, không đi, thái hậu nhà cô ấy nhất định sẽ nổi giận, còn đi, ai mà biết được đối phương là người như thế nào chứ?

Lúc đó, Đông Tâm nghe vậy liền lặng lẽ cười nói: "Ai nha, điều này quá đơn giản, cậu cho tớ tên thật và số QQ của anh ta, tớ cam đoan chỉ trong một ngày liền giúp cậu điều tra tường minh mọi chuyện."

Cứ như vậy, thần thám Sherlock Tâm lại một lần nữa tái xuất. Cô quả thực chỉ trong thời gian một ngày đã điều tra ra được tường tận về anh ta, thậm chí cả chuyện ba mẹ đối phương ly hôn lúc nào, nguyên nhân là gì cũng tra được hết.

Hôm đó ở bệnh viện, sau khi được Văn Từ nhắc nhở, Đông Tâm mới nhớ ra phần bản lĩnh này của mình nên cô liền về nhà, bắt đầu hành trình "Truy tìm dấu vết". Bước đầu tiên, thông qua QQ của Tô Lịch và Tô Yến, lại thông qua tin nhắn, cô xác định được số QQ của Hoàng Hiểu Thiên. Sau đó lại dùng máy tính khóa toàn bộ hệ thống mạng nội bộ, tài khoản Qzone, Weibo, blog, Baidu, Tieba.....của cô ta. Chính là, muốn biết bí mật ẩn giấu sâu bên trong nội tâm của một người, chỉ chú ý tới tên của cô ta là vô dụng.

Bước thứ hai, Đông Tâm lại thông qua những tình hình đáng chú ý của bạn bè Hoàng Hiểu Thiên, tiến hành đào, đào, đào, cuối cùng tìm được một nick Weibo khác của Hoàng Hiểu Thiên cùng với một blog tư nhân của cô ta.

Blog này bắt đầu được sử dụng từ năm 2002, nội dung bên trên toàn bộ đều là nỗi thương nhớ cùng niềm hận thù đối với "một người nào đó". Hận anh ta làm lơ chính mình, hận anh ta luôn tỏ ra thanh cao lạnh nhạt, nhưng đồng thời, Hoàng Hiểu Thiên cũng rất yêu thích tài hoa và dung mạo của "một người nào đó". Cô ta ngày ngày ôn lại kỉ niệm khi hai người còn chơi chung với nhau hồi nhỏ.

"Khi đó hai chúng tôi cùng học tại một trường cấp 2. Mỗi ngày dậy sớm rời giường, chỉ cần nghe được động tĩnh ngoài cửa là tôi liền biết đó là anh ấy. Sau đó, tôi liền đi theo anh ấy xuống lầu, giả vờ tình cờ gặp, rồi cùng anh ấy đi học. Đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất thời cấp 2 của tôi." Đông Tâm vừa đọc blog của Hoàng Hiểu Thiên vừa nôi da gà, đến khi đọc xong cả thì da gà cũng rơi đầy đất rồi.

Đông Tâm nghiêm túc phân tích: "Tôi nhớ không nhầm thì hình như Tô tiên sinh học ở trường cấp 2 Nhất Trung đúng không? Thật là trùng hợp, Hoàng Hiểu Thiên kia cũng học tại Nhất Trung đó. Mà cả cấp 2 và cấp 3 Tô Yến đều học ở Tam Trung, vậy xin hỏi Tô tiên sinh, "khoảng thời gian hạnh phúc nhất" của Hoàng Hiểu Thiên rốt cuộc là trải qua với ai vậy nhỉ?"

"Còn nữa, tôi nghe chị gái anh nói, lúc đó anh có cơ hội được đi học ở một trường trung học top 1, nhưng anh lại sống chết không chịu, kiên quyết muốn điền nguyện vọng vào Tam Trung. Xin hỏi Tô tiên sinh, lúc đó anh làm vậy là để trốn ai vậy? Theo lý mà nói, thầy cô giáo ở Nhất Trung đương nhiên phải tốt hơn thầy cô giáo Tam Trung rồi. Anh tới trường Tam Trung của chúng tôi làm gì?"

Đông Tâm vừa dứt lời, Tô Lịch liền sâu kín đáp: "Anh tới Tam Trung tìm vợ. Vợ anh cô ấy học ở trường đó, nên anh không còn cách nào khác phải tới để làm quen."

Thấy Tô Lịch miệng lưỡi trơn tru, Đông Tâm nghiêng răng nói: "Anh câm miệng! Anh đừng tưởng rằng có thể hàm hồ cho qua mọi chuyện như vậy. Tôi hỏi anh một lần nữa, vào thời điểm năm 2002, là lúc Hoàng Hiểu Thiên 17 tuổi, tôi tính không sai chứ? Theo như lời nói của Tô tiên sinh, Hoàng Hiểu Thiên và Tô Yến lên cấp 3 thì bắt đầu yêu nhau, lúc 17 tuổi, không phải là thời điểm hai bọn họ đang tình nồng ý mật keo sơn gắn bó sao? Nhưng tại sao trên blog của cô ấy từng câu từng chữ đều thể hiện sự oán và nỗi khổ tương tự vậy?"

Nghe đến đây, Tô Lịch đang muốn biện giải vài câu lại bị Đông Tâm ngắt lời: "Còn nữa, phiên Tô tiên sinh xem cái blog này một chút..... "người nào đó" hôm nay lại có một tác phẩm nữa, cô gái nhỏ xách váy trên bờ biển. Hi hi, tôi đã lên chụp lại nó, thật sự rất thích bức tranh này, nếu vẽ xong anh ấy có thể tặng tôi thì thật là tốt!" Nha, ở đây còn có ảnh đó, Tô tiên sinh có muốn thưởng thức một chút không?"

Dứt lời, Đông Tâm liền gờ điện thoại đến trước mặt Tô Lịch. Tô Lịch vừa nhìn thấy màn hình di động tức khắc liền nhận ra: Hết hy vọng rồi!

Bên này, Đông Tâm thấy Tô Lịch héo như tro tàn liền cười ha ha hai tiếng, nhìn điện thoại mình, rồi lại nhìn bức tranh trước mặt, tằm tắc nói:

"Ai nha, Tô tiên sinh, anh có thể giải thích một chút cho tôi được không, vì sao hai bức tranh này lại giống nhau thế nhỉ?"

Việc đã đến nước này thì còn gì mà giải thích nữa? Tô Lịch hắng giọng, nói:

"Đông Tâm, anh giấu em chuyện này chỉ là sợ em sẽ nghĩ nhiều, không có ý gì khác."

"Tôi nghĩ nhiều cái gì?" Đông Tâm cứng cổ: "Tôi không có nghĩ nhiều, cũng không có dư thừa hơi sức mà nghĩ nhiều!"

Tô Lịch đỡ trán: "Anh cùng Hiểu Thiên thật sự không có gì. Em xem blog của cô ấy cũng thấy rồi đấy, anh không hề có thái độ gì với cô ấy cả, sau đó lại vì muốn trốn cô ấy, thậm chí còn thi vào Tam Trung. Từ đó về sau, cô ấy liền tuyệt giao với anh, bọn anh cho dù đứng đối mặt với nhau cũng sẽ không nói gì. Lại tiếp sau đó, đến khi học đại học, anh mới biết cô ấy và Tô Yến ở cùng một chỗ."

Nói đến điểm mấu chốt, Tô Lịch lại ngừng lại. Đông Tâm thực sự không nhịn được, hỏi: "Sau đó thì sao?" Sau đó.....rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà có thể khiến Hoàng Hiểu Thiên trở mặt với Tô Minh Nguyệt, lại vì nguyên nhân gì mà khiến Hoàng gia phải chuyển nhà?

Tô Lịch mím môi, lúc này mới thấp giọng nói: "Sau đó, có một lần anh được nghỉ nên về nhà, thấy mẹ nên nghỉ ở trong phòng. Đúng lúc ấy Hiểu Thiên cũng tới, cô ấy thừa dịp lúc anh ngủ vụng trộm chui vào phòng anh, sau đó.....bị chị gái anh phát hiện."

Nghe vậy, Đông Tâm khiếp sợ. Cô bây giờ mới hiểu vì sao Tô Lịch phải nói năng thận trọng trong chuyện này, việc này đối với một cô gái, thật đúng là quá.....

Mặc dù Tô Lịch có ý chỉ nói qua, nhưng đầu óc cường đại của Đông Tâm vẫn không kiềm được mà tưởng tượng ra một hình ảnh.....

Tô Lịch trẻ tuổi nằm ngửa trên giường, trong tay có lẽ vẫn đang cầm một quyển sách. Mà đúng lúc này, Hoàng Hiểu Thiên gõ cửa bước vào, cô ấy vốn muốn lấy hết can đảm nói với Tô Lịch hai câu, nhưng vừa thấy dáng vẻ nhũn nhũn khi ngủ của Tô Lịch, trong lòng liền không nhịn được nổi từng cơn sóng. Kim lòng không đậu, cô bước chân đi đến bên người Tô Lịch, cúi người hôn lên đôi môi mềm mại của anh....

Cảnh tượng đến đây liền dừng lại, Đông Tâm tròn mắt nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy sự bất mãn khó chịu bùng nổ trong lòng. A a a a, đây là nụ hôn đầu tiên đúng không??? Là nụ hôn đầu đó!!! A a a a, đây không phải là đặc quyền lưu manh của riêng cô đối với Tô Nhị Hóa thôi sao? Không ngờ đặc quyền này lại thuộc về Hoàng Hiểu Thiên, thế là thế nào chứ!!! A a a a, vì cái lòng gì mà bây giờ trong đầu cô lại xuất hiện thêm vài hình ảnh hạn chế nữa thế??? Vì sao a a a??? Ngoài hôn môi ra, có thể phát sinh thêm vài chuyện nữa khác nữa không đây???

(ㄍ ^ ㄍ) Tô Nhị Hóa, thì ra anh đã sớm không còn tâm thần tinh tiết nữa rồi, bà đây muốn hru anh!!

Bên này, Tô Lịch vẫn chưa phát hiện ra nội tâm dậy sóng của Đông Tâm, tiếp tục nói: "Theo lời chị anh nói, thực ra đây không phải là lần đầu tiên. Trước đây, Hiểu Thiên thường xuyên thừa dịp người ta không chú ý liền len vào phòng anh, sờ chỗ này một tí, chạm chỗ kia một tí. Lúc đầu chị ấy tưởng

là Hiểu Thiên thích mấy bức tranh của anh, sau mới nhận ra điều không thích hợp. Sau đó nữa thì, khụ khụ, em biết rồi đấy, chị ấy nói chuyện này với Tô Yến, Tô Yến lại chạy đi tìm Hiểu Thiên chất vấn. Hiểu Thiên giận quá liền đến tìm chị anh đôi co. Lúc ấy..... Dù sao chắc cũng do cô ấy còn trẻ, liền xúc động nói quen với Tô Yến chẳng qua là muốn lợi dụng cậu ấy để tiếp cận anh...."

"Chỗ anh ở là khu chung cư kiểu cũ, hàng xóm đều là đồng nghiệp trong bệnh viện nên không bao lâu sau đủ các thể loại chuyện bị truyền ra. Anh thì không sao, vì dù anh học đại học nên ở kí túc xá, chẳng mấy khi về nhà, còn chị gái anh thì chị ấy vốn chẳng bao giờ quan tâm đến mấy lời đồn đại vớ vẩn này cả. Nhưng Hiểu Thiên là một cô gái, nên gia đình cô ấy không còn cách nào khác phải dọn đi."

Nói xong, Tô Lịch vẫn thấy Đông Tâm đứng sững sờ tại chỗ không nói câu nào, Tô Lịch buồn bực gọi cô mấy lần, lúc này Đông Tâm mới chậm rãi nói: "Nghe anh nói như vậy, tôi bây giờ tin chắc tình cảm của Tô Yến với Hoàng Hiểu Thiên là tình yêu chân thực rồi." Thử hỏi có mấy người đàn ông dưới tình huống bị bạn gái đòi cho cái nón xanh to như vậy mà vẫn có thể giữ nguyên tình cảm của mình, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện chờ cô ấy, kể cả cô ấy có coi mình như một pháo hôi đi chăng nữa.

Vốn Đông Tâm lo lắng mình gả cho Tô Lịch vì muốn chết cũng phải giành được một trang trên sổ hộ khẩu của Tô gia, hiện tại xem ra người chân chính có tâm tư này phải là Hoàng Hiểu Thiên mới đúng. Mà không biết xui xẻo thế nào mà Hoàng Hiểu Thiên lại là nguyên nhân khiến cô hoàn toàn cắt đứt với Tô Yến mà đến với Tô Lịch. Đúng là oan nghiệt, oan nghiệt mà.

Nghĩ đến đây, Đông Tâm lại hí hóp mắt liếc nhìn Tô Lịch, âm dương quái khí nói: "Anh cũng là tình yêu chân thực nha! Người khác lợi dụng lúc anh ngủ đi vào hôn trộm anh, sàm sỡ anh, anh vẫn còn một Hiểu Thiên hai Hiểu Thiên thân thiết như vậy. Ài nha, nghe khẩu khí vừa rồi của Tô tiên sinh hình như còn có vẻ cảm thấy là tiêu cô nương nhà người ta là phải chịu ủy khuất nữa kìa. Cũng đúng thôi, không phải chỉ là nhân lúc anh ngủ hôn một cái, ôm một cái thôi sao, đây cũng là do người ta cảm lòng không đậu mà thôi, sao có thể hoàn toàn trách Hiểu Thiên được chứ, nhỉ?"

Tô Lịch đang muốn giải thích là anh gọi là "Hiểu Thiên" chỉ là do thói quen nhiều năm nên thuận miệng gọi mà thôi, nhưng lời nói vừa ra đến miệng, một ý nghĩ trong đầu chợt lóe lên, đôi mắt Tô Lịch liền trở nên sâu thẳm, cong môi nói: "Đông Tâm, em ghen à?"

Thấy vẻ mặt đắc ý mừng thầm của Tô Lịch, Đông Tâm bỗng nhiên ngẩn ra, mở miệng nói: "Tôi ghen cái chứ? Ăn dấm có gì ngon đâu? Tôi lại cũng không thích anh, ày, mà thôi nói thật, tôi thấy hai người rất xứng đôi đấy. Sao hỏi ấy anh không đuổi theo cô ấy tới Pháp nhỉ?" Mà xỏ ra một tràng xong, chính Đông Tâm cũng thấy ngây ngẩn cả người.

..... Ăn dấm có gì ngon đâu?

..... Anh với cô ấy rất xứng đôi.

..... Sao anh không đuổi theo cô ấy tới Pháp nhỉ?

Ách, mấy lời vừa rồi của cô, sao nghe thế nào cũng giống mấy lời thoại kinh điển của mấy cô nữ sinh khi ghen thế nhỉ?

Nghĩ đến đây, Đông Tâm hơi xấu hổ, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Tô Lịch đang cười đến gập cả người lại, Đông Tâm thẹn quá hóa giận, dậm chân: "Cười cái gì mà cười! Anh nghiêm túc chút đi! Tôi đang cãi nhau với anh đấy!!"

"Được được được, em nói gì cũng được." Tô Lịch vỗ đầu Đông Tâm, mắt cong cong thành hình trăng lưỡi liềm, nói: "Nhưng vợ à, chúng ta có thể ra ngoài rồi cãi nhau tiếp được không?"

Đông Tâm buồn bực: "Vì sao?"

Tô Lịch: "Bởi vì trong này mùi dấm nồng quá, anh sợ hun chết em."

Đông Tâm: "Cút!!!"

Tô Minh Nguyệt bỏ cá vào nồi chuẩn bị hầm xong mới phát hiện trong nhà hết mất mai quế lộ (một loại rượu gia vị), liền tháo tạp dề định đi ra ngoài mua. Nhưng lúc đi qua cửa phòng ngủ của Tô Lịch, liền thấy Đông Tâm đang ngồi xỏm trên mặt đất hí hoáy với dàn máy tính. Tô Minh Nguyệt thấy vậy vô cùng nghi hoặc, nhú mày hỏi: "Cô đang làm gì đấy?"

"Tháo bo mạch chủ ạ." Đông Tâm thuận miệng trả lời.

"Tháo bo mạch chủ làm gì?"

"Để bắt Tô Lịch quỳ!" Lời vừa dứt, Đông Tâm mới nhận ra có gì đó sai sai ở đây. Động tác trên tay cô ngừng lại, hơi ngẩng đầu lên, cứng lưỡi nói: "Chị...chị hai, em sai rồi....."

Tía má mới, cô cư nhiên lại làm trò trước mặt Tô Minh Nguyệt, muốn cho em trai bảo bối của bà ấy quỳ bần phỉm. Lão thái thái này sẽ không hủy diệt cô luôn chứ?! Cô bây giờ quỳ xuống nhận lỗi liệu còn kịp không?

Không ngờ, Tô Minh Nguyệt nghe xong lời này liền trừng mắt dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn Đông Tâm, mắng: "Cô cũng biết sai? Cô đương nhiên là sai rồi! Thời buổi bây giờ còn ai bắt ông xã quỳ bo mạch chủ nữa chứ? Nhà người ta chính là quỳ bóng, cái loại mà trên đồ có gai í. Nếu vẫn không có tác dụng thì bắt quỳ bần phỉm, quỳ điều khiển từ xa. Hừ, thời đại nào rồi mà còn quỳ bo mạch chủ nữa chứ! Đúng là!"

Nghe xong Đông Tâm liền nghẹn họng nhìn trần trời, hoàn toàn bị đóng đinh tại chỗ. Mà bên kia, lão thái thái còn vừa đi ra ngoài vừa lẩm bẩm:

"Không ngờ bây giờ vẫn còn người phụ nữ ngu ngốc như vậy, dạy chồng cũng không xong, còn không bắt kịp xu thế bằng bà già này đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18

Sau khi Đông Tâm biết được chân tướng thì lập tức xuống lầu gọi điện thoại cho Văn Từ.

Nhưng sau khi cô nói hết chuyện của Hoàng Hiểu Thiên cho Văn Từ xong thì ngoài ý muốn là đối phương hoàn toàn không có phản ứng gì.

"Tớ đã sớm đoán được mọi chuyện sẽ là như thế này mà." Văn Từ chậm rãi nói, "Ai nha, Tò gia nhà các cậu đúng là một xô máu chó luôn mà, không trật tí nào luôn. Mỗi tình đầu của mợ nhỏ là cháu trai, mà mỗi tình đầu của cháu trai lại đi say mê cậu nhỏ. Đúng rồi, không phải cậu biết về tranh sao, dứt khoát quay về nghề cũ về luôn chuyện này thành một bộ truyện tranh đi, chắc chắn sẽ giàu to luôn. Tốt nhất là về Hoàng Hiểu Thiên đã từng bị sảy thai, rồi về thêm Tô Yến mắc cái bệnh nan y gì đó í..."

"Cút cút cút!" Đông Tâm nghe Văn Từ bịa chuyện liền mắng: "Trong lòng tớ thực sự đang ghen ừ một cục to tướng nên mới tìm cậu để xả ra, cậu lại còn móc mĩa tớ."

Văn Từ xì một tiếng: "Đại tỷ à, cho hỏi cậu thấy ghen khuấy ở chỗ nào? Theo như lời Tô Lịch nói, từ trước đến giờ anh ta chưa hề nhìn Hoàng Hiểu Thiên lấy một lần nào, cậu ăn chút dấm nhỏ nhỏ coi như tình thú giữa hai người thôi là được rồi, ngàn vạn lần đừng có làm lớn chuyện lên đó, nếu không mọi chuyện rùm beng lên thì đừng trách chị đây không nhắc nhở trước! Hừ, ai mà không có quá khứ cơ chứ, vớ vẩn!"

Đông Tâm nghiêm túc nói: "Tuy trước đây là không có gì, nhưng một bên thì cứ ôm lấy quá khứ không buông, một bên lại suy nghĩ đến tương lai, thế này là không ổn rồi đúng không?" Vốn Đông Tâm cho rằng Tô Yến với Hoàng Hiểu Thiên chỉ là gặp dịp thì chơi, nhưng vừa nãy nghe Tô Lịch nói như vậy, cô mới hiểu ra tình cảm của Tô Yến với Hoàng Hiểu Thiên là vô cùng sâu đậm. Nhưng nếu tình cảm đã sâu đậm như vậy, thì vì sao còn phải suy nghĩ đến chuyện kết hôn làm gì?

Đông Tâm bĩu môi: "Tớ không phải cảm thấy uất ức cho bản thân, chỉ là thấy tiếc cho Nhuế Thanh kia. Tớ luôn cảm thấy bản thân biết rõ hết mọi chuyện mà lại không nói cho cô ấy thì cứ như là đang đồng lõa với Tô Yến vậy. Cảm giác mình đang trở mặt nhìn cô ấy bước vào vũng lầy không lối thoát."

Văn Từ ở đầu bên kia điện thoại nghe vậy liền rầm rì nói: "Đại tỷ, cậu ngàn vạn lần đừng nói cho tớ biết là cậu chuẩn bị biến thân thành thánh mẫu bạch liên hoa trong trắng thuần khiết chuyên đi những tay vào việc của người khác nhé. Hai người bọn họ đã bàn đến chuyện cưới xin rồi, chị gái của Tô Lịch thậm chí đã chuẩn bị sẵn tiền làm lễ hỏi rồi, nếu vì cậu mà chuyện này không thành thì chẳng phải cậu sẽ biến thành tội nhân số 1 của Tô gia sao?"

"Còn nữa, nói trắng ra thì chuyện của hai vợ chồng thật sự rất khó mở miệng. Nếu bởi vì cậu nói ra mà Nhuế Thanh và Tô Yến tan rã thì cũng thôi đi, nhưng nếu rồi là sau khi Nhuế Thanh biết mà vẫn mềm lòng mà tha thứ cho Tô Yến thì nói không chừng còn trách ngược cậu là bà tám lăm miệng đấy! Ai nha, đến khi đó cậu ở Tô gia mới thực sự trở thành hình ảnh của Trư Bát Giới - trong ngoài đều không phải người!"

Nghe xong mấy lời này của Văn Từ, Đông Tâm mới bừng tỉnh đại ngộ, cong mắt trêu chọc: "Cô à, quả nhiên cô nói rất có lý, cháu không còn gì để phản bác nữa. Được, cháu nghe cô, sẽ mặc kệ chuyện của nhà người ta."

Văn Từ hừ hừ: "Cậu đây chính là thiếu đòn mà! Nhất định phải đồ một xô máu chó lên đầu cậu mới có thể hoàn toàn hủy diệt được hào quang thánh mẫu sáng lấp lánh kia của cậu!"

Đông Tâm nghe vậy bật cười thành tiếng: "Đại tỷ à, cậu có cần thiết phải độc miệng như vậy không?"

Ha người nói tới nói lui, lại nói đến Tô Minh Nguyệt. Nghe Đông Tâm kể chuyện hôm ở bệnh viện, Văn Từ liền thở dài: "Cậu đã nhìn rõ chưa Tiểu Tâm, lão thái thái nhà cậu công phu dưỡng người dữ dội như vậy, nhưng đối với chuyện lớn lại không hề hăm hồ đâu. Cậu không biết hồi đó lúc cậu và Tô Lịch kết hôn, lão thái thái đã giúp nhiều như thế nào đâu, vừa xuất tiền, vừa xuất lực. Theo lý mà nói, bà ấy chỉ là chị của Tô Lịch, không phải mẹ đẻ, nếu là người khác, người ta không giúp đỡ các cậu thì các cậu cũng chẳng làm gì được cả. Nhưng lão thái thái lại đem toàn bộ tài sản tích góp nhiều năm ra dùng, cho nên, bây giờ bà ấy có gay gắt với cậu một chút thì cậu cũng cố chịu đi. Ai nha, cậu cũng có thể nhìn mọi chuyện dưới một góc độ khác thử xem, bà ấy dạy dỗ cậu như vậy, nói chuyện với cậu không chút khách khí nào, vì bà ấy đã coi cậu là người nhà rồi. Mấy chuyện vặt vãnh đó, cậu liền cố nhin cho qua đi. Còn chuyện lớn ư, cậu cũng không cần lo lắng, để Tô Lịch xách súng ra trận là được rồi."

Nghe xong một tràng này, Đông Tâm liền giật mình lú lười. Thì ra lúc cô và Tô Lịch kết hôn, lão thái thái liền đem cả tiền quan tài của mình ra..... Nghĩ đến đây, Đông Tâm liền cảm thấy thái độ của mình lúc ở bệnh viện thật là không đúng, cũng may mà có Tô Lịch ngăn lại, nếu không cô đúng là làm trò cười trước mặt Tô Minh Nguyệt rồi.

Nghĩ đến đây, Đông Tâm đang định nói gì đó thì Văn Từ lại nói: "Nói tóm lại, cậu hãy nhớ kỹ một điều cho tớ, về sau cậu chịu khó nhường nhịn bà ấy

nhieu một chút, đừng làm khó Tô Lịch là được."

Sau khi Đông Tâm nói chuyện điện thoại xong thì liền đi lên lầu. Vừa lên đến nơi liền thấy cửa nhà đang khép hờ, đúng lúc ấy, cô liền nghe được bên trong một giọng nữ xa lạ truyền ra. Người phụ nữ kia lời nhai rất nhiều, mà hình như còn mơ hồ nhắc đến tên cô. Đông Tâm thật sự tò mò là ai đang nói đến mình, nên liền lặng lẽ tới gần hai bước.

Đội cô đi đến cạnh cửa, liền nghe người phụ nữ bên trong thấp giọng oán giận: "..... Nhuế gia kia cũng thật là, nói đến là đến, không hề đề cập hay báo trước gì cả, không hiểu là nghĩ thế nào nữa. Mà đứa nhỏ Nhuế Thanh kia cũng vậy, ba mẹ nó không hiểu chuyện, chẳng lẽ nó cũng như thế sao? Sao lại không nghĩ đến chuyện nên báo trước một tiếng chứ? Công việc của chị thì chị cũng biết rồi đây, gần đây cả nhà ai cũng bận bịu vô cùng, sao lại cố tình chọn đúng lúc này mà đến chứ!"

Đông Tâm nghe một hồi lâu mới từ những lời lải nhải vô nghĩa kia tổng kết ra được mấu chốt câu chuyện. Thì ra là ba mẹ Nhuế Thanh ngày kia muốn tới thành phố H, thứ nhất là muốn đến thăm con gái bảo bối của mình, thứ hai là muốn nhân tiện tới thăm nhà trai, thuận tiện bàn bạc chuyện hôn sự của đôi vợ chồng son.

Hai bên cha mẹ gặp mặt, đương nhiên nhà trai phải mở tiệc rượu tiếp đón, hơn nữa cha mẹ Nhuế Thanh là người bên ngoài tới nên không tránh khỏi phải có người đón tiếp đưa đi tham quan dạo phố. Nhưng bởi vì hai người đến quá gấp, cũng không báo trước, nên Tô Yến và Nhuế Thanh không kịp xin phép nghỉ, Tô Minh Nguyệt ở bệnh viện cũng là bận đến chân không chạm đất, nhưng hai người đến mà không có người tiếp đón thì thật đúng là không hợp lễ nghĩa, cho nên hiện giờ Tô Minh Nguyệt đang vì chuyện này mà sốt ruột đến nóng ruột nóng gan, mà âm thanh oán giận, là của chị hai của Tô gia, Tô Minh Tâm.

Bởi vì đề phòng việc Đông Tâm trọng sinh lộ ra sơ hở, Tô Lịch đã từng nói qua với cô, trên anh còn ba chị gái nữa. Chị cả Tô Minh Nguyệt, chị hai Tô Minh Tâm, chị ba Tô Minh Huy. Trừ chị ba lập gia đình ở thành phố bên, chị cả và chị hai đều định cư ở thành phố H. Hai hôm trước Tô Lịch bị bệnh, chị hai Tô Minh Tâm đang đi du lịch ở bên ngoài nên Đông Tâm chưa được gặp mặt trực tiếp, chỉ thông qua điện thoại nghe được giọng nói của bà ta. Lúc đó Đông Tâm còn cảm thấy giọng nói của chị hai thật là thanh thúy dễ nghe, nhưng bây giờ nghe lại cô lại chỉ cảm thấy nó thật là đau đầu.

Bên này Tô Minh Tâm sau khi oán giận cha mẹ Nhuế Thanh không hiểu chuyện xong, quanh đi quẩn lại một lúc, lại chuyển sang nói Nhuế Thanh có bao nhiêu điểm không tốt. Cái gì mà Nhuế Thanh chỉ là một nha đầu từ nơi khác đến, không hiểu phong tục lễ nghi ở đây, rồi thì thành phố H cách quê của Nhuế Thanh quá xa, ba mẹ cô ấy sau này nhất định sẽ lại dựa dẫm vào đôi vợ chồng son gì đấy, rồi lại nói Nhuế Thanh còn không đồng ý sau khi kết hôn sẽ lập tức sinh con....

Đứng nghe cả buổi, Đông Tâm liền thấy cả người tràn đầy u ám.

Mấy lời này quanh đi quẩn lại cũng chỉ là xung quanh chuyện hôn lễ của Tô Yến và Nhuế Thanh, sao lúc này cô lại nghe được tên của mình nhỉ? Việc này thì liên quan gì đến cô chứ? Chẳng lẽ do cô nghe nhầm?

Bên này Đông Tâm còn đang hoài nghi bản thân, bên kia Tô Minh Tâm lại tiếp tục nói, nói một hồi liền nói đến cô. "Cho nên em mới nói, Đông Tâm chính là sự lựa chọn tốt nhất. Không phải Tô Lịch mới xuất viện sao, Đông Tâm đương nhiên là sẽ lại nhàn rỗi rồi, để nó đi bồi ba mẹ Nhuế Thanh đi chơi là tốt nhất. Phải rồi, việc hẹn gặp mặt ăn cơm rồi thì đặt khách sạn nhà hàng gì đó cũng để nó làm luôn đi, dù sao con bé cũng chỉ là một bà chủ gia đình, không kiếm ra tiền, thời gian rảnh lại nhiều, để nó đi là phù hợp nhất. Nếu con bé làm tốt, chị liền giao hết mọi việc chuẩn bị hôn lễ giao luôn cho nó, không phải chị sẽ càng bớt việc sao?"

Đông Tâm nghe đến đây liền hơi nhú mày. Theo lý thuyết, nếu Tô Yến và Nhuế Thanh kết hôn, cô thân là vợ nhỏ, về tình về lý đều nên giúp đỡ một tay. Nhưng vì sao khi nghe những lời này của Tô Minh Tâm cô lại thấy khó chịu như thế chứ? Cái quái gì gọi là "bà chủ gia đình nên cũng không có việc gì làm", nguyên cả ngày cô hết giặt giũ quần áo, lại com com nước nước, từng ấy việc còn không đủ sao? Chưa kể đến mấy việc vặt vãnh hàng ngày nữa, nếu bà chủ gia đình dễ làm như vậy, thì bà ta thử tự làm đi xem nào?

Mà chị cả ở trong phòng nghe vậy cũng nói: "Nghe cô nói kìa, không phải chính cô cũng là bà chủ gia đình cả ngày nhàn rỗi sao? Hơn nữa, việc này đâu phải chỉ cần cô nói thôi là được, còn phải xem Đông Tâm có thời gian, rồi thì con bé có đồng ý không đã chứ?"

Tô Minh Tâm đáp: "Ồi dào, việc này còn cần nói với con bé sao? Không phải Tô Lịch vẫn còn ở đây sao, đàn ông trong gia đình đã lên tiếng rồi, nó còn dám nói gì nữa chứ."

Đông Tâm vừa nghe liền khiếp sợ, Tô Lịch cũng đang ở đó sao? Tô Lịch vậy mà lại đang ngồi ngay ở đó! Con hàng Tô Lịch chết tiệt, ngồi ngay bên cạnh mà suốt từ nãy đến giờ không nói đỡ được cho cô câu nào. Cái gì mà "đàn ông trong nhà đã lên tiếng thì còn dám nói gì nữa", cô đây là bị bán vào Tô gia chắc?!

Nhưng chẳng còn cách nào, Tô Lịch bên trong vẫn không hé răng lấy nửa chữ. Mà Tô Minh Tâm ở bên cạnh vẫn tiếp tục lải nhải: "Cơ sở kinh tế chính là nhân tố quyết định đến kiến trúc thượng tầng. Em trai à, em là người kiếm tiền nuôi gia đình, con bé chỉ ở nhà không, mấy việc thế này nào đến lượt nó lên tiếng chứ? Phụ nữ bây giờ chính là số quá tốt, lại còn được hỏi ý kiến, nếu là ngày trước mà dám như vậy chắc chắn sẽ bị ăn no đòn rồi."

Tô Minh Tâm vừa dứt lời, liền nghe Tô Minh Nguyệt chỉ hận rên thếp không thành sắt nói: "Lão Nhị ơi là Lão Nhị, cái quan điểm vận vẹo này của cô là thế nào vậy? Cô đây là đang sống ở nông thôn vào cuối thập niên 60 à? Mấy lời nói như vậy sao có thốt ra từ miệng cô chứ. Lại nói, cô cũng sinh con gái, có phải sau này sau này Tiểu Ảnh nhà cô gả đi rồi thì sống chết thế nào cũng là mặc kệ nó phải không?"

"Tiểu Ảnh sao có thể giống như vậy được chứ? Tiểu Ảnh nhà em còn có cả cửa hôn môn đấy. Hơn nữa con bé còn có thể tự kiếm tiền được. Còn Đông

Tâm ư? Cửa hồi môn năm đó của Đông Tâm có cái gì chứ? 8 vạn kia có mua đồ dùng trong nhà thôi còn không đủ, hiện tại nó lại mỗi ngày nằm nhà ăn chơi thoải mái, trong khi Tô Lịch thì làm việc mệt đến chết đi sống lại ở bên ngoài, nó nghe lời em trai là không đúng sao?"

Nghe nghe nghe cái em gái nhà bà à! Đông Tâm nghe đến đây, bức tường nhẵn nhụi trong lòng liền bị đánh sập, vén cao tay áo, đáng về hùng hùng hổ hổ muốn lập tức xông vào xé nát miệng người đàn bà chanh chua kia. Nhưng tay Đông Tâm vừa cầm vào tay nắm của cửa liền bị sự lạnh lẽo của kim loại làm cho bình tĩnh trở lại. Lời nói lúc trước của Văn Tử vẫn còn quanh quẩn bên tai, "Nói tóm lại, cậu hãy nhớ kỹ một điều cho tót, về sau cậu chịu khó nhường nhịn bà ấy nhiều một chút, đừng làm khó Tô Lịch là được."

Đúng, không thể làm khó Tô Lịch được. Cô không thêm quan tâm đến người nhà kia có vấn đề gì, nhưng nề tình mặt mũi của Tô Lịch, cô nhịn. Không thể lặp lại sai lầm lúc ở bệnh viện được, tuy rằng bà chị hai này nói chuyện rất muốn đấm, nhưng nhờ may.....

Người kia hồi xưa cũng từng giúp đỡ đám cưới của cô với Tô Lịch thì sao? Hơn nữa nghe giọng điệu của bà ta thì từng câu từng chữ đều là vì mặt mũi của Tô Lịch, chẳng lẽ vì như vậy nên Tô Lịch mới không tiện lên tiếng?

Đông Tâm hít sâu một hơi, rồi lại hít sâu một hơi nữa, không ngừng tự nói với mình nhin, nhin, nhin, cô không còn là cô tiểu công chúa trong lòng ba mẹ nữa, năm nay cô đã 30 tuổi rồi, cô cần phải học sự thành thực ôn trọng nhìn về phía đại cục. Nhưng ba mẹ cô đâu có trêu chọc ai chứ? 8 vạn đồng, đối với Tô gia có thể không là gì cả, nhưng đối với ba mẹ cô, số tiền này thực sự không hề dễ dàng gì.

Mấy năm trước gia đình Đông Tâm vì mua nhà nên đã tiêu hết tiền tiết kiệm, trước khi cô trọng sinh, trong nhà vẫn còn đang nợ tận 3 vạn đồng. Lúc ấy là năm 2009, mà dựa theo thời gian sau khi cô trọng sinh, thì chỉ hai năm sau cô đã kết hôn rồi. Vậy mà khi đó ba mẹ lại lấy ra tận 8 vạn cho cô làm của hồi môn, số tiền đó chưa biết bao nhiêu gian khổ khỏi cần nói cũng biết.

Nghĩ đến 8 vạn này là kết quả của biết bao mồ hôi và nước mắt của ba mẹ, Đông Tâm liền không nhịn được cay cay khóe mắt. Nhưng cánh tay đang nắm trên tay vạn kia vẫn từ từ hạ xuống.

Mà ở bên kia cánh cửa, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Tô Minh Tâm thấy cả chị gái và em trai đều không tiếp lời mình liền cho rằng mình đúng, lại rầm rì nói tiếp: "Cứ để Đông Tâm ở nhà mãi như vậy cũng không phải là cách, nói muốn sinh con mà mãi vẫn không thấy có động tĩnh gì, không phải là có bệnh gì rồi đó chứ? Nếu không thì hôm nào tìm cơ hội đưa con bé đến bệnh viện kiểm tra một lần xem sao? Nếu thật sự không được thì nên ly hôn luôn, không thể để em trai chậm trễ việc nối dõi tông đường được. A đúng rồi, chị có một người hàng xóm con gái năm nay vừa tròn 24 tuổi, Tô Lịch chú xem xem rồi hôm nào qua nhà chị chơi một chút coi sao."

Tay Đông Tâm vừa mới buông ra liền nắm chặt lại, nghiền răng kèn kẹt. Mọi nó chứ, bà chị hai này thật đúng là không còn gì để nói. Cô còn chưa ly hôn đâu, vậy mà đã nhanh nhanh chóng chóng muốn giới thiệu đối tượng rồi!!!! Nếu đến nước này rồi mà bà đây còn nhịn được thì bà đây không phải họ Đông nữa!!!!!!!

Nghĩ đến đây, Đông Tâm cắn chặt răng thầm nghĩ dù chết cũng phải xông vào, nhưng chân vừa giơ lên, lại nghe một giọng nói khác từ bên trong vọng ra: "Chị hai."

..... Là Tô Lịch.

Đông Tâm vừa nghe, động tác mở cửa trên tay liền cứng đờ, theo bản năng, cô liền cảm thấy nhất định Tô phiền phức chuẩn bị ra đại chiêu. Quả nhiên, ngay sau đó Đông Tâm liền nghe được Tô Lịch dịu giọng êm tai nói: "Chị hai đã lớn tuổi rồi, cho nên một số việc xảy ra lúc em kết hôn năm đó chắc chị cũng không nhớ rõ. Lúc đó, bởi vì một số nguyên nhân phức tạp, nên hạng mục trên tay em đột nhiên bị đình chỉ, sau đó lại không hiểu tại sao lại bị cuốn vào việc ân sư nhận hối lộ phải chịu án tử, bị buộc từ chức. Lúc ấy, em liền coi như bị liệt vào sổ đen của toàn bộ cái vòng luẩn quẩn ấy rồi."

"Chương trình công việc mới, lại bị giới giám định châu báo cho vào sổ đen. Hừ, cái gì mà giáo sư trẻ tuổi nhất, cái gì mà thiên tài giám định chứ, đến tận lúc đó em mới biết tất cả đều là hư vô hết. Điều chân thật nhất ư? Chính là cái cảm giác đau đớn khi ngã từ trên cao xuống."

"Những người đã từng là bạn bè là đồng nghiệp, vậy mà nói trở mặt liền trở mặt, khoa trương nhất chính là hôm đó tình cờ gặp được đối tượng xem mắt, cô ta vừa thấy em liền như thấy quý, lập tức lôi kéo tay mẹ cô ta quay đầu tông cửa mà chạy. Em chính là trong tình huống như vậy gặp được Đông Tâm.....không tiền, không việc, cả người trong trạng thái dờ sống dờ chết."

"Chính là cô ấy từng chút kéo em ra khỏi vùng lầy đó. Cũng chính là cô ấy ở thời điểm em nghèo túng nhất mà vẫn đồng ý kết hôn với em. Lúc chúng em đi đăng ký kết hôn, ngoài căn hộ đơn bé xíu kia ra thì chả có gì cả. Sau khi bọn em nhận giấy đăng ký trở lại nhà cô ấy, mẹ cô ấy đã kéo em vào phòng rồi lặng lẽ đưa cho em cuốn sổ tiết kiệm bên trong có 8 vạn đồng của bà ấy, nói số tiền này là do bán căn nhà của bà ngoại cô ấy để lại ở dưới quê, nói là cho em lấy ít tiền để đi mua nhà, còn bảo em đừng nói với Đông Tâm là tiền này do bọn họ cho, sợ con gái thấy tủi thân trong lòng."

"Chị hai à, chị biết tâm trạng lúc đó của em là như thế nào không? Em lúc đấy chính là thật muốn CMN ôm lấy mẹ vợ mà khóc. Mọi người đưa bao nhiêu tiền không quan trọng, quan trọng là số tiền này chính là phần lớn số tiền trong sổ tiết kiệm của bà ấy rồi. 8 vạn này, đối với chị có thể chỉ là một số tiền nhỏ, nhưng đối với Đông gia lão thái thái thì đây chính là nhà tổ của bà ấy! Mãi sau đó bọn em mới biết, bà ấy vì chuyện bán nhà tổ này mà còn cãi nhau với người nhà mẹ đẻ một trận. Đây chính là 8 vạn mà chị nói dù để mua đồ dùng trong nhà cũng không đủ đấy!"

"Còn về Đông Tâm, từ ngày bọn em kết hôn thì đúng là cô ấy liền không ra ngoài làm việc nữa, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô ấy không kiếm tiền. Mỗi tháng cô ấy đều nhận rất nhiều đơn đặt hàng của mọi người, về minh họa cho người ta, hôm nào cũng phải thức đến 1, 2h sáng, mà sáng hôm sau lại phải dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng cho em. Bây giờ bọn em mua được căn hộ chung cư có hoa viên, hơn một nửa đều là công sức của cô ấy. Cho nên, cô ấy hoàn toàn không phải như chị nói, cô ấy vì cái nhà này đã phải trả giá rất nhiều, cho nên em sẽ không thay cô ấy đưa ra bất kỳ quyết định nào. Nếu cô ấy có thời gian, bằng lòng giúp chị cả thì giúp. Mà nếu cô ấy không muốn thì em cũng sẽ không miễn cưỡng, cũng sẽ không trách móc cô ấy nửa câu."

"Bởi vì từ trước đến nay cô ấy không phải là món đồ thuộc quyền sở hữu của em, cô ấy chính là bảo bối trong lòng em."

Nghe đến câu cuối cùng, Đông Tâm rất cục không nhịn được, đứng ngoài cửa khóc không thành tiếng. Khóc vì tấm lòng của cha mẹ, vì Tô Lịch, cũng vì bản thân mình.

Thực ra không chỉ một lần Đông Tâm đặt tay lên ngực tự hỏi, rốt cuộc cô có gì tốt mà đáng để Tô Lịch đối xử với mình như vậy. Cô đã từng nghĩ có khi nào là mình cho Tô Lịch ăn bữa mê thuốc lú gì đó, cũng từng nghĩ chẳng lẽ do thâm nỹ của Tô Lịch quá mức kì lạ, nhưng trăm đoán vạn đoán cũng không thể ngờ được, hóa ra chân tướng là như thế này.

Cô tự cảm thấy bản thân là một người rất không ra gì, nhưng không ngờ trong mắt Tô Lịch cô lại là trân bảo. Nghĩ đến đây, Đông Tâm đột nhiên lại muốn cười, từ khi nào cô lại trở nên mỏng manh dễ vỡ như thế chứ. Khóc khóc cái lông, Tô phiên phức đã giúp cô và miệng chị hai như thế, cô hẳn là nên vỗ tay sung sướng mới đúng.

Cân nhắc như vậy, Đông Tâm lau khô nước mắt trên mặt mình, lại nghe giọng nói Nhuế Thanh vang lên đằng sau: "Chị Đông, chị đứng canh ngoài cửa làm gì thế này?"

Đột nhiên nghe được giọng nói, Đông Tâm liền giật mình, theo bản năng quay đầu lại nhìn liền thấy Tô Yến và Nhuế Thanh đang dùng vẻ mặt ngạc nhiên nhìn cô, mà cùng lúc đó trong phòng cũng vang lên một trận ồn ào, hiển nhiên là người bên trong cũng đã nghe được động tĩnh bên ngoài.

Lần nọ, Văn Từ và Đông Tâm nói chuyện phiếm, nói nói nói liền nói đến chuyện Tô Lịch và Đông Tâm kết hôn. Văn Từ vô cùng khó hiểu nói: "Thật ra tớ vẫn không tài nào hiểu được lý do hai cậu kết hôn gấp gáp như vậy. Ban đầu tớ còn tưởng là do cậu có thai, nhưng theo tình hình hiện tại thì hình như cũng không phải. Thế rốt cuộc lúc đó sao cậu lại gấp rút như thế? Lúc đó hình như công việc của Tô Lịch cũng bắt đầu khôi phục lại quỹ đạo rồi đúng không? Nếu cậu cố gắng chờ thêm một năm, tiết kiệm đủ tiền, thì việc gì phải ở trong căn phòng tân hôn chật chội kia chứ?"

Lúc đó Đông Tâm đã tròn trĩnh mặt nói: "Cũng chính vì công việc của anh ấy sắp thuận lợi lại cho nên tớ mới phải gấp rút kết hôn đó! Dệt hoa trên gấm ai mà không làm chứ? Tớ chính là muốn ở thời điểm anh ấy nghèo khó nhất mà đề nghị kết hôn, đây còn không phải chính là hành động đưa than ngày tuyết sao? Có như thế, anh ấy mới nhớ đến tớ cả đời, cả đời sẽ đối xử tốt với tớ!"

Văn Từ nghe xong liền phục sát đất trước tầm nhìn xa trông rộng của Đông Tâm.

Nhưng, chân tướng lại là.....

Một ngày nọ, Đông Tâm cùng thái hậu nhà mình cùng nhau gói sủi cảo. Đang gói gói gói, đột nhiên mẹ Đông hỏi: "Nghe nói, sắp tới hạng mục kia của Tô Lịch sẽ lại được tiếp tục tiến hành đúng không?"

Đông Tâm ừ một tiếng, thuận miệng kể: "Bận đến chân không chạm đất. Nếu cho anh ấy thêm đôi cánh chắc anh ấy bay thẳng lên trời luôn mất."

Nghe vậy, mẹ Đông lập tức ném luôn cái vỏ sủi cảo trong tay xuống, lờ lờ hùng hổ chính đáng nói: "Vậy lập tức kết hôn luôn đi!!"

Đông Tâm líu lưỡi: "Cái gì? Mẹ à, mẹ chuyển đề tài thì đừng có chuyển nhanh như vậy chứ, trái tim con không theo kịp a."

Đông thái hậu nghe xong liền giật luôn miếng vỏ sủi cảo trong tay Đông Tâm ném đi, dí đầu con gái nói: "Con xem con ngốc chưa kìa, nếu bây giờ không kết hôn, sau này cậu ta còn cần đến con nữa chắc? Ai da, đứa nhỏ này bây giờ chính là đang trong trạng thái bị dả kích, thấy hết được nhân tình âm lạnh. Xem phản ứng của cậu ta, nhất định lúc đó đầu óc bị nóng hồng rồi nên mới vừa mất con. Nếu chờ cậu ta hoàn thành hạng mục kia, đầu óc thanh tỉnh trở lại, ngốc như con nghĩ gì mà còn có thể tiếp tục lọt mắt xanh của cậu ta nữa chứ? Thế nên, bây giờ thừa dịp đầu óc cậu ta đang say xe, lập tức kết hôn luôn đi!"

Đông Tâm: "....."

Mẹ à, mẹ đúng là mẹ ruột của con mà!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19

"Chị Đông, chị đứng ngoài cửa làm gì thế?"

Đông Tâm vừa nghe liền lập tức quay đầu lại, liền thấy Tô Yến và Nhuế Thanh vẻ mặt ngạc nhiên nhìn mình. Đông Tâm im lặng, còn đang rối rắm không biết nên trả lời thế nào thì cửa liền được mở ra từ bên trong. Tô Lịch nắm lấy tay vịn, dùng ánh mắt thăm dò nhìn về phía Đông Tâm, rồi lại ngo ngoài nhìn Tô Yến và Nhuế Thanh đang đứng dưới hiên, sau đó mới nhướn mày nói: "Đều đứng ở cửa làm gì? Vào đi."

Đồng Tâm vừa vào nhà, Tô Minh Tâm liền sáp lại, đôi mắt phượng cong lên, cười híp mắt nói: "Ai nha, Đồng Tâm về rồi à? Mau ngồi xuống đi!"

Đồng Tâm nhìn đáng vẻ giả vờ kia của bà ta liền cảm thấy vô cùng chán ghét, trước mặt người ta thì một kiểu, sau lưng người ta lại là một kiểu khác? Bà ta coi mình là đồng xu hai mặt à? Nhưng trong lòng Đồng Tâm vẫn nhớ kĩ lời Văn Tử nói, nếu Tô Lịch đã thay cô "day dỗ" Tô Minh Tâm rồi mà bây giờ cô còn lật mặt với bà ta thì lại chứng tỏ bản thân cô không hiểu chuyện.

Chính vì thế nên Đồng Tâm chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, cũng không để ý tới Tô Minh Tâm nữa. Nhưng không biết vì sao bà ta vẫn tiếp tục ở bên cô lái nhái: "Ai nha, có phải em lại béo lên rồi không? Sao chị cứ cảm thấy mới một thời gian ngắn không gặp mà eo em hình như lại to lên một vòng í nhỉ? Ai đó, đúng là béo lên thật này, nhìn mặt mũi em này....."

Đồng Tâm cắn răng, móng tay ghim sâu vào thịt mới có thể kiềm chế không bùng nổ. Thân là phụ nữ, hận nhất bị người khác chê béo, thế nhưng cái người tên Tô Minh Tâm cũng là phụ nữ kia lại hết lần này đến lần khác chê cô béo! Bà ta đây chính là cố tình, cố tình đúng không??

Nhuế Thanh ngồi bên cạnh cuối cùng cũng nghe không nổi nữa, liền chen miệng nói giúp: "Cháu thấy mẹ nhỏ bây giờ trông đẹp hơn trước kia nhiều. Trước kia mặt mẹ ấy không có thịt, xương gò má nhô cả lên, trông không đầy đặn chút nào cả. Bây giờ thì tốt rồi, khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn trông thật dễ thương! Cho nên vẫn là cậu nhỏ tốt nhất, mỗi ngày đều nấu bao nhiêu món ngon cho mẹ ấy như vậy nên mẹ ấy mới có thể trắng trẻo mềm mại thế này."

Nhuế Thanh nói nói một hồi, rồi đột nhiên vỗ tay nói: "A đúng rồi! Không nói đến thì cháu cũng đã quên mất. Hôm đó hai người ăn lẩu mà không gọi cháu. Mãi đến khi cháu xem blog của cậu nhỏ mới thấy được. Hừ!"

Nghe đến đây, Tô Minh Nguyệt đang rót trà cũng quay đầu lại: "Còn dám nhắc đến lẩu sao?! Vậy con hãy hỏi bọn họ một chút, xem rốt cuộc bọn họ ăn uống kiểu gì mà ăn thẳng đến tận trong viện luôn thế?"

Người sáng suốt đều nhìn ra được đây là Nhuế Thanh và Tô Minh Nguyệt cố tình chuyển chủ đề, nhưng không biết tại sao Tô Minh Tâm ở trong phòng lại có mắt như mù chỉ dừng lại một chút, rồi tiếp tục lôi kéo tay Đồng Tâm nói: "Em xem, đến Nhuế Thanh cũng nói em béo."

Đồng Tâm đấm ngực, cắn răng cắn răng rồi lại cắn răng, cuối cùng mới nhịn không đem một vụn từ khốn kiếp xả ra ngoài. Bác gái à, rốt cuộc là bác ngốc thật hay đang giả ngốc thế? Bác thật sự không nghe được Nhuế Thanh đang ý tại ngôn ngoại sao?? Trọng tâm của bác sai lệch hết rồi!!!

Thấy Đồng Tâm không nói câu nào, Tô Minh Tâm lại tận tình khuyên bảo tiếp: "Em ấy à, không thể cứ tiếp tục cả ngày ăn rồi lại ngủ như thế được. Rảnh rồi thì nên ra ngoài đi dạo nhiều một chút, như vậy mới không bị béo lên. Nếu rảnh mà thời tiết xấu không thể ra ngoài thì vẫn phải ở nhà không ngừng vận động, làm chút việc nhà, tập mấy bài tập đơn giản gì gì đó. Ai nha, Tiểu Ảnh nhà chị dạo trước mới mua cái gì mà.....cái đó gọi là..... A, đúng rồi, là thảm tập Yoga*. Cái đó là đồ dùng công nghệ cao, nghe nói có thể đối chiếu tập theo động tác của người trong máy tính hay sao đó.."

Đồng Tâm yên lặng cười ha ha ha. Thật ra cô rất muốn nói cho Tô Minh Tâm biết, Tiểu Ảnh nhà bà quá out rồi, từ hồi năm 2009 trước khi cô trùng sinh mọi người đều biết cái này rồi, bây giờ trào lưu mới nhất phải là mấy chơi game thực tế ảo**, Tiểu Ảnh nhà bà bây giờ vẫn còn dùng cái món đồ cổ đó mà dám khoe khoang sao?

* t nghĩ nó là cái thảm nhảy audition á.

** còn cái nì là cái máy kiểu máy chơi game cầm tay wii, kiểu máy của nintendo í.

Bên này Đồng Tâm còn chưa kịp nói gì thì bên kia Tô Minh Tâm lại phát tay đắc ý nói: "Chắc chắn em chưa bao giờ thấy qua thứ đó đâu, hôm nào để chị bảo Tiểu Ảnh mang qua cho em, em theo đó mà tập luyện một chút, nếu không cứ giữ nguyên tình trạng này thì sớm hay muộn Tô Lịch cũng sẽ ghét bỏ em đó."

Nghe đến đây Đồng Tâm cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cười ngọt ngào nói: "Đúng rồi, một bà chủ gia đình như em thì có thể làm gì được chứ? Không! Bị! Chồng! Đánh! Chết! Cũng là do em tốt số. À, nhưng em vẫn phải nói một tiếng cảm ơn với chị hai vì đã nhắc nhở em, haha, thực ra bây giờ cũng chẳng cần đợi đến lúc Tô Lịch ghét bỏ em làm gì, vì dù sao cũng đã có người gấp gấp muốn giới thiệu đối tượng cho anh rồi, có khi ngay ngày mai em đã bị ly hôn ngay í chứ. Thế nên dù em béo hay gầy cũng chẳng liên quan đến ai hết!"

Lời nói vừa dứt cả phòng khách liền yên tĩnh. Khuôn mặt Tô Minh Tâm xanh lét, đại khái là do bà ta không thể nào ngờ được Đồng Tâm lại nói toạc mọi chuyện ra trước mặt mọi người thế này. Cuối cùng, vẫn là Tô Lịch đứng lên phá vỡ sự yên lặng trước: "Nói bậy bạ gì đó, ai nói muốn ly hôn với em!"

Đồng Tâm hừ một tiếng, ngoảnh mặt sang một bên.

Tô Yến vẫn luôn im lặng từ đầu cũng đột nhiên lên tiếng: "Cháu nhớ hình như trong nhà còn mấy quả thanh long đỏ nhập khẩu từ Việt Nam thì phải. Nhuế Thanh, em cũng mẹ nhỏ vào bếp cắt thanh long mang ra đây đi."

.....

Sau khi vào phòng bếp, Nhuế Thanh thuần thục lột vỏ thanh long ra, cắt thành từng miếng đặt lên đĩa, động tác nhanh đến mức khiến Đồng Tâm nhìn mà lú lười. Thế này thì có chỗ nào cần cô giúp chứ? Nhuế Thanh xiên một miếng thanh long đã cắt đưa tới miệng Đồng Tâm, mỉm cười: "Hết giận chưa ạ?"

Đồng Tâm hừ hừ hai tiếng không rõ, nuốt miếng thanh long xuống, nói: "Chị phiền nhất là những người hai mặt, có gì cứ nói thẳng trước mặt nhau đây

này, việc gì phải xen sau lưng nhau một dao như thế chứ."

Nhuế Thanh vừa dọn vỏ thanh long vừa nói: "Được rồi, chị cũng không phải nhân dân tệ, sao có thể khiến mọi người đều thích được chứ. Bà ấy nói cái gì, chị liền để nó vào tai trái ra tai phải đi, bà ấy thấy chị không để ý đến bà ấy, đương nhiên là sẽ không thấy thú vị nữa mà bỏ qua rồi."

Nhuế Thanh vừa nói mắt vừa vô ý liếc về phía phòng khách, sau khi xác định người bên ngoài sẽ không thể nghe được hai người nói chuyện, lúc này mới đi đến bên cạnh Đông Tâm, nhỏ giọng nói: "Vị kia cũng hết sức không vừa mắt em. Lúc trước bà ấy nghe nói anh họ em làm việc ở cục nhà đất, liền nói đó là một công việc hết sức béo bở, muốn nhờ anh họ em giới thiệu đối tượng cho Tiểu Ảnh. Nhưng có lẽ trong cục không có ai thích hợp nên em liền nói lại với bà ấy, không ngờ bà ấy liền ghi hận em từ đó. Khoảng thời gian trước chị cũng thấy rồi đó bà ấy không ngừng trong tối ngoài sáng kiểm soát dạy dỗ em. Chị xem em có làm gì lại bà ta lần nào không?"

Đông Tâm nghe vậy trí thông minh login trong nháy mắt, giả bộ bùng tỉnh nói:

"A, thảo nào khoảng thời gian đó lại thấy bà ta nói chuyện luôn âm dương quái khí như vậy."

Nhuế Thanh chu môi, dáng vẻ bán manh: "Không để ý không để ý đến bà ta nữa. Người ta nào để ý là con lợn."

Nghe xong Đông Tâm liền bật cười, thật đúng là xả ra rồi, khói mù trên đỉnh đầu cũng tan đến phân nửa. Hai người vừa cười nói vừa tán gẫu, Nhuế Thanh đang rửa toilet thì điện thoại đổ chuông, liền nói: "Tay em ướt không tiện, chị Đông Tâm, chị nhận giúp em với." Nói xong liền nghiêng người ý bảo Đông Tâm lấy điện thoại từ trong túi áo khoác của mình ra.

Đông Tâm nghe vậy giật đầu lấy điện thoại từ túi áo khoác của Nhuế Thanh ra, nhưng vừa lấy ra thì tiếng chuông dừng lại. Đông Tâm kì quái nói: "Sao vừa mới kêu có 1, 2 tiếng đã tắt máy rồi thế này?"

Nhuế Thanh hỏi: "Là số lạ sao?"

"Ừ, đầu 400".

Nhuế Thanh ừ một tiếng, tiếp tục rửa sao: "Vậy thì không cần quan tâm nữa, chắc là mấy cuộc điện thoại làm phiền thôi."

Đông Tâm cười cười, không nói thêm gì, thoát khỏi nháy mắt kí điện thoại để đưa cho Nhuế Thanh, nhưng trong nháy mắt đó, cô lại không nhận được a lên một tiếng kì quái. Bên kia Nhuế Thanh đã rửa xong hết đồ, thấy Đông Tâm lên tiếng liền mỉm cười quay đầu lại: "Sao vậy ạ?"

Đông Tâm kì quái nói: "Buổi chiều em có gọi điện thoại cho Tô Lịch à?" Trong lịch sử cuộc gọi của Nhuế Thanh có ghi chép rất rõ ràng, là cuộc gọi lúc 2h43" chiều. Lúc đó Tô Lịch và Đông Tâm đều đã ở Tô gia, thậm chí cô còn nhớ lúc đó, sau khi Tô Lịch nhận điện thoại còn chạy lên tận sân thượng để nghe. Đông Tâm lúc đó còn thắc mắc không biết đó là điện thoại của ai mà Tô Lịch phải thần thần bí bí như vậy nữa, thật không ngờ người đó là Nhuế Thanh.

Nhuế Thanh nghe xong trong nháy mắt đáy mắt hiện lên sự hoảng hốt, giật mình, sau đó lập tức nói: "À, chuyện là em có người đồng nghiệp, đột đi Hongkong có mua một sợi dây chuyền phi thúy, em muốn nhờ cậu nhỏ giám định nó một chút thôi."

Đông Tâm à một tiếng, không nói nữa.

Buổi tối, Tô Lịch và Đông Tâm lái xe về nhà.

Tô Lịch vừa lên xe liền mở miệng: "Hôm nay lúc anh nói chuyện với chị cả, chị hai, em ở ngoài cửa nghe được hết rồi phải không?"

Đông Tâm nghe vậy trong lòng vang lên hai tiếng lộp bộp. Cô cũng biết, không phải Tô Lịch bỏ qua cho cô, mà là chưa đến lúc mà thôi. Nghĩ đến đây, Đông Tâm liền ho khan hai tiếng, sau đó mới rồi rầm nói: "Tôi...Cái kia....thực ra tôi biết tôi không nên làm anh khó xử. Nhưng những lời nói kia của chị gái anh thực sự quá mức tổn thương người.....thực ra tôi biết anh đã giúp tôi dạy dỗ chị hai rồi nên sau khi tôi vào đã cố gắng giả ngu. Nhưng.....nhưng.....miệng chị hai anh quả thực quá mức bí ối! Tôi nhất thời nhịn không được nên....."

Đông Tâm còn chưa nói xong, Tô Lịch lại đột nhiên vươn tay xoa đầu cô. Đông Tâm chợt cứng lưỡi, lại nghe Tô Lịch ôn nhu nói: "Không trách em."

Ba chữ nhẹ nhàng rơi vào tai Đông Tâm, khiến trong lòng cô dâng lên một trận ảm áp. Đông Tâm cúi đầu, lại nghe giọng nói êm tai của Tô Lịch vang lên: "Những người khác đều là trước yêu đương rồi mới tiến tới kết hôn, rồi mới chậm rãi dung nhập vào gia đình nhà trai. Em vừa rồi chính là phải lập tức tiếp xúc với những trưởng bối không quen biết trong nhà, nếu anh lại muốn em lập tức rũ bỏ hết gai góc của mình, cái gì cũng nhẫn nhịn nhường mấy chị ấy thì đúng là làm khó em quá rồi."

Nghe mấy lời này, trong lòng Đông Tâm chợt run lên, giống như có gì đó khẽ chạm vào nơi mềm mại nhất trong trái tim cô vậy. Quả thực là lúc đầu mới quen biết với Tô Minh Nguyệt, lại bị đối phương sai xử làm đông làm tây, trong lòng Đông Tâm cảm thấy vô cùng vô cùng khó chịu. Ai chả có chút tính tình đây. Ở nhà đến đun nước cha mẹ cũng luyên tiết không muốn để cô làm thì tại sao vừa đến Tô gia thì cô lại phải nai lưng ra làm trâu làm ngựa chứ?

Đông Tâm vốn cho rằng mình đúng, cho nên mới bày tỏ sự oán hận với Văn Tử, với mẹ mình, thậm chí lên mạng để nhờ mọi người tư vấn cũng bị mọi người nói là mình già mồm không hiểu chuyện, nói trắng ra là lãng phí son hào hải vị cho lợn ăn vẩn vẩn này nọ. Đông Tâm trong lòng rất ủy khuất, nhưng lại không dám tự biện bạch cho bản thân, thật không ngờ người đứng ra nói chuyện thay cô, đứng về phía cô cuối cùng lại là Tô Lịch.

Tô Lịch nói: "Vấn đề này trước kia là do anh sơ sót, mãi cho đến hôm nay nói chuyện với chị cả, chị hai một hồi anh mới nhận ra. Lúc đó chúng ta mới kết hôn, em cũng không thiếu xung đột với chị cả và chị hai. Sau đó hai bên chung đụng một thời gian dài với nhau, cũng biết bản chất của đối phương không xấu, cho nên mới dần hòa hợp được."

"Bản tính của em chính là như vậy. Tính tính nóng nảy, mau mồm mau miệng, nhưng nói xong bản thân lại hay hối hận mềm lòng. Mặc dù trên mặt vẫn luôn giả bộ như ai, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là một con cọp giấy, chỉ cần người khác gặp khó khăn, mặc kệ giữa hai người có ân oán gì, em nhất định sẽ đưa tay hỗ trợ, như một kẻ ngốc vậy."

Đông Tâm nghe được đoạn trên thì cảm động đến rối tinh rối mù, ai ngờ, Tô Lịch nói một thôi một hồi, cuối cùng lại chuyển thành cười nhạo Đông Tâm. Đông Tâm nghe xong lập tức xù lông, duỗi tay捏 Tô Lịch. Tô Lịch nhanh tay nhanh mắt giữ lấy tay cô: "Đừng nghịch nữa, anh đang lái xe đấy."

Đông Tâm khinh thường hừ lạnh một tiếng, những cũng biết lái xe là không thể sơ xuất, cho nên vẫn ngoan ngoãn thu tay về.

Tô Lịch thấy vậy mới tiếp tục nói: "Tóm lại, vợ anh chính là một con cọp giấy miệng cứng lòng mềm, nếu như anh ép buộc em vì anh mà thay đổi, vậy em sẽ không còn được là bản thân mình nữa. Cho nên, Đông Tâm à, em không cần gấp gáp, cứ từ từ là được. Cho dù em có nói sai cũng không sao, còn có anh cơ mà. Từ từ rồi em cũng sẽ hiểu, bản chất của chị cả, chị hai anh không xấu. Hơn nữa, anh cũng thật lòng cảm ơn em đã vì anh mà nhường nhịn bọn họ."

Nghe mấy lời này của Tô Lịch, trong lòng Đông Tâm nở hoa, mũi cũng không nhịn được mà chua xót. Kể từ khi trùng sinh tới nay, cô đã phải trải qua quá nhiều biến hóa và khủng hoảng, mà những tâm trạng này cô lại không dám để lộ ra ngoài dù chỉ là nửa phần. Cô bị ép buộc tiếp nhận người chồng Tô Lịch này, bị ép buộc tiếp nhận toàn bộ Tô gia, thậm chí bị ép buộc phải tiếp nhận thân phận người phụ nữ đã có gia đình.

Người khác đều cho rằng cô suốt ngày hi hi ha ha không tìm không phởi, thực ra, trong lòng cô cảm thấy như thế nào thì mình cô hiểu rõ. Câu châm ngôn của miệng chính là nhân sinh không thể hoàn mỹ mười phần, cho nên ta chỉ cần hoàn mỹ 2, 3 phần là được. Nhưng vào lúc này, đột nhiên Đông Tâm cảm thấy mình đã tìm được một người đàn ông mà mình có thể thoải mái nói hết mọi phiền não của mình với người đó, nói hết toàn bộ tâm tư tiếng lòng của mình ra.

Nghĩ đến đây, Đông Tâm liền giả bộ ho khan hai tiếng, làm như không hề để ý vỗ tay Tô Lịch: "Vậy thì, anh mau quay lại nói với chị cả một tiếng, chuyện của Nhuế Thanh, tôi nhận. Không phải chỉ là dẫn ba mẹ cô ấy đi du lịch dạo phố thôi sao? Làm như chuyện khó khăn gì không bằng í."

Tô Lịch nhìn Đông Tâm, khẽ híp mắt lại: "Đông Tâm, lúc này anh nói với em nhiều như vậy, không phải là muốn khuyên em giúp chuyện này cho chị cả. Những lời hôm nay anh nói ở Tô gia đều là thật lòng, nếu em không muốn....."

"Sao anh lại dồng dài như thế chứ?" Không đợi Tô Lịch nói xong, Đông Tâm liền cắt lời anh: "Tôi đã nói tôi đồng ý rồi, anh đừng có nói nhảm nữa!"

"..... Được rồi."

Vợ chồng son vừa đi vừa nói vậy mà đã đến bãi đậu xe. Lúc Đông Tâm tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe, lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền thuận miệng hỏi: "Đúng rồi, lúc trưa ai gọi điện cho anh thế? Anh lại còn thần thần bí bí chạy lên tận sân thượng để nghe."

Tô Lịch run sợ mất nửa giây, lúc này mới lên tiếng: "Không có gì, là chuyện công việc thôi."

Nghe vậy, Đông Tâm vốn đã mở cửa xe chuẩn bị bước xuống lập tức cứng ngắc, sau đó ngồi trở lại ghế, đóng cửa xe rầm một tiếng.

Đến đây, Tô Lịch vẫn không rõ có chuyện gì xảy ra, nháy nháy mắt: "Em làm gì thế?"

Đông Tâm cười lạnh hai tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía Tô Lịch, vẻ mặt lạnh lẽo: "Tôi tiên sinh, tôi cho anh một cơ hội trả lời lại. Buổi trưa nay, Là! Ai! Gọi! Điện! Cho! Anh!!"

Lời tác giả: Hệ thống thông báo, chỉ số thông minh của bà xã anh đã login, tự động hóa thân thành, thỉnh tặc cầu phúc!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhảm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 20

"Buổi trưa nay, Là! Ai! Gọi! Điện! Cho! Anh!!"

Tô Lịch nghe xong đồng tử lập tức co lại, trầm giọng hỏi: "Em điều tra anh?"

Đông Tâm ngàn tính vạn tính cũng không tính đến phản ứng này của Tô Lịch, cứng lưỡi nói: "Cái quái gì gọi là tôi điều tra anh?? Tôi chỉ thuận miệng hỏi một câu, không ngờ anh vừa há mồm liền nói dối. Nếu không phải hôm nay tôi tình cờ thấy được lịch sử trò chuyện của anh với Nhuế Thanh trong điện

thoại của cô ấy thì tôi đã bị anh lừa rồi!!"

"Vậy mà còn không phải là điều tra thì cái gì mới gọi là điều tra đây??" Tô Lịch phẫn nộ: "Em đã biết điện thoại là Nhuế Thanh gọi điện cho anh rồi lại còn cố tình đi hỏi anh, em có dám thề là em không có ý đồ gì khi hỏi không? Em không phải hy vọng anh sẽ trả lời không đúng sao?"

Đồng Tâm nghe Tô Lịch xỏ ra một tràng, hỏa khí cũng bốc lên, gân cổ nổi lại: "Anh đây chính là lấy lòng tiểu nhân để đo dạ quân tử! Tôi chỉ thuận miệng hỏi anh một câu, nếu trong lòng anh không có quỷ thì sao phải sợ người khác hỏi chứ? Vốn từ đầu tôi không hề nghĩ sẽ đào hố anh gì cả, lúc tôi nói câu kia ra vốn không có suy nghĩ gì trong đầu hết!!"

"Đó mới là điều đáng sợ nhất." Tô Lịch hơi híp mắt lại: "Em xem, bây giờ em hỏi anh một câu cũng không cần suy nghĩ, mở miệng liền hỏi, điều đó có nghĩa là trong tiềm thức của em lúc nào cũng đề phòng anh. Đồng Tâm, em không tin anh như vậy sao? Anh là loại người đáng để em nghi ngờ như vậy sao?"

Đồng Tâm tức đến không nói nên lên, vừa muốn mở miệng giải thích lại nhận ra điểm không thích hợp.

"Không đúng!" Đồng Tâm trừng lớn mắt: "Rốt cuộc là tôi đang thăm vấn anh hay anh đang thăm vấn tôi chứ? Người nói dối là anh! Người làm sai cũng là anh! Tại sao thoát một cái lại biến thành tôi sai rồi? Anh muốn tôi tin anh sao? Được, vậy phiền anh hãy giải thích dùm tôi, tại sao anh phải lừa tôi việc nói chuyện với Nhuế Thanh? Giữa hai người rốt cuộc có bí mật lớn lao gì mà phải giấu giếm điểm điểm như thế chứ?"

Lời nói vừa nói xong, Đồng Tâm lập tức sừng sốt. Đúng vậy nha..... Hai người này, một người là chồng cô, một người là cháu dâu tương lai của cô, đều là mối quan hệ họ hàng thân thích cả, bọn họ có chuyện gì mà phải giấu cô chứ? Chắc không phải là Nhuế Thanh đối với Tô Lịch cũng....

Đồng Tâm tự bỏ não được một nửa xong liền không dám suy nghĩ tiếp. OTZ, trời ạ, cầu các vị chư thần phạt thủ thần tiên phù hộ mọi chuyện ngàn lần vạn lần không giống như cô nghĩ. Cái thể loại, cái thể loại thánh mẫu Mary Sue này không phải chỉ có thể xuất hiện trong mấy cái loại ngôn tình nam chính ngựa đực thôi sao?!!! Chuyện này sẽ không phát sinh trên người Tô Lịch đâu, đúng không?!!! Cô mới là nhân vật chính chứ! Cho dù có mở bàn tay vàng cũng phải là mở cho cô chứ, đúng không? Đúng không?!!!!

Đồng Tâm còn đang YY ngộp trời thì lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Tô Lịch: "Không có gì để giải thích cả. Anh, Tô Lịch làm người đường đường chính chính chính, cũng không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với em cả, cho nên anh có gì để giải thích chứ? Chuyện kia của Nhuế Thanh là cô ấy hy vọng anh có thể giữ bí mật cho nên anh mới không nói cho em. Chuyện đó thì có gì sai đâu."

"Chuyện kia?" Đồng Tâm chớp chớp mắt, ánh sáng bát quái từ từ sáng lên, lập tức quên cả giận, "Chuyện gì cơ? Có phải là Nhuế Thanh đã phát hiện chuyện của Tô Yến và Hoàng Hiểu Thiên rồi không? A a a, nhất định là như vậy rồi có phải hay không?? Nếu không thì cô ấy cũng sẽ không tìm tới làm gì. Nói như vậy thì ngay cả chuyện anh và Hoàng Hiểu Thiên cũng là thanh mai trúc mã Nhuế Thanh cũng biết rồi có đúng hay không? A, nếu như thế thì việc ba mẹ Nhuế Thanh đột nhiên tới thành phố H xem ra cũng không đơn giản nhì..... A a a, anh mau nói đi, nói đi!"

Đồng Tâm càng nghĩ càng kích động, cuối cùng dứt khoát túm luôn lấy tay Tô Lịch lắc lắc. Nhưng khổ nỗi Tô đại thiếu gia bên này lại vẫn vững vàng như "kiềng ba chân", đen mặt gặt cánh tay đang bị Đồng Tâm ôm trong lòng về: "Em nhìn lại bản thân mình đi. Chính vì anh biết em sẽ như thế này cho nên mới không nói với em đấy."

Đồng Tâm ngẩng đầu: "Được, em tha thứ cho anh! Nhưng với một điều kiện, đó là anh kể cho em chuyện đó đi."

Tô Lịch trung ra vẻ mặt vô cảm, không nói. Đồng Tâm thấy Tô Lịch vẫn im lặng liền liều mạng ôm lấy cánh tay anh mè nheo: "Anh làm người ai lại làm thế chứ? Nào có kiểu nói moi ra một nửa rồi dừng lại thế này. Nếu anh không nói ra thì tối nay tôi mất ngủ là cái chắc."

Tô Lịch cười ha ha hai tiếng: "Đáng đời em! Nếu em không hỏi tra hỏi anh chuyện kia thì cũng không biết đến chuyện này. Em mất ngủ là do em gieo gió gặt bão!"

Đồng Tâm lơ đi lời nói của Tô Lịch, tiếp tục làm nũng bán manh: "Ai nha, anh mau nói đi, nói đi mà. Anh xem hồi đó tôi bắt gặp Tô Yến hẹn hò lén lút bên ngoài không phải cũng kể hết cho anh từ đầu đến cuối rồi sao."

Tô Lịch hừ mũi khinh thường: "Đó là do em làm người không có nguyên tắc. Sao? Bây giờ còn muốn kéo anh xuống nước chung sao?"

Nghe xong mấy lời này, hỏa khí vừa mới bị dập tắt của Đồng Tâm lập tức bùng lên, ném tay Tô Lịch đi, lạnh giọng nói: "Tô Lịch, anh đừng có mà được nước lấn tới. Mặc kệ mọi chuyện thế nào nhưng đều là anh lừa tôi trước, anh là người không đúng. Dẫn tôi đi gặp bác sĩ tâm lý là anh lừa tôi, chuyện của Hoàng Hiểu Thiên, anh lừa tôi. Bây giờ, đến cả việc Nhuế Thanh gọi điện thoại cho anh, anh cũng lừa tôi. Rốt cuộc thì anh còn giấu tôi bao nhiêu chuyện nữa vậy?"

Nghe xong mấy lời này Tô Lịch liền cười lạnh ra tiếng, sau đó buồn bã nói: "Đồng Tâm, có lẽ là chính bản thân em cũng chưa nhận ra đúng không? Chỉ cần là chuyện của Tô Yến, em đều đặc biệt, đặc biệt quan tâm đó~".

Đồng Tâm nghe Tô Lịch nói xong chột sừng sốt. Đang yên đang lành sao lại kéo đến Tô Yến rồi? Đồng Tâm lưu luyến: "Anh có ý g...."

Ai ngờ Đồng Tâm còn chưa nói xong thì Tô Lịch đã xuống xe trước rồi đóng rầm cửa xe lại. Đồng Tâm thấy vậy càng thêm hoang mang. Con hàng này lại đột nhiên phát điên cái gì thế?!!!

Đôi vợ chồng son liền cứ như vậy mà chiến tranh lạnh. Sau khi về đến nhà, Tô Lịch không nói câu nào liền đi thẳng vào thư phòng, còn Đông Tâm thì trở về phòng ngủ chính. Nằm ở trên giường, Đông Tâm càng nghĩ càng thấy giận, chuyện hôm nay rõ ràng Tô Lịch là người không đúng, sao cuối cùng kẻ tội đồ lại biến thành cô rồi? Thật không thể hiểu nổi, anh ta lại ăn dấm bậy bạ ở đâu thế không biết. Cô chỉ đơn giản là muốn hóng chuyện một xíu thôi, anh ta nói đông nói tây một hồi thế quái nào lại nói đến tận Tô Yến được!

Nghĩ đến đây trong đầu Đông Tâm linh quang chợt lóe, lúc trước cô vẫn luôn xem nhẹ chi tiết đã ở ngay trước mắt này. Hình như bất cứ chuyện gì liên quan đến Tô Yến thì Tô Lịch lại trở nên miễn cảm một cách bất thường thì phải? Lần trước lúc cô muốn đi gặp Tô Yến cũng thế này, mà lần này thì cũng vậy.

Chẳng lẽ, Tô Lịch bên ngoài thì làm bộ không quan tâm nhưng trong nội tâm vẫn luôn canh cánh mối quan hệ trước đây của mình với Tô Yến? Cho nên mới dễ buồn bực như vậy? Nghĩ đến đây Đông Tâm cũng bị chính suy nghĩ của bản thân làm cho khiếp sợ. Đúng lúc đó điện thoại liền có âm báo.

----- Là thông báo nhắc nhở của Wechat. Đông Tâm cầm điện thoại lên xem. Người nhắn tin cũng không phải ai khác, mà chính là Tô đại thiếu gia, nội dung cũng vô cùng đơn giản mà rõ ràng, ngắn gọn mà súc tích, chỉ có hai chữ: Uống thuốc.

Đông Tâm giật mình, lúc này mới hiểu Tô Lịch đang nói đến chuyện gì. Máy hôm nay trời trở lạnh, hơn nữa sương mù dày đặc, Đông Tâm có chút ho khan. Sau khi Tô Lịch biết liền mua nước đường son tra về, lại hầm lê cách thủy cho Đông Tâm, ép cô ngày uống ba lần. Hôm nay rõ ràng hai người chiến tranh lạnh rồi mà Tô đại thiếu gia vẫn không quên nhiệm vụ, lại còn nhắn tin Wechat để đồn đốc cô thực hiện.

Trong khoảng thời gian ngắn, Đông Tâm nhìn tin nhắn Wechat này không biết nên giận hay nên cười nữa. Lại nói nếu vẫn muốn giận nhau thì Tô đại thiếu gia lại vẫn rất săn sóc người, không quên chăm sóc cô. Nhưng nếu nói muốn làm hòa, thì rõ ràng hai người họ cũng chỉ cách nhau một bức tường, tên này lại còn làm trò chỉ đông ý nói chuyện với cô qua Wechat. Ý tứ đây không phải chính là "Anh vẫn đang rất giận cho nên anh không muốn nói chuyện với em" sao?

Nghĩ đến đây, tính tình bướng bỉnh của Đông Tâm lại bùng phát, gửi đi một tin nhắn thoại: "Đừng có nói chuyện với tôi, phiền phức!" Gửi xong liền ném điện thoại sang một bên, cầm notebook lướt Weibo. Cũng không biết vì sao, những video, truyện tranh bình thường cô vô cùng yêu thích bây giờ xem lại không vào được tí nào. Sau khi tắt video đi, Đông Tâm cuối cùng vẫn không nhịn được mà thò tay tìm điện thoại trong chân.

Trên thanh công cụ không có tin nhắn nào, hệ thống cũng biểu hiện không có cái gì mới, Đông Tâm lại vẫn chưa từ bỏ ý định, F5 lại một lần, nhưng lịch sự trò chuyện của cô và Tô Lịch vẫn chỉ dừng lại ở tin nhắn thoại cô gửi trước đó. Điều này có nghĩa là...Đông Tâm cuối cùng vẫn không thể không thừa nhận.....đó là Tô Lịch đã không thèm trả lời lại tin nhắn của cô rồi.

Bằng cái lông!!!! Cô nói cô không muốn nói chuyện, anh ta liền thật sự muốn bắt hòa mà không nói chuyện với cô? Sao bình thường không thấy anh ta nghe lời như thế nhỉ? Mắng cô nhiều hơn hai câu sẽ chết hả? Hừ, quả nhiên cái gì mà quan tâm đồn đốc cô uống thuốc đều là giả! Đồ làm màu!!

Đúng, nhất định là như thế rồi! Nói không chừng bây giờ Tô Lịch đang vui vẻ chết đi được í. Không phải đang chơi điện tử thì chính là đang chơi game! Muốn để cô ở bên này ôm một cục tức to đừng còn mình thì lại sớm vứt cô ra đằng sau đầu mà chơi đến ngất người sao. Không có cửa đâu! Đến cửa sổ cũng không có!!

Nghĩ như vậy, Đông Tâm liền vô cùng không phục mở Wechat lên, chuẩn bị nhắn tin đáp trả Tô Lịch. Nhưng khi cô mở khung đối thoại lên thì lại không biết nên nhắn lại cái gì cho tốt....

Mắng anh ta không để ý đến mình ư? Không được, vốn dĩ là mình bảo anh ta cầm miệng mà.

Mắng anh ta lừa mình? Không được, anh ta sẽ lại nói mình lừa nói lấy anh ta trước.

Nói anh ta ăn dấm linh tinh? Như thế thì càng tệ hơn thì phải....

Cuối cùng, sau một hồi trầm trồ, Đông Tâm đã gửi đi một tin nhắn rất không liên quan. Nội dung tin nhắn là như thế này: Đúng rồi, hôm nay quên không nói. Dù thế nào thì hôm nay cũng phải cảm ơn Tô tiên sinh đã giúp tôi lấy lại chút mặt mũi trước mặt chị cả và chị hai. Vì hình tượng của tôi, còn không tiếc lời bịa đặt nói tôi ở nhà nhận thêm đơn đặt hàng, giúp người ta vẽ tranh minh họa gì gì đó. Cảm ơn ngài.

Sau khi tin nhắn gửi đi, Tô Lịch trả lời ngay lập tức: Không cần cảm ơn.

Đọc được tin nhắn trả lời, Đông Tâm tức đến mức thiếu chút nữa thì ném luôn điện thoại đi. Con hàng này có ý gì đây? Trả lời một cách lạnh lùng như vậy là muốn chiến tranh lạnh với cô đến cùng sao? Là muốn lập tức kết thúc luôn cuộc trò chuyện này như thế thôi sao?!!

Nghĩ đến đây, Đông Tâm tức đến nghiêng răng kèn kẹt, bỗng nhiên "ting" một tiếng, lại thêm một tin nhắn mới. Lúc này, Tô Lịch gửi tin nhắn thoại. Đông Tâm thấy vậy tâm tình lập tức trở nên tốt đẹp hơn, râm rì nói: Coi như còn biết thức thời đó!

Sau khi mở tin nhắn thoại lên, Đông Tâm liền nghe được giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính của Tô Lịch vang lên: "Anh không nói dối. Em vẫn luôn nhận đơn giúp người khác vẽ tranh minh họa. Nếu em không tin thì mở notebook lên mà xem. Anh nhớ đơn hàng gần đây nhất của em, hạn chót là trước mừng 10 thì phải."

Nghe xong Đông Tâm chớp mắt, lại chớp chớp mắt. Sau đó mới bắt tri bắt giác liếc nhìn lịch trên điện thoại. Ở góc bên phải màn hình hiện lên dòng chữ, 6/12. Tức là, từ bây giờ đến hạn chót phải nộp là chỉ còn 4 ngày?!!!!

Trong phút chốc, Đông Tâm lập tức gào lên thán thiết, sau đó liền lao ra khỏi phòng ngủ đứng ở cửa thư phòng gào thét: "Tô Lịch, anh là đồ khốn nạn!

Tại sao không nói sớm cho tôi chứ!!!!!"

Bên trong thư phòng vẫn không có động tĩnh gì, mặc cho Đông Tâm như một người điên hét đấm lại đá với cánh cửa thư phòng. Mỗi một lúc lâu sau, điện thoại của Đông Tâm mới lại "ting" một tiếng. Tô ngạo kiều trả lời bằng Wechat: Em cũng không hỏi anh, sao anh phải nói với em chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Sau đó, cả người Đông Tâm đều bật chế độ Hard mode. Ban ngày thì dẫn ba mẹ Nhuế Thanh đi dạo đông dạo tây ở thành phố H, khuya về nhà cũng không thể nghỉ ngơi mà phải chạy deadline bản thảo. Bởi vì từ giờ cho đến deadline chỉ còn 4 ngày cho nên kế hoạch mà Đông Tâm đặt ra chính là: sau khi đưa ba mẹ Nhuế Thanh đi dạo vào ban ngày thì buổi tối cô sẽ thức thâu đêm làm bản thảo. Cứ như vậy cố gắng kiên trì và nhẫn nại ba ngày liên tiếp, sau đó thì cô có thể hoàn toàn thả lỏng tận hưởng một giấc ngủ thoải mái và ấm cúng rồi.

Ừ, đây đúng là một kế hoạch vô cùng hoàn mỹ, nhưng hiện thực lại vô cùng dữ dội. Đông Tâm ngàn tính vạn tính nhưng lại tính sai một điểm, đó là bây giờ cô đã ba mươi tuổi rồi chứ không phải là hai mươi tư cái xuân xanh phơi phới như trước kia nữa. Và sự chênh lệch rõ ràng nhất của hai con số này chính là thể lực đã tụt đi một nửa.

Đông Tâm 24 tuổi có thể thức trắng đêm để vẽ tranh, sau đó hôm sau vẫn có thể như bình thường nhảy chân sáo đi làm. Mà Đông Tâm của tuổi 30, đừng nói là thức đêm, chỉ mới dẫn ba mẹ Nhuế Thanh đi dạo một vòng thôi về đến nhà đã mệt đến nỗi nằm bẹp dí trên giường như con gián rồi. Đông Tâm 24 tuổi có thể ngồi ở một chỗ không động đậy không uống nước cả tiếng đồng hồ chỉ để vẽ một cái họa tiết, mà Đông Tâm của tuổi 30 chỉ mới ngồi vẽ hơn nửa tiếng đồng hồ.....ai nha, tại sao eo lại mỏi như thế nhỉ, phải đứng lên đi lại một chút mới được. Khụ khụ, sao hai mí mắt nó cứ dính vào nhau thế nhỉ, đi làm ly cafe cho nó tỉnh người cái nào!

Hơn nữa, điều khó khăn nhất chính là, cứ đếm đến, cho dù có xoa đến hai chai dầu thuốc, chân Đông Tâm vẫn cứ tê rằm lạnh buốt, mà đầu gối cũng sẽ xuất hiện hiện tượng đau âm ỉ. Đối mặt với tất cả những thứ này, Đông Tâm cuối cùng cũng không thể không thừa nhận, cô già rồi. Theo kế hoạch, hôm nay Đông Tâm sẽ phải thức làm việc đến gần sáng, nhưng trời còn chưa sáng mí mắt cô đã không thể mở được nữa, mà Đông Tâm cũng cảm thấy cứ cố như vậy không phải là cách, cho nên liền gục xuống bàn ngủ.

Cô cũng không nghĩ rằng mình chỉ nằm sấp xuống bàn như thế mà cũng có thể ngủ say đến vậy. Trong mơ, Đông Tâm vẫn đang vẽ tranh, chỉ là trong giấc mơ này, tất cả các nhân vật trong truyện tranh đều có sức sống, không ngừng nhảy nhót trước mặt cô. Đông Tâm vô cùng sốt ruột, chỉ có thể cầm bút đuổi theo sau nữ chính. Nhưng cho dù cô chạy nhanh đến thế nào, cố gắng đến thế nào cũng không thể đuổi kịp đối phương. Nhưng trong nháy mắt Đông Tâm chạm đến được mép váy của đối phương thì đột nhiên cảm thấy có một bàn tay từ phía sau vươn lên tóm lấy cổ cô.

Toàn thân Đông Tâm khẽ run rẩy, bừng tỉnh lại từ trong mộng. Trong lúc mơ màng còn chưa kịp mở mắt, cô vẫn cảm nhận được bàn tay kia đang đặt trên cổ mình, nhưng nó không hề hung ác bóp chặt như trong mơ mà đang nhẹ nhàng xoa bóp cho cô.

Cùng lúc đó cô cũng không phát hiện mình không phải đang ngủ gục trên cái bàn cứng nhắc nữa mà là đang nằm sấp trên cái đệm mềm mại. Chắc là cô được Tô Lịch ôm về giường.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đông Tâm đột nhiên rung động. Bởi vì cuộc cãi vã lần trước mà đã mấy hôm nay hai người không hề nói chuyện với nhau. Đông Tâm còn tưởng rằng lần này Tô Lịch hạ quyết tâm ép cô xuống nước trước đến cùng mới thôi, thật không ngờ Tô Lịch này một bên thì giả bộ lạnh lùng xa cách với cô, một bên lại âm thầm quan tâm chiều chuộng đến cô như vậy.

Trong lúc Đông Tâm mãi suy nghĩ thì Tô Lịch đã mát-xa xong phần cổ, bàn tay đang chậm rãi di chuyển xuống dưới eo cô. Đông Tâm ngồi lâu nên eo là phần khó chịu nhất, lúc này lại bị Tô Lịch ấn một cái liền không nhịn được mà kêu ra tiếng. Lần này thì cô cũng không thể giả vờ ngủ được nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Đông Tâm thờ dài, xoay người chuẩn bị ngồi dậy lại bị bàn tay trên lưng ấn nằm xuống một lần nữa. Tô Lịch buồn bực nói: "Đừng động!" Dứt lời tay cũng phối hợp ấn xuống một lần nữa. Ấn đến đúng vị trí mỏi nhất, Đông Tâm nhịn không được kêu ai nha mấy tiếng, gắt: "Anh làm nhẹ thôi."

Tô Lịch hừ lạnh: "Em cứ ngồi lâu thêm chút nữa, rồi lại để thêm hai ngày nữa xem? Đến lúc đó em không chết vì đau mới là lạ đó."

Nghe xong, Đông Tâm liền không nhịn được mà cong môi. Ừ, biết nắng người vậy là không tức giận nữa rồi. Cho nên Đông Tâm liền ngoan ngoãn nằm sấp xuống, vừa hưởng thụ tay nghề xoa bóp của Tô đại thiếu gia, vừa câu được câu không nói: "Haizz, anh cho rằng tôi muốn thức đêm làm sao? Đơn hàng lần này nói thì đơn giản nhưng đến lúc làm thì lại phức tạp vô cùng. Đối phương yêu cầu rất nhiều, nội dung thì Mary Sue, buồn nôn không chịu được! Trời ạ, thật không biết hai năm qua tôi sống như thế nào! Vẽ tranh! Nhất định tôi phải đi vẽ tranh lại! Tô Lịch, tôi nghĩ kĩ rồi, chờ hết bận chuyện của ba mẹ Nhuế Thanh tôi sẽ ra ngoài tìm việc, còn phải làm đúng nghề của tôi, là một tác giả truyện tranh nữa!"

Tô Lịch: "....."

Đông Tâm đã nói xong nhưng Tô Lịch bên kia vẫn im lặng. Đông Tâm lại cho rằng anh không hy vọng cô xuất đầu lộ diện ra bên ngoài nên liền hạ giọng xuống: "Tô Lịch, tôi không biết trước kia mình thuyết phục anh như thế nào, nhưng tôi cảm thấy, một người phụ nữ cũng cần phải có một sự nghiệp của

riêng mình. Trước kia bởi vì tôi gặp chút chướng ngại nên mới không thể không trở thành một bà nội trợ. Nhưng anh xem, cho dù như vậy thì tôi vẫn tiếp tục nhận việc làm thêm ở bên ngoài. Cho nên, nếu bây giờ tôi đã có thể về lại rồi, vậy anh hãy để tôi làm đi."

Dứt lời, Tô Lịch vẫn không lên tiếng. Đông Tâm liền không nhịn được nữa, muốn ngồi dậy, lại bị Tô Lịch ấn nằm xuống, lúc này mới nghe thấy giọng nói buồn bực của Tô Lịch vang lên: "Đã bảo em đừng cử động rồi mà! Em đi làm cũng được, ở nhà cũng được, anh không có ý kiến. Anh chỉ đơn giản là không muốn nói chuyện với em mà thôi."

Anh chỉ đơn giản là không muốn nói chuyện với em...

Chỉ đơn giản là không muốn nói chuyện với em.....

Không muốn nói chuyện với em.....

Nói chuyện.....

Nghe xong, Đông Tâm liền bật cười ha ha hai tiếng: Tên đàn ông này thật đúng là so với phụ nữ thì chỉ có hơn chứ không có kém! Rốt cục cô đã phạm phải tội ác tày trời gì mà anh ta lại giận cô như thế chứ? Được! Đã đến nước này rồi thì dứt khoát sông phẳng một lần đi! Nghĩ đến đây Đông Tâm liền bất chấp tất cả mà ngồi bật dậy, nửa nằm nửa ngồi ở trên giường.

Tô Lịch thấy vậy liền nhăn mày, thấp giọng nói: "Sao thế? Ân không đúng chỗ à? Được, vậy anh..."

Không chờ Tô Lịch nói xong, Đông Tâm lập tức chen ngang nói: "Tô Lịch, rốt cuộc anh đang giận anh hay là đang giận bản thân mình vậy?"

Nghe xong Tô Lịch liền sững sốt. Đông Tâm thấy vậy liền thảm thở ra một hơi, nói tiếp: "Chuyện tôi không về được tranh nữa có liên quan đến Tô Yến đúng không? Anh luôn luôn canh cánh trong lòng cũng là chuyện này phải không? Bởi vì trong thâm tâm anh vẫn cảm thấy tội đối với Tô Yến...."

Thấy Tô Lịch nhú mày, Đông Tâm thở dài, yên lặng oán thán. Thật không ngờ lại bị cô đoán trúng. Thực ra, mấy hôm nay hai người chiến tranh lạnh, Đông Tâm liền than thở với Văn Từ. Không ngờ Văn Từ nghe mọi chuyện xong lại nói: "Nếu là bình thường, Tô Lịch mà dám làm như vậy thì bà đây nhất định sẽ giúp cậu tát chết anh ta. Nhưng lần này thì... Tiểu Tâm, cậu biết vấn đề nằm ở đâu không?" Đông Tâm lú lẫm: "Ở chỗ nào?"

"Chính là Tô Yến á!" Văn Từ nói: "Cậu đừng thấy bình thường Tô Lịch luôn bày ra dáng vẻ không sao hết, nhưng thực ra đối với chuyện của Tô Yến thì đề ý chết đi được. Nếu Tô Yến thực sự chỉ là bạn trai cũ thì cũng thôi đi, nhưng hẳn lại là cháu của anh ta, hai người ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp. Cậu thử tự mình tính xem, bóng ma trong lòng anh ta sẽ lớn đến nhường nào chứ?"

Đông Tâm nghe xong liền xấu hổ: "Bảo sao ngày hôm đó nhắc tới Tô Yến xong anh ta lại xù lông lên như vậy."

Văn Từ đồng ý: "Cho nên, đây mới là nguyên nhân chính của cuộc chiến tranh lạnh lần này của hai người. Chắc, thực ra tớ cảm thấy, nói anh ta giận cậu, còn không bằng nói anh ta đang giận chính bản thân mình. Giận mình năm đó sao không xuất hiện sớm một chút, như thế thì cậu sẽ không gặp phải tên Tô Yến kia trước."

Lúc Đông Tâm nghe xong mấy lời này, một vấn đề được chôn sâu trong lòng cuối cùng cũng tìm được đáp án....

Cô nhìn chăm chú vào đôi mắt đen mà sáng của Tô Lịch, nói: "Hình như tôi chưa nói với anh đúng không? Văn Từ tin rằng tôi trọng sinh là vì tôi đã cầu nguyện trước mặt Tổng Từ nương nương. Nhưng anh có biết tôi cầu nguyện điều gì không? Tôi lúc đó đã nói, hy vọng Tổng Từ nương nương có thể xóa sạch tất cả kí ức suốt 6 năm qua của tôi."

"Lúc đầu tôi cũng cho rằng tôi cầu nguyện điều đó là vì tôi đối với Tô Yến quá mức khắc cốt ghi tâm, cho nên muốn hủy đi để có thể quên lãng. Nhưng đến hôm nay tôi mới hiểu được, điều đó là vì anh, Tô Lịch. Anh đối với chuyện của Tô Yến quá mức nhạy cảm, quá mức đề ý, hơn nữa chúng ta lại là người một nhà cho nên lại càng khó tránh tiếp xúc. Tôi đoán, nguyên nhân cuộc chiến tranh lạnh lần trước cũng là vì vấn đề này phải không? Khi đó, nhất định tôi cũng đã giải thích với anh, là chuyện của Tô Yến đã hoàn toàn là quá khứ, tôi đã không còn bất cứ tình cảm gì với anh ta nữa, nhưng anh vẫn không tin tôi."

Cho nên, Đông Tâm mới có thể nhờ cơ duyên xảo hợp, ở trước mặt Bồ Tát mà đùa giỡn nói ra nguyện vọng như vậy - nguyện vọng muốn xóa sạch kí ức của 6 năm qua.

Không phải vì muốn quên đi tình cảm của mình với Tô Yến, mà là vì muốn nhổ sạch cái gai kia trong lòng Tô Lịch. Không có chuyện xưa với Tô Yến, không có chướng ngại chuyện về tranh, ngay từ ban đầu, cô chỉ là một Đông Tâm toàn tâm toàn ý, từ đầu đến cuối chỉ yêu Tô Lịch. Chắc khi đó bản thân mình nghĩ như vậy?

Nghĩ đến đây, Đông Tâm liền vỗ trán nói: "Tôi nói này người anh em, mặc dù tôi là một người dễ xúc động, cũng cứng đầu, lại thường xuyên mắc sai lầm nhưng cho dù là như vậy thì tôi cũng chưa bao giờ nghĩ muốn quên đi hoàn toàn bất cứ chuyện nào cả. Bị Tô Yến lừa thì lừa đi, chỉ cần bước qua được điểm mấu chốt thì mọi chuyện đều trở nên dễ dàng. Có thể lúc đó tôi hoàn toàn không nghĩ rằng chuyện tôi muốn trùng sinh chỉ vì anh sẽ thành hiện thực! Nhưng thực sự là, mục đích của nó chứ, thế mà nó lại thành thật được! Chuyện đến như vậy rồi mà anh vẫn còn không tin tôi sao?"

Tô Lịch nghe xong, há hốc mồm đang định lên tiếng lại bị Đông Tâm ngắt lời: "Anh đừng có lên tiếng, để tôi nói hết đã. Còn về chuyện không thể về tranh, bởi vì bây giờ tôi cũng không biết chân tướng sự việc lúc đó là như thế nào. Nhưng lấy sự hiểu biết của tôi về bản thân mình thì tôi cảm thấy lý do nhất định không phải là vì Tô Yến. Nói thế nào nhỉ, mặc dù trình độ của tôi có hơi nát, những mỗi bức tranh vẽ ra đều là một đứa con tinh thần của tôi, là đứa con tôi vất vả sinh ra. Nếu đột nhiên đứa con đó bị người ta phá hủy, tôi không có tâm trạng tạo ra đứa mới là chuyện rất bình thường...à ủa, sao

tôi cứ cảm thấy mình càng nói càng loạn thế nhỉ? Thôi, nói tóm lại chính là, tôi cảm thấy chuyện chứng ngại đó lý do là từ bản thân tôi, Tô cận bã cùng lắm chỉ được coi là một cái ngòi nổ, còn chưa đủ đô để trở thành...."

Đồng Tâm còn đang nói nói nói, Tô Lịch đột nhiên nhích lại gần. Đồng Tâm thấy đối phương càng ngày càng tiến sát về phía mình thì lấy làm lạ, đang định hỏi anh định làm gì thì Tô Lịch đã ôm chặt lên cô, môi dán lên môi cô. Trong thoáng chốc, trái tim Đồng Tâm lệch đi nửa nhịp, cũng vào thời điểm cô còn mơ hồ, Tô Lịch đã cạy được hàm răng của cô ra tiến hành công thành đoạt đất.

Đồng Tâm chưa hôn ai bao giờ. Trước kia xem truyện tranh và tiểu thuyết luôn cho rằng hai người hôn nhau chính là thể hiện tình cảm mãnh liệt bùng cháy. Cho đến giây phút này cô mới hiểu được, thì ra ôm hôn cũng có thể là một thứ tình cảm ám áp đến vậy. Mỗi Tô Lịch mềm mại, hai người vành tai tóc mai chạm vào nhau, cô thậm chí còn nghe được tiếng đập của trái tim Tô Lịch.

Thịch, thịch, thịch!

Mạnh mẽ như vậy, rõ ràng như vậy, khiến cho người ta cảm thấy yên tâm. Trong thoáng chốc, Đồng Tâm chợt sinh ra ý nghĩ hoang đường là hy vọng giây phút này sẽ kéo dài mãi mãi. Một lúc lâu sau, Tô Lịch mới buông Đồng Tâm ra, xoa đầu cô, ôn nhu nói: "Cô ngốc, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ nghi ngờ con mắt của mình cả."

Đồng Tâm mờ mịt "ừ" một tiếng, liền thấy Tô Lịch đã khôi phục dáng vẻ của Tô đại gia, liếc nhìn cô khinh bỉ: "Nghe vẫn không hiểu đúng không? Lời này phiên dịch ra thành văn nói chính là, cho đến bây giờ, anh không hề nghi ngờ trong lòng em vẫn còn Tô Yên. Chỉ là....."

Chỉ là, có đôi khi, cho dù là đàn ông cũng sẽ không kiềm được mà suy nghĩ lung tung rồi muốn khóc lóc ăn vạ mà. Mặc dù anh tin Đồng Tâm yêu mình, đã sớm vất bỏ Tô Yên ra đằng sau đầu rồi, nhưng có đôi khi anh vẫn rất khó chịu. Khó chịu nhất là lúc mọi người cùng ăn cơm, Đồng Tâm sẽ xới cơm thay cho Tô Yên, rồi thì lúc Đồng Tâm xem ảnh cưới của Tô Yên và Nhuế Thanh, khen hai người họ trai tài gái sắc anh cũng khó chịu. Mặc dù biết đây chỉ là lời xã giao bình thường nhưng Tô Lịch sẽ cảm thấy thoải mái hay khó chịu đây? Đương nhiên là khó chịu rồi!

Nếu là tình huống tương tự mà rơi trên người phụ nữ thì đối phương nhất định đã sớm ăn vạ một khóc hai nháo ba thất cổ rồi. Nhưng là đàn ông thì lại không được phép như vậy. Là một người đàn ông thì phải có dáng vẻ của một thân sĩ, phải bao dung rộng lượng bày ra dáng vẻ không sao cả. Không sao cái rắm! Nực cười! Chuyện này quá là nực cười! Nếu một người đàn ông thực sự yêu một người phụ nữ thì làm sao có thể không có ham muốn muốn độc chiếm cô ấy? Làm sao có thể không đố kỵ những người đàn ông đã từng tiếp xúc thân mật với cô ấy đây? Rộng lượng cũng chỉ là làm màu cho người khác xem mà thôi.

Có thể bởi vì anh không thể khiến Đồng Tâm cắt đứt toàn bộ liên lạc với Tô Yên, lại càng không thể cố tình gây sự với Tô Yên, cho nên đôi khi, anh lại bày ra tình tình với người vợ thân yêu nhất của mình. Nghĩ đến đây, Tô Lịch liền thở dài một hơi, ôm lấy Đồng Tâm, đặt đầu lên bả vai cô làm nũng: "Vợ à, anh xin lỗi. Anh không nên phát cáu lên người em. Là do anh nhất thời không kiềm chế được."

Nghe Tô Lịch nói xong, Đồng Tâm liền gạt mình, bày ra dáng vẻ bưng bình: "Tôi biết rồi."

Tô Lịch nhú mày: "Biết cái gì?"

Đồng Tâm cười: "Đàn ông mà, một tháng luôn có vài ngày luôn cảm thấy bức bối bất an trong lòng. Đây là do chồng đi cả sắp tới. Có thể thông cảm! Có thể thông cảm!" Đồng Tâm vừa nói vừa lấy tay vỗ vai Tô Lịch bày ra dáng vẻ thấu hiểu.

Phát hiện mình bị lừa, Tô Lịch đang định mở miệng đốp trả, không ngờ đúng lúc này điện thoại lại đổ chuông. Tô Lịch cầm điện thoại lên xem, là Tô Yên. Thấy vậy, Tô Lịch liền hí hóp mắt lại: đã muộn như vậy rồi cậu ta còn muốn gọi cho mình làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhảm Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Đồng Tâm bên kia nghe được tiếng chuông điện thoại cũng quay đầu lại, liền thấy trên màn hình hiển thị người gọi tới là Tô Yên: "Muộn thế này rồi cậu ta còn gọi điện làm gì thế?"

Tô Lịch không trả lời mà bấm nhận điện thoại, cũng thuận tiện bật luôn loa ngoài. Đồng Tâm lập tức nghe được giọng nói gấp gáp của Tô Lịch từ đầu dây bên kia truyền đến: "Tô Lịch, Nhuế Thanh có gọi điện thoại cho cậu hay Đồng Tâm không?"

Nghe vậy Tô Lịch và Đồng Tâm đều liếc nhìn nhau một cái theo bản năng, lắc đầu. Tô Lịch nói: "Sao vậy?"

Tô Yên: "Không thấy Nhuế Thanh đâu cả, gọi điện thoại cho cô ấy cũng không được. Cháu lo cô ấy sẽ xảy ra chuyện."

Đồng Tâm vừa nghe liền biết đây là vợ chồng son nhà người ta đang cãi nhau, ở bên cạnh lắc đầu bày ra vẻ mặt quý. Tô Lịch liếc nhìn cô một cái, sau đó mới nói: "Nhà cô ấy, khách sạn bố mẹ cô ấy ở, còn có quán cafe mà cô ấy hay đi, cả công viên nữa, cháu đã tìm hết chưa?"

"Cháu đều tìm rồi nhưng không thấy. Ngay cả bạn bè và đồng nghiệp của cô ấy cháu cũng gọi rồi, họ đều nói họ không gặp cô ấy." Tô Yến bên kia gấp như kiến bò trên chảo nóng, "Đêm hôm khuya khoắt thế này cô ấy đi đâu được chứ? Điện thoại cũng ngoài vùng phủ sóng."

"Điện thoại ở ngoài vùng phủ sóng ư...." Nghe được nửa câu sau của Tô Yến, Đông Tâm chống cằm lẩm bẩm, túm lấy tay Tô Lịch dùng khẩu hình nói: "Anh hỏi xem cậu ta cãi nhau với Nhuế Thanh ở đâu?"

Tô Lịch gật đầu, uyển chuyển diễn đạt lại: "Cháu và Nhuế Thanh chia tay nhau ở đâu?"

Tô Yến ở bên kia im lặng ba giây, sau đó mới nói: "Ở nhà cháu....Chúng cháu đang nói chuyện cô ấy liền chạy đi...."

Nghe xong ánh mắt Đông Tâm lập tức sáng lên, vỗ đùi cái đét: "Có một chỗ chúng ta có thể thử tìm đó."

Bởi vì Tô Yến ở bên ngoài khu Tam Hoàn nên Tô Lịch và Đông Tâm tới được Tô gia trước. Chạy đến phía sau tiểu khu, Đông Tâm lôi kéo Tô Lịch đi cầu thang bộ lên, quả nhiên thấy được Nhuế Thanh đang ngồi ở cầu thang tầng ba. Nhuế Thanh vừa nhìn thấy hai vợ chồng Tô Lịch liền bỏ nhào vào trong ngực mẹ nhỏ khóc òa lên thành tiếng.

Đông Tâm vừa ôm Nhuế Thanh trấn an cô ấy vừa nhìn Tô Lịch nhướn mày: Nhìn xem khả năng trinh thám của bốn đại gia có giỏi không? Đoán trúng phóc luôn nhé!

Thực ra Đông Tâm chỉ là mèo mướp cá rún. Lúc ban ngày ở Tô gia, cô xuống nhà gọi điện thoại cho Văn Tử, vốn định lười biếng đứng ở chỗ cầu thang để gọi, nhưng không ngờ đi từ tầng 9 xuống tận tầng 1 vẫn không có sóng, không còn cách nào khác nên mới buộc phải đi bộ ra tận vườn hoa. Cho nên hôm nay vừa nghe Nhuế Thanh là chạy ra từ Tô gia, điện thoại lại không có tín hiệu, Đông Tâm liền nghĩ ngay có khi nào nhà đầu ngõ này vẫn luôn ngồi ở đây không. Bởi vì Tô Yến đi thang máy để tìm người nên hai người mới không gặp nhau. Không nghĩ quả nhiên là như vậy....

Ba người trở lại Tô gia, Tô Lịch gọi điện thoại báo bình an cho Tô Yến, sau đó lại đun nước pha trà cho hai người kia, xong xuôi còn rất tự giác mà tự quay về phòng ngủ. Đông Tâm thấy Tô Lịch đóng cửa lại xong mới nhỏ giọng hỏi: "Hai người cãi nhau à?" Thực ra Đông Tâm rất muốn hỏi thẳng, có phải cô ấy đã phát hiện Tô Yến có người khác ở bên ngoài hay không, nhưng lại sợ mọi chuyện không như mình nghĩ, đến lúc đó cô lỡ miệng rồi thì đúng là không biết làm sao cho phải nữa.

Mà Nhuế Thanh ở bên này sau khi nghe Đông Tâm nói xong lại bắt đầu nức nở, chỉ một lúc sau nước mắt lại như từng chuỗi châu đứt hạt nhỏ xuống liên tục. Đông Tâm thấy vậy cũng đau lòng theo, vừa lau nước mắt cho cô ấy vừa khuyên nhủ: "Đừng khóc mà, ngày mai nếu để ba mẹ em nhìn thấy em thế này thì sẽ rất đau lòng đó. Còn nữa, hai người cũng thật là, có gì không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau sao, sao lại bỏ chạy ra ngoài như thế chứ? Nhìn em xem, hai tay lạnh cóng hết cả rồi đây này.... Cũng may hôm nay chị cả trực đêm nhé, nếu chị ấy ở nhà mà nhìn thấy hai đứa như vậy thì sẽ nghĩ thế nào chứ?"

Nhuế Thanh nghe vậy thì lắc đầu liên tiếp, sau đó mới câu được câu chẳng nói: "Em...em cũng không muốn....Nhưng...nhưng là Tô Yến...nói muốn chia tay. Huhuhu!!!" Nói xong mấy lời cuối cùng, Nhuế Thanh đã hoàn toàn khóc không thành tiếng. Mà Đông Tâm nghe được mấy lời này xong cũng hoàn toàn khiếp sợ, đầu óc nóng lên, đứng bật dậy chuẩn bị mở loa mắng mỏ, đúng lúc đó di động lại có chuông báo.

Đông Tâm ngắt người, cầm liền điện thoại lên xem. Hóa ra là Tô Lịch nhắn tin Wechat cho cô, nội dung chỉ có 2 từ: Bình tĩnh.

Đông Tâm giận, con hàng này có thể mặt dày hơn nữa được không? Bên ngoài thì giả bộ tránh né về phòng ngủ, không ngờ sau lưng lại dán tai vào cửa nghe lén! Nhưng....Tô Lịch thật đúng là hiểu cô, nếu không có tin nhắn này thì đảm bảo lúc này cô đã sớm mắng to Tô Yến là tra nam các kiểu, cư nhiên lại dám vì tiểu tam mà bỏ rơi vị hôn thê của mình.

Mà nếu hai người bọn họ thực sự là vì chuyện này mà chia tay thì không sao, nhưng nếu bọn họ là vì chuyện khác, Nhuế Thanh vốn không biết chuyện này....Khuê khuê nếu cô lại khai chuyện này ra, thì đúng là không tốt thật rồi. Emma, thiếu chút nữa thì hớ to rồi, người đàn ông nhà cô đã lên tiếng rồi, phải bình tĩnh, bình tĩnh, thật bình tĩnh!

Niệm chú xong, Đông Tâm hít sâu một hơi, đưa trà vào trong tay Nhuế Thanh, sau đó mới hỏi: "Rất cuộc là làm sao vậy?"

Nhuế Thanh ổn định lại cảm xúc, sau đó từ từ kể: "Còn không phải vì chuyện nhà ở sao?"

Nghe vậy, Đông Tâm liền ngộ ra. Mọi chuyện nói ra thì rất dài.....

Lần này ba mẹ Nhuế Thanh tới thành phố H, vốn là muốn nói về chuyện hôn sự của Nhuế Thanh và Tô Yến. Tiết mục đến du lịch thăm thú gì đó chỉ là cái cớ, trọng điểm vẫn là để cha mẹ hai bên gặp mặt. Lần này ba mẹ Nhuế Thanh tới còn dẫn theo cậu của Nhuế Thanh tới. Đông Tâm dẫn ba người đi dạo phố ở thành phố H suốt ba hôm nay, vị cậu này của Nhuế Thanh đã không chỉ một lần muốn hỏi thăm tiếng gió từ miệng Đông Tâm. Ý tứ đại khái là như thế này: muốn Tô gia đổi căn hộ lớn hơn làm phòng tân hôn cho hai người. Vốn trên danh nghĩa Tô Minh Nguyệt có hai căn hộ, một căn bây giờ tạm phòng đang ở, một căn còn lại mới đặt mua năm ngoái làm phòng tân hôn cho Tô Yến, bây giờ nhị phòng đang ở. Căn hộ này tuy hơi nhỏ, khoảng 89 mét vuông, nhưng quý ở chỗ nằm ở vị trí rất đẹp. Bên cạnh là nhà trẻ, đối diện là viện chăm sóc và bảo vệ sức khỏe của mẹ và bé, cách một con phố là trường tiểu học trọng điểm, chếch phía đối diện còn là khu phố sầm uất. Giáo dục, y tế, mua bán, tất cả đều đủ hết, lão thái thái lúc đó để chọn được căn hộ này cho con trai đúng là đã hao tổn không ít tâm trí. Thậm chí vì không muốn để đôi vợ chồng son phải chịu gánh nặng, năm ngoái lão thái thái lại lấy ra tiền mua quan tài để trả nốt tiền mua đợt cuối.

Nhưng người nhà Nhuế Thanh lại không vừa lòng với căn hộ này lắm. Theo lời của cậu Trần thì ý là căn phòng này quá nhỏ. Nếu sau này có con thì đúng

là không đủ dùng. Phòng tân hôn dù sao ít nhất cũng phải có một cái thư phòng, một phòng ngủ chính, một phòng ngủ phụ mới ổn.

Đồng Tâm truyền đạt lại những lời này với Tô Minh Nguyệt, lão thái thái liền vỗ đùi:

Chê phòng nhỏ à? Được thôi, vậy tôi đến ở chỗ của nhị phòng, lại lấy 10 vạn cho mấy người, để mấy người sửa lại căn hộ bây giờ tam phòng đang ở là được chứ gì.

Nhưng cậu Trần nghe xong mấy lời này lại vẫn lắc đầu: Cái này thì được ở chỗ nào chứ? Nào có đạo lý đuổi người lớn ra để cho lũ trẻ vào ở? Hôn nữa, 10 vạn thì làm được cái gì, 10 vạn còn chả đủ để trang hoàng lại nhà cửa.

Đồng Tâm nghe xong mấy lời này lập tức bật cười, lần này dù gì cô cũng nghe được hàm ý ở bên trong, câu này í à, chỉ sợ nửa câu đầu là giả, nửa câu sau mới là ý tứ thật đi. Nhưng dù sao khi kết hôn, nhà trai chuẩn bị tân phòng là điều hiển nhiên. Hôn nữa đáng trai bọn cô đã đưa ra đến hai phương án cho để bọn họ lựa chọn rồi, bọn họ đều không đồng ý, rốt cuộc là muốn thế nào đây?

Kết quả là cậu Trần cuối cùng cũng nghe được điều mình muốn nghe, liền diễn đạt lại ý của bọn họ là thế này: Tân phòng ở chỗ nhị phòng vẫn giữ nguyên như cũ, vì sao khu đó cũng gần trường học, sau này bọn trẻ đến trường sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Nhưng phòng ở đúng là hơi nhỏ, cho nên tốt nhất là nên mua thêm một căn nữa ở khu lân cận cho tam phòng ở là được.

Đồng Tâm nghe xong liền sốc. Tô gia không phải gia đình làm ăn buôn bán gì, cũng không mở ngân hàng, mua được hai căn phòng ở khu Nhị Hoàn đã là tốt lắm rồi, giờ lại còn muốn mua thêm một căn nữa ở khu lân cận? Đây còn không phải là chuyện ngàn lẻ một đêm sao? Quả nhiên, đúng như Đồng Tâm nghĩ, lúc cô kể lại chuyện này với mọi người ở Tô gia, Tô Minh Nguyệt, Tô Minh Tâm lập tức hóa đá.

Lúc đó, Tô Minh Tâm sau khi nghe xong phương án nhà Nhuế Thanh đưa ra lập tức âm dương quái khí nói: "Cái gì mà chê phòng nhỏ chứ? Chị thấy bọn họ có mà ngại trên số đó này không có tên Nhuế Thanh thì có! Nhưng nếu nói thẳng ra là muốn thêm tên thì có vẻ quá đáng quá, cho nên mới đổi cách nói là muốn thêm nhà."

"Thực ra, cũng là phận đi làm dâu, làm mẹ, chị cũng hiểu tâm trạng muốn con gái mình khi đi lấy chồng sẽ được nhiều hơn, cho nên lúc đầu chị còn khuyên chị cả nếu không được nữa thì bán căn phòng tân hôn kia đi, để tiền cho chúng nó, chúng nó muốn đổi căn lớn hơn thì đổi, nếu vẫn thiếu tiền thì chúng ta ứng trước cho chúng nó một khoản cũng không vấn đề gì. Nhưng chị thật không ngờ Nhuế gia bọn họ lại không biết xấu hổ như vậy, ăn trong chén nhìn trong nồi. Nhị phòng muốn giữ, mà tam phòng cũng muốn mua, bọn họ coi Tô gia chúng ta là cái máy rút tiền đây à? Chị nhỏ vào! Tô Yến nhà chúng ta là đứa nhỏ tốt, bao nhiêu cô gái muốn gả cho nó còn không được. Con gái nhà bọn họ cũng không phải công chúa Ethiopia, Tô gia chúng ta cũng không cần phải xây cả cung điện để cưới nó về!"

.....

Đồng Tâm nghe được một lát liền thực sự nghe không nổi nữa. Loại chuyện gà bay chó sủa như thế này, thân là một cô gái, lại trọng sinh thành một người phụ nữ đã kết hôn, cô thực sự không quen nổi. Vì thế, từ đầu đến cuối cô chỉ phụ trách việc chuyển lời, những chuyện khác thì mặc kệ. Hôn nữa mấy hôm nay cô còn phải hoàn thiện bản thảo gấp, cũng không rảnh để quan tâm đến mấy chuyện này. Không ngờ chỉ mới hơn nửa ngày, Tô Yến và Nhuế Thanh đã nháo đến mức muốn chia tay luôn rồi.

Nhuế Thanh kéo tay Đồng Tâm, lệ rơi đầy mặt nói: "Em biết lần này là ba mẹ em không đúng, nhưng em đã khuyên rồi mà bọn họ không nghe, từ trước đến nay bọn họ đều chỉ nghe lời cậu. Em nói gì đi chẳng nữa bọn họ cũng đều nói em còn nhỏ, bọn họ làm như vậy là muốn tốt cho em. Nhưng lần này em đã cố gắng hết sức rồi, hôn nữa cũng không phải lỗi của em. Mọi chuyện có thể thương lượng lại được mà, vậy mà anh ấy lại nói muốn chia tay...."

Đồng Tâm nghe xong liền thở dài, buồn bực chửi thầm trong lòng: nếu hai người thực sự lưỡng tình tương duyệt, đương nhiên sẽ từ từ nói chuyện được rồi. Cho dù gặp vấn đề gì đi chăng nữa, chỉ cần vợ chồng đồng lòng, mọi chuyện đều có thể vượt qua hết. Nhưng chỉ sợ Tô Yến nhà cô miệng thì nói ngon nói ngọt, nhưng từ tâm đến người đều dính lên người người khác, cho nên gặp chuyện như thế này, điều đầu tiên nghĩ đến mới là chia tay.

Đầu này bên này, Nhuế Thanh nói xong, lại lôi kéo tay Đồng Tâm: "Còn một việc nữa, chị Đông, em...em thực sự xin lỗi chị. Hôm nay chị hỏi em gọi điện thoại cho cậu nhỏ làm gì, thực ra em nói dối. Không có đồng nghiệp nào muốn giám định châu báu cả, là em nhờ cậu nhỏ làm một chuyện, bởi vì quá mất mặt, cho nên mới xin cậu ấy giấu chị...."

Thì ra chuyện Nhuế gia muốn nhà trai mua thêm phòng không phải chuyện ngày một ngày hai. Sau khi Nhuế Thanh biết ý định của ba mẹ vẫn luôn kéo dài thời gian, không nói cho Tô Yến biết. Cha mẹ Nhuế Thanh bên này lại không ngừng gây áp lực cho con gái, cuối cùng đột nhiên nói muốn tới thành phố H, muốn gặp mặt nhà trai để nói chuyện. Nhuế Thanh nghe xong gấp gấp không biết làm gì, cuối cùng mới lên gọi điện cho Tô Lịch.....

"Mấy năm nay em cũng tiết kiệm được chút tiền, tổng cộng lại cũng được khoảng 9 vạn, cháu định đưa số tiền này cho cậu nhỏ, nhờ cậu ấy lấy danh nghĩa nhà trai đem số tiền này coi như tiền sính lễ để đưa cho ba mẹ em. Em nghĩ, chỉ cần cho bọn họ tiền, bọn họ chắc sẽ không nhắc đến chuyện phòng ở này nữa."

Đồng Tâm nghe xong mới hiểu được chân tướng của cuộc điện thoại kia. Trong thời gian ngắn vừa giận vừa buồn cười. Thế mà Tô Lịch này lại còn không biết xấu hổ nói cô nào phẳng? Đây cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng, Nhuế Thanh bảo anh ta giấu, anh ta liền thực sự hết lòng giúp cô ấy giấu.

"Vậy sau đó Tô Lịch nói như thế nào?"

Nhuế Thanh lắc đầu: "Cậu nhỏ không đồng ý, nói sẽ nghĩ cách để đề chuyện này xuống. Chị Đông, em xin lỗi, nhưng em thực sự không có mặt mũi nào mà nói chuyện này ra hết, huhuhu..."

Thấy Nhuế Thanh lại khóc đến hoa lê đài vũ, Đông Tâm đang định trấn an hai câu, ngoài cửa liền vang lên tiếng đập cửa rầm rầm. Đông Tâm nghe mà giật mình, còn chưa kịp phản ứng lại đã nghe thấy tiếng chửi bới lời đanh từ bên ngoài: "Mở cửa! Tô Yến, mau mở cửa ngay! Nếu Nhuế Thanh nhà chúng tôi có chuyện gì, chúng tôi sẽ không để yên cho mấy người đâu!!!"

Sau khi Tô Lịch vào phòng ngủ, vừa đóng cửa lại liền lập tức nằm bò ra dán tai vào cửa. Anh vừa căng tai nghe động tĩnh từ bên ngoài vừa nhập sẵn hai chữ "Bình tĩnh" vào khung thư thoại, chuẩn bị sẵn sàng để có thể gửi đi bất cứ lúc nào.

Ừ, anh rất tin tưởng, với tính cách của vợ anh, đảm bảo tin nhắn này chắc chắn sẽ được gửi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Nghe được tiếng đập cửa từ bên ngoài, Đông Tâm còn đang ngu ngơ, liền nghe thấy giọng Tô Yến: "Mấy người đang làm cái gì thế?"

"Tốt lắm!" Là giọng của cậu Trần, "Còn đang đi tìm mày thì mày lại tự vác xác đến tận cửa. Mày mau nói đi, mày giấu Nhuế Thanh nhà chúng tao đi đâu rồi?"

Tiếng nói vừa thốt ra, sau đó liền vang lên một tràng âm thanh huyền ảo, trong mơ hồ còn nghe được cả giọng mẹ Nhuế hốt hoảng nói: "Đừng đánh! Ôi đừng đánh mà!"

"Tìm Nhuế Thanh quan trọng hơn, đánh cậu ta có tác dụng gì đâu!"

Nghe thấy thế trong lòng Đông Tâm thâm kêu hai tiếng không tốt, mà cùng lúc đó, Tô Lịch cũng từ phòng ngủ đi ra, xông thẳng ra bên ngoài. Thấy vậy, Đông Tâm và Nhuế Thanh cũng chạy ra theo. Cửa chính vừa mở ra, ba người liền thấy Tô Yến và cậu Trần đang xông vào đánh nhau túi bụi, còn ba mẹ Nhuế đang bất lực đứng bên cạnh.

Thấy tình hình như vậy, Tô Lịch lập tức đen mặt: "Mấy người đang làm cái trò gì thế?"

Mà Nhuế Thanh thấy vậy cũng vội vàng kêu lên: "Ba, mẹ, cậu.....ai nha, có chuyện gì thế? Cậu, cậu mau buông Tô Yến ra!" Nhuế Thanh vừa nói vừa chạy đến bên cạnh Tô Yến, cố gắng tách Tô Yến ra khỏi cậu mình. Sau khi tách hai người ra xong lập tức ân cần hỏi thăm: "Anh không sao chứ?"

Đại khái là thấy con gái cùi trỏ hướng ra ngoài, trong lòng mẹ Nhuế thấy rất không thoải mái, liền sẵn giọng nói: "Đứa nhỏ này, cũng không hỏi han xem ba mẹ mình có sao không? Lúc này suýt nữa thì con đã dọa chết hai người già chúng ta rồi! Ôi, nuôi con gái để làm cái gì chứ? Hoa nở ra rồi thì đừng nói là hoa, đến cả chậu cũng bị người ta bê đi mất luôn!"

Đông Tâm nghe xong mới từ lời nói của cha mẹ Nhuế Thanh chấp vá ra chân tướng câu chuyện. Vốn là Tô Yến đi tìm khắp nơi không thấy Nhuế Thanh, cho nên mới đành gọi điện thoại cho ba mẹ Nhuế Thanh để hỏi. Ba mẹ Nhuế nghe con gái mình mất tích lập tức bùng nổ, vội vàng đến Tô gia đập cửa đòi người.

Cậu Trần nhìn Tô Yến mắng: "Đập cửa thì làm sao chứ? Tôi nói cho mấy người biết nhé, hôm nay coi như mấy người vận khí tốt, tìm thấy Nhuế Thanh. Nếu Nhuế Thanh nhà chúng ta thực sự gặp phải chuyện không may gì thì tôi nhất định sẽ đập nát cả cái phòng này ra luôn."

Tô Yến nghe xong mấy lời này lại muốn bùng cháy, nhưng bị Tô Lịch giữ chặt lại. Tô Lịch nhìn Tô Yến lắc đầu, sau đó mới nhìn về phía người nhà Nhuế Thanh: "Đều đứng ở cửa làm gì? Vào nhà rồi nói tiếp!"

Sau khi mọi người vào nhà ngồi xuống, cậu Trần lại khôi phục lại dáng vẻ đáng đánh, rung chân nói: "Sao? Đã đến nước này rồi thì Tô Minh Nguyệt còn ở bệnh viện cứu ai nữa chứ? Mau gọi điện cho bà ta để bà ta trở về đi"

Đông Tâm nghe đến đây định đầu lập tức bốc khói, đang muốn mở miệng đáp lại lại bị Tô Lịch nói trước. Tô Lịch đặt chén trà xuống, nói thẳng một câu: "70 vạn."

Thanh âm vừa rơi xuống, trong phòng đột nhiên yên tĩnh không chút tiếng động. Một lúc lâu sau, ba Nhuế mới phản ứng lại, cứng lưỡi nói: "Cái, cái gì?"

Tô Lịch nhìn về phía ba mẹ Nhuế Thanh, không kiêu không siểm nói: "Tôi nói, chuyện Tô Yến và Nhuế Thanh kết hôn, nhà trai chúng tôi đồng ý bỏ ra 70 vạn."

Tô Yến vừa nghe được những lời này lập tức đứng ngồi không yên. Đang định lên tiếng cũng bị Tô Lịch ngăn lại. Tô Lịch nói tiếp: "70 vạn này, vợ chồng son chúng nó muốn mua luôn nhà cũng được, muốn đặt cọc trước thôi cũng tốt, để dành cũng không sao, đều tùy hai đứa nó. Chỉ có một điều duy nhất, nhà trai chúng tôi yêu cầu song phương trưởng bối hai bên sẽ không can thiệp vào chuyện này. Quyết định cuối cùng là như thế nào đều do vợ chồng chúng nó quyết định."

Ba mẹ Nhuế Thanh đại khái là không ngờ nhà trai sẽ đưa ra phương án này, trong khoảng thời gian ngắn tất cả đều ngây người. Đôi vợ chồng già ông nhìn tôi tôi nhìn ông, cuối cùng ánh mắt đều tập trung về phía cậu Trần đang ngồi một góc. Cậu Trần nhìn ánh mắt của chị gái và anh rể, ngẫm hiểu, để hai chân xuống, đang định lên tiếng lại nghe Tô Lịch nói tiếp: "Không thể nhiều hơn, 70 vạn này, mấy người đồng ý thì đồng ý, không đồng ý thì đi về đi."

Cậu Trần nghe xong đảo mắt suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu dứt khoát nói: "Được."

Thấy thế, Đông Tâm lập tức cười ha ha ba tiếng trong lòng. Vị cậu Trần này chỉ thiếu nước vỗ bàn nói thẳng là đồng ý cho nhanh. Thật sự là quá khó coi! Tưởng ăn tương uống tương ngồi tương nói đều quá khó coi! Đây rốt cuộc là hai nhà đang bàn chuyện hôn nhân hay là chuyện bán chuyện bán con gái thế không biết. Đông Tâm thực sự không hiểu, Nhuế Thanh nhu thuận như vậy, là một tiểu cô nương ngoan ngoãn biết bao, sao lại có ba mẹ dở hơi như thế được nhỉ!

Đầu bên kia, Nhuế Thanh cũng cảm thấy biểu hiện của ba mẹ mình quá khó coi, tức giận đến run cả người. Cô siết chặt nắm tay, mở lớn mắt nhìn cậu Trần: "Tốt cái gì mà tốt chứ? Cậu cũng không phải là cháu, dựa vào cái gì mà đòi thay cháu quyết định. 70 vạn này, một xu cháu cũng không cần! Cháu cũng không phải là đồ vật, muốn bán thì bán!"

Mẹ Nhuế Thanh vẫn luôn không lên tiếng nghe mấy lời này xong lập tức ồ ào: "Cái đứa nhỏ này! Con nói chuyện với cậu mình cái kiểu gì thế?!"

"Con cứ nói chuyện như vậy đấy!" Nước mắt chực tràn trong mắt Nhuế Thành, ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu mình, cắn răng nói: "Cháu nói cho cậu biết, cậu đừng tưởng rằng không ai biết trong lòng cậu đang tính toán cái gì. Đừng nói là cháu không có 70 vạn này, cho dù cháu có, cậu cũng đừng hòng bòn rút được một xu!"

Lời này vừa thốt ra, ngay cả ba Nhuế vẫn luôn ngồi vững như thái sơn cũng nổi giận, xông lên định tát con gái mình một cái. Đông Tâm thấy vậy lập tức quát lên: "Ông làm cái gì thế? Ai cho phép ông ở Tô gia tùy tiện động thủ?" Trong lúc nói chuyện, Tô Yến cũng đã kéo Nhuế Thanh ra che chở phía sau.

Mà lúc này, cậu Trần vẫn luôn tìm mọi cách để gây khó dễ lại trưng ra khuôn mặt hiền lành khuyên bảo mọi người: "Ai nha, mọi người làm gì thế? Anh rể à, bỏ qua cho Nhuế Thanh đi, trẻ con không hiểu chuyện nên lời nói không tránh khỏi mấy phần xúc nổi. Mọi thân gia bên kia nói đúng, nào chuyện nhà gái ở trong nhà trai mà lại động thủ đánh người như thế được? Không thể đánh, không thể đánh!"

"Ha ha ha, mọi người nhìn xem đi, vợ chồng son cãi nhau, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa. Tiểu Tô, cháu xem, không phải trong lòng cháu vẫn không nỡ bỏ Nhuế Thanh sao? Vừa thấy cha vợ tương lai muốn đánh nó liền không tự chủ lao ra chắn thay! Lần này sẽ không nháo chia tay nữa chứ?"

"Ha ha ha, mọi chuyện đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Ha ha ha ha."

Lời nói vừa dứt tất cả mọi người trong phòng đều trầm mặc xấu hổ. Thậm chí ngay cả Tô Lịch từ trước đến nay vẫn luôn tự hào về da mặt dày như tường thành của mình cũng không nhìn được run rẩy khóe miệng. Mà Đông Tâm ở bên cạnh cũng là phục sát đất. Khỏi cần nói, cậu Trần đây nhất định là bị tâm thần phân liệt rồi, nếu không sao có thể có hai mặt ác thiện song song với nhau như thế này chứ?

Nhưng đúng là không thể không nói, nhờ có cậu Trần mà Nhuế Thanh cũng không khóc nữa, ba Nhuế cũng quên cả đánh con con gái, mà Tô Yến cũng quên cả mấy chuyện không vui lúc trước, đang dùng vẻ mặt phức tạp nhìn về phía Nhuế Thanh. Tô Lịch thấy thế liền ho khan hai tiếng, cuối cùng kết thúc màn khôi hài hôm nay bằng một câu: "Nếu đã không còn chuyện gì nữa thì bây giờ cũng không còn sớm nữa, tôi và Đông Tâm sẽ đưa hai ông bà thông gia và cậu Trần về trước. Nhuế Thanh sẽ giao cho cháu nhé, Tô Yến!"

Bởi vì phải xuống hầm hầm để lấy xe nên Tô Lịch bảo ba người Nhuế gia đứng đợi ở cổng tiểu khu. Chờ Tô Lịch và Đông Tâm lái xe từ dưới hầm đi lên liền thấy ba người kia đang đứng ở đèn đỏ ở tòa nhà đối diện bỏ la ba la nói gì đó. Bởi vì đã khuya, xung quanh lại yên tĩnh, hơn nữa Đông Tâm còn mở cửa xe nên lời nói của ba người cứ như vậy dứt quãng câu được câu chẳng truyền tới:

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.3M viewsEntertainmentĐây là giọng mẹ Nhuế: "Ai nha....có phải hôm nay chúng ta cư xử hơi quá đáng không? Tôi nhìn dáng vẻ bên kia không giống như họ đang lừa chúng ta. Con bé đã nói với tôi rồi, Tô gia không có nhiều tiền như thế, lần này lại để bọn họ cầm 70 vạn....."

Sau đó là giọng cậu Trần cắt ngang lời nói chị gái mình: "Chị à, chị có ngực không thế? Cứ cho là Tô Minh Nguyệt kia chỉ là một bác sĩ nên không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng còn vị Tô Lịch kia, chị tin là nhà anh ta không có tiền sao? Anh ta làm cái gì chứ? Chính là giám định châu báu đó! Anh ta ấy mà, tùy tiện giám định một món đồ gì đó cũng phải cả ngàn vạn! Là cả ngàn vạn đó! Cho nên 70 vạn này đáng để anh ta để vào mắt sao? Hừ, nếu không phải hôm nay Nhuế Thanh cũng ở đó thì còn lâu em mới đồng ý cái giá đó!"

Đông Tâm nghe xong lập tức khiếp sợ. Bây giờ cuối cùng cô cũng hiểu vì sao lúc đó Nhuế Thanh lại tìm Tô Lịch, muốn đưa 9 vạn tiền tiết kiệm của mình nhờ anh giúp đỡ. Thì ra là toàn bộ Nhuế gia này đã sớm nhìn rõ chị cả không có gì để ép nữa cho nên đã sớm chuyển mục tiêu sang Tô Lịch!

Quả nhiên, đúng như Đông Tâm suy nghĩ, mẹ Nhuế bên kia lại nói tiếp:

"Cũng được. Chị nghe nói lúc trước khi Đông Tâm và Tô Lịch kết hôn, Tô Minh Nguyệt cũng không bỏ ra bao nhiêu tiền! Cho dù chỉ tính tiền lãi thôi

cũng đủ rồi. Quả nhiên vẫn là em thông minh, chỉ cần biết nháo thành như vậy, nhất định Tô Lịch kia sẽ nhả tiền ra!"

Đang nói dở, đèn pha của xe đột nhiên rọi tới trước mặt ba người, sau đó chậm rãi dừng lại trước mặt họ. Mẹ Nhướn vẫn đang tươi cười vui vẻ vừa nhìn thấy Land Rover của Tô Lịch vẫn đang mở cửa sổ, khuôn mặt lập tức đông cứng. Ngược lại với bên đó, Tô Lịch bên này lại trưng ra nụ cười tươi rói, thò đầu qua cửa xe nói: "Ngại quá, để mọi người chờ lâu rồi."

Đưa ba người về khách sạn xong, Đông Tâm rốt cục không nhịn được, mở mở màng màng thiếp đi trên ghế phở lái. Cũng không biết Tô Lịch đã lái xe bao lâu, chỉ biết khi Đông Tâm tỉnh lại thì thấy ghế ngồi đã được ngả ra đằng sau, mà trên người cô còn đắp một cái áo khoác lông dê của của Tô Lịch.

Đông Tâm dụi dụi mắt, chậm rãi ngồi dậy liền phát hiện bầu trời bên ngoài đã dần hiện lên màu trắng bạc. Mà Tô Lịch đang đưa lưng về phía cô, tựa người trên cửa xe, tay kẹp điều thuốc, yên lặng nhìn tòa chung cư trước mặt. Đối mặt với tình huống này, suy nghĩ đầu tiên trong đầu Đông Tâm không phải là <đây là="" đâu?=""> mà lại là <ôì người="" dân="" ông="" của="" mình="" thật="" là="" cmn="" quá="" đẹp="" trai="" o(≥▽≤)o="">

Ngồi đến đây, Đông Tâm lập tức hé miệng cười tự giễu, sau đó mở cửa xuống xe. Đầu bên này Tô Lịch vừa thấy Đông Tâm xuống xe phản xạ đầu tiên chính là dập tắt điều thuốc trên tay. Đông Tâm vừa thấy hành động này trong lòng lập tức rung động. Trước kia không biết cô đã xem được ở đâu đó một bảng xếp hạng, một trong số đó chính là hành động anh ta vừa thấy bạn đi tới lập tức dập tắt điều thuốc trong tay.

Lúc đó Đông Tâm xem xong còn khịt mũi khinh thường! Cắt! Chỉ là dập một miếng thuốc mà thôi, đẹp trai ở chỗ nào chứ! Nhưng đến hôm nay khi được tự mình trải nghiệm cô mới sâu sắc cảm nhận được nó đúng đến mức nào. Dập thuốc đúng là không có gì đẹp trai cả, nhưng khiến người ta rung động chính là nguyên nhân của hành động đó, anh ta ngay lập tức dập thuốc chính là sợ bạn không ngủ được mùi thuốc lá.

Nghĩ như vậy, mặt Đông Tâm lập tức phấp hồng, ho khan một tiếng, nói lảng sang chuyện khác: "Đây là đâu thế?"

Tô Lịch hást cầm chỉ Đông Tâm tòa chung cư trước mặt: "Tô phu nhân, để anh phổ cập lại kiến thức cho em một chút. Tòa chung cư này có 18 tầng, phòng 1803 chính là căn phòng đầu tiên của chúng ta. Là phòng đơn, chỉ có 48 mét vuông, tuy hơi nhỏ một chút nhưng em lại rất thích, còn nói là muốn để lại cho con gái chúng ta sau này."

Đồng Tâm vừa nghe vừa thuận theo phương hướng Tô Lịch chỉ nhìn sang, cũng bắt chước dựa lưng vào xe của anh, khoanh tay nói: "Ừ, rất giống phong cách của tôi. Người khác đều để lại cho con gái vòng ngọc vòng vàng, còn tôi thì tục hơn nhiều, để lại cho nó hẳn một căn bất động sản."

Tô Lịch liếc mắt nhìn Đông Tâm: "Em cũng để lại một chiếc vòng ngọc cho con bé."

Đông Tâm ngạc nhiên kêu lên: "Tôi có cả vòng ngọc ư? Từ khi nào tôi lại đổi khẩu vị thế?"

Tô Lịch gật đầu, "300 vạn."

Đồng Tâm hít một ngụm khí lạnh đến sực: Ba! Trăm! Vạn! Mẹ ơi, chẳng lẽ thật sự như cậu Trần nói, Tô đại kiểm định Tô đại giáo sư nhà cô là một thổ hào ăn mình sao??

Tô Lịch lại chậm rãi nói tiếp: ", vòng ngọc phỉ thúy cực phẩm thuộc tính kim, tăng thêm 300% bạo kích!"

Đông Tâm giật mình, lúc này mới phản ứng kịp là Tô Lịch đang nói đến trang bị trong trò chơi, liền bật cười thành tiếng, nhắc chân đạp một cái: "Cút!"

Nhưng vừa dứt lời thì môi cô đã bị môi Tô Lịch phủ lên, kèm theo đó là mùi thuốc lá nhàn nhạt, khiến tim cô như muốn ngừng đập. Theo nụ hôn này, tay Tô Lịch cũng chậm rãi đặt lên vòng eo cô, từ từ siết chặt lại, mãi cho đến khi hoàn toàn ôm cô vào lòng xong, mới lưu luyến không rời rời khỏi môi cô.

Tô Lịch khuôn mặt tràn ngập nhu tình cúi đầu nhìn vợ mình, thấp giọng nói: "Chỉ cần em muốn, bây giờ chúng ta có thể lập tức lên đó."

Đồng Tâm xấu hổ, vừa ngưng ngưng đẩy Tô Lịch ra vừa nói: "Thôi đi! Rốt cuộc anh muốn dẫn tôi đến đây làm gì? Nếu không có việc gì thì nhanh trở về thôi, tôi còn phải về nốt bản thảo nữa, chỉ còn một ngày.....à không, là chỉ còn 20 tiếng nữa thôi là đến hạn chót rồi!"

Tô Lịch nghe xong có chút cô đơn cúi đầu, Đông Tâm lại cho rằng việc mình từ chối lúc này làm anh cảm thấy buồn bực, liền ho khan hai tiếng, đang định lên tiếng thì giọng nói của Tô Lịch lại bất chợt vang lên: "Đông Tâm, anh định bán căn phòng này đi!"

Đồng Tâm không thích Tô Lịch hút thuốc. Chính vì vậy, kể từ sau khi hai người kết hôn, Đồng Tâm đã liên tục yêu cầu Tô Lịch cai thuốc. Lý do cũng vô cùng quang minh chính đại: Đó là vì về sau còn phải sinh em bé.

Bởi vì lý do này quá mức cao thượng, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, Tô Lịch không cách nào phản bác được, chỉ có thể ồm ồm ứng phó. Vì vậy sau n lần quyết chiến với chủ nhiệm Đông, Tô Lịch đã rèn luyện thành một phản xạ, đó là vừa nhìn thấy Đông Tâm liền auto dập thuốc.

Cho nên, chân tướng của hành động soái ca dập thuốc mà Đông Tâm thấy lúc xuống xe, chính là như này.....

Ông khói Tô đang thoải mái nhả nhả ngấm tòa chung cư hút thuốc, vừa hút thuốc vừa tận hưởng những giây phút bình yên vừa suy ngẫm về nhân sinh triết lý sống, đột nhiên nghe được tiếng đóng cửa từ phía sau, lập tức hốt hoảng quay đầu lại, liền nhìn thấy Đồng Tâm đang cười như không cười từ từ đi tới thì trong lòng lập tức khốc tiết: Ôi mẹ ơi chủ nhiệm Đồng đến rồi!

Kết quả chính là lập tức theo phản xạ có điều kiện ném điều thuốc trong tay xuống, dùng chân đi lấy đi để. Một loạt động tác được Ông khói Tô làm liền mạch lưu loát như mây bay nước chảy. Mãi cho đến khi chủ nhiệm Đồng đi đến trước mặt, Tô Lịch mới bừng tỉnh: Mẹ nhà nó chứ, bây giờ chủ nhiệm Đồng trùng sinh rồi cơ mà?!! Cô đâu có quan tâm chuyện anh có hút thuốc hay không chứ? Aizzz, tiếc nữa điều thuốc chưa hút xong kìa quá đi T^T

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

"Đồng Tâm, anh định bán căn phòng này đi."

Đồng Tâm chớp chớp mắt, gật đầu giả bộ tỉnh ngộ: "A, thì ra 70 vạn mà Tô đại giáo sư của chúng ta nói là từ đây mà ra à? Ôi, tôi còn tưởng là giám định châu báu sẽ rất giàu nữa chứ."

Tô Lịch đang định mở miệng lên tiếng, Đồng Tâm liền vỗ vỗ vai anh nói:

"Mọi việc trong nhà đều do anh làm chủ. Việc nhỏ thế này anh cứ tự quyết định là được rồi."

Nghe thế Tô Lịch hơi chần chừ: "Em không phản đối?"

Đồng Tâm tròn trĩnh mắt nhìn Tô Lịch, vẻ mặt "Anh quá coi thường tôi rồi", nói: "Mẹ Nhuế Thanh tuy nói câu nào câu nấy đều sai cả, nhưng có một câu tôi đồng ý. Lúc chúng ta kết hôn, chị cả đúng là đã giúp chúng ta rất nhiều. Căn phòng này coi như tạ lễ để cảm ơn chị ấy."

Tuy rằng tạ lễ hơi ít một chút... Nhưng khụ khụ...biết làm thế nào bây giờ? Không nói chị cả có quan hệ huyết thống với Tô Lịch, Tô Lịch còn là một tay lão thái thái nuôi lớn, nếu bọn họ chỉ khoanh tay đứng nhìn thì Tô Lịch nhất định sẽ áy náy cả đời. Không phải chỉ là một căn phòng thôi sao? Dù sao cũng bỏ không.

Nhưng đầu bên này Đồng Tâm vừa mới thuyết phục mình xong, đầu bên kia Tô Lịch lại nói tiếp: "Không chi căn phòng này thôi đâu. Căn phòng này giá thị trường cũng chỉ khoảng 50 vạn, số còn lại chúng ta có thể còn phải đem cả tiền trong nhà bỏ ra nữa. Như thế.....em có đồng ý không?"

Đồng Tâm cắn răng một cái: "Được, bỏ thì bỏ. Không phải chỉ là tiền thôi sao? Sinh ra vốn không có mà chết đi cũng chả cầm theo được. Sau này kiếm lại là được!" Hơn nữa, quả thực bản thân cô không có lập trường nào để phản đối cả. Tuy rằng ngoài miệng Tô Lịch không nói nhưng Đồng Tâm vẫn nhìn ra được, căn nhà này phần lớn đều là do Tô Lịch tích góp được.

Đồng Tâm nói: "Vừa vặn bây giờ tôi cũng không có chương ngại tâm lý gì cả, chờ tôi ra ngoài làm rồi thì tiền chúng ta từ từ kiếm lại là được."

Nghe xong mấy lời này, ánh mắt Tô Lịch liền mềm đi ba phần, xoa đầu Đồng Tâm nói: "Trước đó không thương lượng trước với em. Là anh sai, anh xin lỗi."

Đồng Tâm nhướn mày: "Được, lần này tạm tha thứ cho anh, không có lần sau."

Thực ra Đồng Tâm cũng đoán được từ lúc Tô Lịch nhận được điện thoại của Nhuế Thanh thì đã âm thầm đưa ra quyết định rồi. Chỉ là sau đó hai người bọn họ liền chiến tranh lạnh, cho nên Tô Lịch vẫn không tìm được cơ hội để thương lượng chuyện này với cô. Đêm nay lại đột nhiên xảy ra chuyện, Tô Lịch trong lúc bất đắc dĩ không còn cách nào khác đành phải tiền trạm hậu tẩu.

Đồng Tâm và Tô Lịch đứng song song, vừa nhìn những tia ban mai đầu tiên đang nhuộm hồng tòa chung cư, vừa thở dài: "Chuyện tiền nong này, tôi thực sự không thấy quá quan trọng. Chỉ là Nhuế Thanh....." Đồng Tâm nói được một nửa liền không nói tiếp được nữa. Nếu tình cảm của Nhuế Thanh không phải là thật lòng thì cô ấy sẽ không dùng tới cả tiền riêng của mình để giả làm sinh lễ của nhà trai, cũng sẽ không dây dưa với đối phương nhiều năm như vậy. Nhưng thấy với này, Đồng Tâm lại cảm thấy rất bức bối.

Cô bùi môi nói: "Theo lý thuyết, chúng ta giúp chị cả thành toàn một mối nhân duyên như vậy, đáng lẽ phải cảm thấy vui vẻ chứ nhỉ. Nhưng tại sao tôi lại cứ có cảm giác mình vừa đem Nhuế Thanh đẩy vào hố lửa thế nhỉ?"

Tô Lịch buồn bực một lúc, sau đó mới nhìn về phía cô, nghiêm trang nói: "Đồng Tâm, em có biết gia huấn của Tô gia chúng ta không?"

Đồng Tâm: "Cái gì?"

"Tam chữ thôi", Tô Lịch làm cái thủ thế, với "

*Ý là chuyện không liên quan đến mình thì không tham gia, mà chuyện của người ta thì không tham dự đó.v

Đồng Tâm nghe xong lập tức hộc máu. Cả nhà nhà anh chứ! Đây là cái thể loại gia huấn gì thế chứ? Gặp qua chuyện lạ, nhưng chưa bao giờ gặp qua cái gia huấn nào lạ như thế này! Nghĩ đến đây, Đồng Tâm đang muốn văng tục hai câu, Tô Lịch liền nheo nheo má cô: "Tóm lại là em nhớ kỹ, thanh quan khó quản chuyện nhà. Chuyện của nhà người khác, em đừng tham dự vào, quản thật chặt cái miệng của mình là được."

Đồng Tâm bĩu môi, không tình nguyện hừ một tiếng. Tô Lịch thấy thế vừa lòng nhếch mày, đưa tay ôm Đồng Tâm vào lòng nói: "Đến đây, anh lại phổ cập cho Tô phu nhân nhà anh một chuyện nữa. Không phải em vẫn luôn thắc mắc sau khi tốt nghiệp chúng ta đã gặp lại nhau như thế nào sao?"

Tô Lịch vừa nói vừa chỉ vào tòa chung cư: "Chính là ở chỗ này đó."

Chuyện là, Đồng Tâm lúc đó đã chớm bắt đầu có chương ngại trong chuyện về tranh, cho nên vì muốn bản thân có thể tĩnh tâm lại để về cô đã dọn ra khỏi nhà ba mẹ và thuê căn phòng số 1808 này. Lại nói cũng khéo, lúc đó ở viện nghiên cứu có một vị nữ giáo sư đang điên cuồng theo đuổi Tô Lịch. Mà cách cô ấy dùng để theo đuổi Tô Lịch chính là không ngừng không ngừng mua đồ ăn vặt cùng những món quà nhỏ gửi đến cho Tô Lịch qua đường bưu điện.

Tuy rằng cách theo đuổi của vị nữ giáo sư kia vừa độc đáo vừa lãng mạn, nhưng đáng tiếc là mắt của vị nữ giáo sư này lại không tốt lắm. Không biết lúc trước cô ấy điều tra địa chỉ nhà Tô Lịch kiểu gì, lại nhầm số phòng của Tô Lịch từ 1803 thành 1808. Kết quả là đồ ăn vặt vị nữ giáo sư kia gửi suốt nửa năm trời đều vào bụng Đồng Tâm hết.

Mãi cho đến tận hôm Thất Tịch, nữ giáo sư không nhận được mời Tô Lịch đi ăn tối, bị Tô Lịch cự tuyệt, hai người giằng co một phen, Tô Lịch mới phát hiện sự nhầm lẫn đó.

Tô Lịch cười khò nói: "Lúc đó cô ấy chạy tới hỏi anh, nếu anh không thích cô ấy tại sao lại còn nhận đồ ăn và quà mà cô ấy tặng. Lúc đó anh vừa nghe xong liền dơ ra."

Đồng Tâm chớp chớp mắt: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó anh đã tới phòng 1808 gõ cửa, lúc này mới phát hiện ra người ở phòng đó là em. Lúc đó em còn khăng khăng một mực nói là đồ ăn và quà là của biên tập của em gửi cho em, khiến anh giận đến ghen."

Đồng Tâm cất ngang, trợn mắt nói: "Anh không cần kể tôi cũng đoán được tình hình lúc đó rồi. Nhất định là lúc đó anh ăn nói độc mồm độc miệng, nếu anh mà bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện tử tế với tôi thì tôi nhất định sẽ xác minh lại rõ ràng, sai thì nhất định sẽ nhận lỗi. Hừ, không phải chỉ là mấy túi đồ ăn vặt thôi sao? Nhưng cũng phải nói, lúc đó biên tập của tôi thực sự có gửi đồ ăn cho tôi mà. Sau đó thì sao nữa? Anh bắt đầu điên cuồng theo đuổi tôi à?"

Tô Lịch liếc mắt nhìn Đồng Tâm, nghiêm trang nói: "Sau đó, em đã thừa dịp anh uống say rồi cưỡng anh. Haizz, lúc đó anh không cách nào kháng cự, chỉ đành phải tiếp nhận."

Đồng Tâm thấy Tô Lịch bày ra dáng vẻ bị tổn thương, liền hất cánh tay đan khoác trên vai mình ra, trợn mắt nói: "Đi chết đi!" Nhưng Tô Lịch vừa kể xong thì Đồng Tâm cũng hiểu vì sao Tô Lịch lại dẫn cô đến đây rồi. Tòa chung cư này chứa đựng bao hồi ức kỉ niệm ngày xưa của hai bọn họ, anh thương cảm cũng khó tránh khỏi. Cho nên....anh mang cô tới đây là để chào tạm biệt lần cuối với căn phòng?

Nghĩ đến đây, Đồng Tâm cổ tỏ ra hài hước nói với Tô Lịch: "Haizz, anh có biết câu chuyện này nói với chúng ta điều gì không?"

"Chuyện gì?"

Đồng Tâm: "Chuyện xưa này nói cho chúng ta biết, có một người theo đuổi có ánh mắt không tốt là điều tốt cỡ nào cơ chứ. Nếu không có cô ấy hỗ trợ thì có khi bây giờ anh vẫn còn là cậu độc thân đó!"

Tô Lịch nghe xong hoảng hốt một lúc lâu, sau đó mới trung ra vẻ mặt không biểu tình xoay đầu nhìn Đồng Tâm: "Đồng Tâm, đây là câu chuyện cười nhảm chán nhất mà anh từng được nghe đấy."

Đồng Tâm nghiêng răng, ngay lập tức áp dụng gia huấn: "Quản anh đánh rắm!"

Tô Lịch: "....."

Một ngày sau, sau một hồi cử tử nhất sinh, Đồng Tâm cuối cùng cũng nộp xong bản thảo. Sau khi nằm í ở nhà ngủ nguyên một buổi sáng, buổi chiều cô liền đi theo Tô Lịch tới buổi gặp mặt giữa hai bên trường bối của Nhuê Thanh và Tô Yến.

Lúc gặp lại Tô Yến và Nhuê Thanh, hai người đã làm hòa lại với nhau như lúc ban đầu. Không biết là do trang điểm hay là gì nhưng Đồng Tâm thấy tinh thần của Nhuê Thanh hôm nay nhìn qua có vẻ rất tốt, thần thái rất sáng láng. Lúc hai người đi vào nhà vệ sinh, Đồng Tâm liền cô í trêu chọc cô ấy: "Ai nha, người hôm đó khóc như hoa lê đài vũ rốt cuộc là ai nhĩ? Sao mới chỉ có một ngày lại như thay đổi thành người khác luôn rồi thế này?"

Nhuê Thanh nghe xong lập tức kéo tay Đồng Tâm làm nũng: "Chị Đồng, chị đừng có cười em nữa mà. Em cũng là bị ba mẹ em bức quá nên mới phải làm như vậy thôi~" Nhuê Thanh vừa nói vừa nhìn xung quanh, sau khi xác định không có người khác mới nhỏ giọng nói với Đồng Tâm: "Còn nữa, em

và Tô Yến đã thương lượng xong rồi, không cần cậu nhỏ bỏ tiền ra đâu. 70 vạn không phải là số tiền nhỏ, sao bọn em có thể nhận được? Hai người cứ giữ lấy số tiền đó sau này để dành nuôi đứa nhỏ!"

Đồng Tâm nhướn mày: "Hai người thật sự đã có kế hoạch rồi sao? Ba mẹ em bên kia thì thế nào?"

Nhuế Thanh nghe xong mấy lời này lại liếc mắt nhìn ra bên ngoài một cái, hạ thấp hai tông nữa: "Em đã nghĩ kĩ rồi, đến lúc đó em cứ nói với ba mẹ là đã mua nhà rồi, lại tìm một cái chứng nhận giả đưa cho bọn họ xem là được. Bọn họ lại không ở thành phố H nên cũng không thể ngày ngày đến kiểm tra bọn em được phải không?"

Đồng Tâm nghe xong liền líu lưỡi: "Cho dùng không phải ngày nào cũng lên nhưng sớm muộn gì thì cũng sẽ bị lộ mà. Bọn họ chỉ cần đột nhiên tới thành phố H nói thăm em, rồi bảo em dẫn đi xem nhà mới, không phải là sẽ bị lộ rồi sao? Vẫn nên tính lại đi, dù sao chị và Tô Lịch cũng đã bàn bạc kĩ rồi, bọn chị....."

Nhưng không đợi Đồng Tâm nói xong, Nhuế Thanh lại nói tiếp: "Mặc kệ đi. Nhưng chốt lại là cho dù thế nào đi chăng nữa thì bọn em sẽ tuyệt đối không nhận số tiền kia đâu. Đến lúc đó ba mẹ em tới thật thì tính tiếp sau. Dù sao lúc đó em và Tô Yến cũng đi đăng kí kết hôn rồi, hôn lễ cũng làm rồi, em không tin bọn họ có thể bắt em ly hôn. Tóm lại là chỉ cần em và Tô Yến tốt là được rồi..."

Thấy đáng về thẹn thùng hạnh phúc kia của Nhuế Thanh, Đồng Tâm lại thấy lồng ngực như nghẹn lại. Cô vỗ vỗ ngực, lại niệm lại gia huấn một trăm lần, sau đó mới có thể nói tiếp với Nhuế Thanh: "A, chị cảm thấy trong này hơi bí một chút. Chị ra ngoài trước, em cứ từ trang điểm lại đi nhé."

Nhuế Thanh gật đầu: "Vâng ạ."

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh, Đồng Tâm vừa đi tới đầu hành lang liền nhìn thấy Tô Yến xách túi đi về phía đại sảnh. Đồng Tâm thấy vậy cước bộ chợt dừng lại, đứng sững tại chỗ không nhúc nhích. Theo lý thuyết, nếu Tô Yến chỉ ra ngoài nghe điện thoại thì tại sao phải xách cả túi đi? Hơn nữa nhìn đáng về phong trần một mồi của anh ta....sao cô cứ có cảm giác....anh ta muốn rời đi thế nhỉ?

Nghĩ đến hai chữ "rời đi", trong lòng Đồng Tâm liền vang lên hai tiếng lộp bộp. Tuy hôm nay việc chính là để cha mẹ hai bên gặp mặt, nhưng trong tối ngoài sáng nhân vật chính vẫn là Tô Yến và Nhuế Thanh. Nếu nam chính rời đi rồi thì bữa com này ăn thế nào được nữa chứ? Nhuế Thanh phải làm sao đây? Còn nữa, cái cậu Trần kia còn không phải nháo đến tận trời luôn à?

Nghĩ đến đây, Đồng Tâm vốn vô thức đi đến cửa phòng rồi đột nhiên nắm chặt tay, quay người đi về hướng ngược lại, đi ra phía đại sảnh. Đồng Tâm ba bước gộp làm hai đi ra đại sảnh, quả nhiên thấy Tô Yến đang đứng ở cửa khách sạn gọi xe.

Thấy vậy, trong con giận dữ, Đồng Tâm lập tức quăng cái gia huấn kỉ lục của Tô gia ra sau đầu. Cô xông lên đối diện với bóng lưng của Tô Yến, cất giọng lạnh lùng nói:

"Vội đi đâu thế?"

Lời nói vừa nói ra, Đồng Tâm rõ ràng thấy lưng Tô Yến cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhảm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Đại sảnh khách sạn hoa lệ phú quý, người đến người đi nườm nượp. Đồng Tâm đứng trước cửa, nhìn chăm chăm Tô Yến trước mặt. Đầu bên này, Tô Yến vừa nghe tiếng Đồng Tâm liền cứng ngắc quay đầu lại, lẩm bầm: "Đồng Tâm....."

Hai mắt Đồng Tâm bùng bùng lửa giận, "Tô Yến, anh ngàn lần vạn lần đừng nói với tôi là anh định rời đi."

Nghe vậy, Tô Yến cúi đầu im lặng, mãi một lúc sau mới nói: "Anh có chút việc. Sẽ nhanh chóng trở lại."

Đồng Tâm thảm hô một tiếng, cường chế lửa giận: "Tô Yến, anh hẳn là rõ ràng hơn bất cứ ai. Bữa com hôm nay không phải là một bữa com bình thường. Vì bữa com này, Tô gia cũng vậy, mà Nhuế gia cũng thế, đều bận đến sứt đầu mẻ trán. Hai nhà thật vất vả mới thống nhất được quan điểm, cùng ngồi xuống ăn một bữa com để bàn bạc chuyện hôn nhân của hai người, vậy mà anh định nói đi là đi sao? Lại lui một bước, bữa com này bất cứ ai cũng có thể đi nhưng anh thì không thể!"

"Anh biết, chỉ là....." Tô Yến đỡ trán, về mặt bối rối, sau đó cắn răng nói: "Chỉ là anh thực sự không còn cách nào khác! Hiểu Thiên gây tai nạn, bây giờ còn bị đối phương giữ lại ở trên đường, đến xe cũng không dám xuống. Nếu bây giờ anh không đi thì cô ấy sẽ....."

"Hiểu Thiên Hiểu Thiên! Lại là cái người Hoàng Hiểu Thiên kia!" Đồng Tâm vừa nghe đến cái tên Hoàng Hiểu Thiên lập tức bùng nổ, tức giận cáng ngang

lời Tô Yến: "Tô Yến, rốt cuộc đầu óc anh bị nước vào hay là chưa toàn shit thế! Tôi xin anh đấy, làm ơn tỉnh táo lại đi! Vì hôn thê của anh họ Nhuế tên Thanh, không phải cái người tên là Hoàng Hiểu Thiên kia!! Cô ta gây tai nạn tự nhiên sẽ có cảnh sát đến xử lý. Hơn nữa không phải anh nói cô ta vẫn luôn trốn ở trên xe không dám xuống sao? Như thế có nghĩa là cô ta cũng không sao cả. Cô ta đã không sao thì anh đến làm cái gì?"

Nghe xong mấy lời này, Tô Yến vẫn do dự ấp úng nói: "Chỉ là... Lúc này cô ấy gọi điện cho anh, anh có nghe thấy tiếng phá cửa. Giọng của đối phương rất lớn, hung tợn bắt cô ấy xuống xe. Còn có chỗ kia là ở tận ngoại ô, cảnh sát sẽ không thể tới nhanh như thế được....."

Tô Yến càng nói về mặt càng trở nên hoảng loạn, cuối cùng hạ quyết tâm xoay người đi tiếp: "Không được! Anh rất không yên tâm, nhất định phải đến đó xem thế nào!"

"Tô Yến!!" Thấy vậy Đông Tâm cùng gấp đến độ ba bước gộp làm hai chạy đến trước mặt Tô Yến, túm lấy tay anh ta không buông: "Anh không được đi! Bây giờ anh đi thì Nhuế Thanh phải làm sao bây giờ? Chị cả phải làm sao bây giờ? Còn cái vị cậu Trần kia nữa, ông ta căn bản chính là một tên lưu manh!"

"Anh đi một chút rồi sẽ nhanh chóng trở lại. Em nói trước với Nhuế Thanh và bọn họ một tiếng giúp anh." Tô Yến vừa gỡ cánh tay Đông Tâm đang giữ lấy mình vừa gấp gấp nói: "Đông Tâm, em cứ buông tay trước đi, để nhiều người thấy sẽ không tốt!"

"Được rồi!" Đông Tâm cắn răng, hất tay Tô Yến ra trả lời, "Tôi đi thay anh, được chưa?"

Nghe vậy Tô Yến sùng sốt, đang định mở miệng lại bị Đông Tâm dậm chân nói: "Còn lằng nhằng cái gì nữa? Mau đưa địa chỉ của Hoàng Hiểu Thiên kia cho tôi!"

Lời nói vừa thốt ra, trong lúc Tô Yến còn đang mím môi do dự, hai người liền nghe thấy một giọng nữ vang lên từ phía sau: "Không cần."

Vừa nghe được giọng nói này, sống lưng Đông Tâm bỗng cứng đờ, đồng thời cùng Tô Yến nghiêng đầu lại nhìn, liền thấy Nhuế Thanh đang đứng trước cửa đại sảnh. Đôi môi cô ấy hồng nhuận tròn bóng, vẻ mặt cũng rạng rỡ, rõ ràng là vừa từ trong nhà vệ sinh trang điểm lại đi ra. Cho nên.....những lời nói vừa rồi cô ấy đều nghe thấy?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đông Tâm không nhịn được run lên, cất tiếng: "Nhuế Thanh....."

Nhuế Thanh nhìn Tô Yến trước, sau đó mới liếc về phía Đông Tâm mỉm cười nói: "Em nói, không cần phiền chị Đông như vậy. Nếu Tô Yến muốn đi thì cứ để cho anh ấy đi."

Tô Yến nghe xong, cúi đầu lại dừng một chút, sau đó thật sự nói: "Anh sẽ nhanh chóng trở lại. Rất nhanh thôi!" Sau đó liền dứt khoát xoay người rời đi.

Đông Tâm khiếp sợ hết sức, chỉ nghe Nhuế Thanh nói tiếp: "Tô Yến!"

Bước chân Tô Yến dừng lại, cùng lúc đó nghe giọng nói của Nhuế Thanh vang lên: "Anh có thể đi, em sẽ không ngăn anh. Nhưng....nếu hôm nay anh đi, thì chúng ta sẽ thực sự kết thúc."

Tô Yến yên lặng quay đầu, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Nhuế Thanh. Nhuế Thanh nỉ non: "Lần này em sẽ không đi tìm anh nữa đâu. Mà anh cũng không tìm em nữa.... Em mệt mỏi rồi.... Thật sự mệt mỏi rồi....." Dứt lời, hốc mắt rốt cuộc không níu giữ được nữa, nước mắt ồ ạt chảy xuống.

Đông Tâm nghe xong mấy lời này theo bản năng nhú mày. Lời này của Nhuế Thanh là có ý gì? Chẳng lẽ cô ấy đã sớm biết sự tồn tại của Hoàng Hiểu Thiên?!

Đầu bên kia Tô Yến nghe xong mấy lời này cũng nhú chặt mày đứng yên tại chỗ. Sau một lúc lâu mới sải bước đi đến trước mặt Nhuế Thanh, đưa tay ôm chặt cô vào lòng.

Đông Tâm thấy thế đang định lên tiếng lại thấy Tô Yến nói nhỏ bên tai Nhuế Thanh câu gì đó, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng khuất dần của Tô Yến, Đông Tâm chợt thất thần, thật lâu sau mới nghẹn họng trân trối nhìn về phía Nhuế Thanh:

"Này.....Đề.....để chị đi bắt anh ta trở về!"

Dứt lời, không đợi Đông Tâm nhấc chân, Nhuế Thanh đã lắc đầu nói: "Không cần. Bắt được người trở về nhưng không bắt được tâm trở về." Nhuế Thanh nói, nói xong lại cười: "Lại nói, dù sao từ trước đến nay dù sao em đã bao giờ nằm trong trái tim anh ấy đâu chứ. Ha ha ha..." Cô ấy càng cười, nước mắt lại càng từng giọt từng giọt lăn xuống.

Thấy dáng vẻ này của Nhuế Thanh, Đông Tâm vô cùng đau lòng, chậm rãi đi đến bên cạnh cô ấy, định nói gì đó để an ủi. Nhưng lời nói ra đến miệng rồi cô mới phát hiện dường như nói cái gì cũng không được. "Nhuế Thanh....."

"Em không sao." Nhuế Thanh lắc đầu, lau sạch nước mắt trên mặt, sau đó liền cong mắt cười: "Chị Đông, chị mau nhìn giúp em, có phải trang điểm trên mặt bị lem hết rồi không? Ai nha, thật là chán ghét! Mascara chống nước em mới dùng hết rồi, hôm nay dùng loại không thấm nước, cho nên mắt em nhất định thành mắt gấu trúc rồi đúng không?"

Đông Tâm nghe xong đang định nói gì đó thì di động của cô lại đổ chuông. Cô nghe thấy Tô Lịch ở đầu bên kia nói: "Em bị rơi điện thoại vào bồn cầu đấy à? Lắc lư trong nhà vệ sinh lâu như thế làm cái gì? Mau quay lại đi!"

"Không phải," Đông Tâm vừa che đi động vừa nhỏ giọng nói, "Xảy ra chuyện rồi."

"Cái gì cơ?" Tô Lịch không nghe rõ Đông Tâm nói cái gì, không hiểu nói: "Rất cuộc em đang ở đâu?"

"Ồ đại sảnh.... Tô Yến bỏ đi rồi. Trước anh tạm thời ổn định lại người của Nhuế gia, đợi tôi đỡ Nhuế Thanh xong thì sẽ vào...."

"Ồ cái gì Nhuế Thanh cơ? Em nói to lên xem nào!"

Đông Tâm giật sùi máu, mắt: "Anh là đồ đầu lợn!"

"Ừ, câu này thì anh nghe rõ. Đông Tâm, em đang trêu anh đúng không?"

Đông Tâm: "....."

Đông Tâm cùng Tô Lịch ông nói gà bà nói vịt cả buổi, cảm giác vô cùng mệt tâm. Trong lúc lơ đãng quay đầu lại liền phát hiện sau lưng đã không còn bóng dáng của Nhuế Thanh. Đông Tâm thấy vậy thâm hô không ổn, nhanh chóng cúp điện thoại chạy về phía phòng bao. Quả nhiên, chờ đến khi cô vào đến nơi thì bên trong đã bùng nổ rồi.

Cậu Trần tay chống eo, mắt đến sưng cả mắt: ".....Các người là đồ lật lọng, đồ bất nhân bất nghĩa! Các người coi Nhuế gia nhà chúng ta là cái gì? Nói đính hôn thì đính hôn, mà nói từ hôn là từ hôn luôn?? Lần này chúng tôi tới thành phố H, bà con họ hàng cô bác thôn xóm đều biết, ở quê mọi người thậm chí còn đặt sẵn cả tiệc rượu rồi! Các người bảo chúng tôi trở về biết phải ăn nói làm sao đây? Nhuế Thanh nhà chúng tôi sau này về quê sao có thể ngẩng đầu lên được nữa đây??"

Đông Tâm nhìn Nhuế Thanh ánh mắt đại ra ngồi ở một góc, lúc này mới túm Tô Lịch sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện là thế nào?"

Tô Lịch lạnh mặt: "Lời này phải là anh hỏi em mới đúng. Lúc này em có gặp Tô Yến đúng không?" Đông Tâm gật đầu, nhanh chóng thuật lại vắn tắt tình huống phát sinh lúc này cho Tô Lịch nghe, sau đó nghiêng răng nói: "Tô Lịch tên mất dạy này! Thật đúng là chưa nói hai câu đã chạy đi rồi. Tôi đang định khuyên nhủ Nhuế Thanh, muốn tìm anh ra để nghỉ đôi sách, không ngờ cô ấy lại chạy về trước. Cô ấy trở về đã nói những cái gì vậy?"

Tô Lịch lắc đầu: "Cái gì cũng chưa nói. Cô ấy chỉ nói muốn chia tay với Tô Yến, muốn từ hôn. Sau đó vị cậu kia của cô ấy bắt đầu khóc lóc om sòm."

Vừa mới dứt lời, tiếng mắng của cậu Trần lại như gãi đúng chỗ ngứa vang lên: "A, tôi biết rồi. Nhất định là các người lại tiếc 70 vạn kia đúng không?"

Tô Minh Nguyệt vẫn luôn im lặng từ đầu nghe xong mấy lời này lập tức tròn mắt: "70 vạn nào cơ?"

Thấy Tô Minh Nguyệt tròn mắt, Đông Tâm không hiểu sao run cả người. Đúng vậy, chuyện 70 vạn kia bọn họ còn chưa kịp nói với Tô Minh Nguyệt. Thứ nhất là bởi vì dạo này lão thái thái ở bệnh viện quá bận rộn, thứ hai là bởi Tô Lịch nói chị cả là người tính tình rất ngoan cố, nếu nói ra luôn sợ lão thái thái sẽ nóng nảy phát bực, cho nên định đợi tìm được cơ hội thích hợp thì sẽ giải thích cho bà sau. Không ngờ tình tới tình lui cuối cùng lại để lão thái thái biết được chuyện này trong tình huống tồi tệ nhất.

Đầu bên kia cậu Trần lại cho rằng lão thái thái cố tình giả ngu, hơi híp mắt lại nói: "Nha, bà già rồi cho nên định trở mặt không cần thể diện luôn sao? Ngày đó không phải Tô Lịch nhà các người đã nói với chúng tôi như thế sao? Bỏ ra 70 vạn cho Nhuế Thanh bọn nó tự chọn phòng ở. Bây giờ mới có một hôm vậy mà mấy người định chơi trò mất trí nhớ ư?"

Nghe xong mấy lời này Tô Minh Nguyệt lập tức phẫn nộ nhìn về phía Tô Lịch: "Có chuyện này không?"

Mà Tô Lịch ở đầu bên này hiển nhiên không ngờ được tình huống sẽ biến thành cái dạng này, vừa mới mở miệng gọi một tiếng chị, Tô Minh Nguyệt liền vỗ bàn đứng bật dậy: "Ôi nháo!"

Mọi người bị khí thế này của bà làm cho chấn động, trong phòng thế nhưng lập tức an tĩnh lại. Tô Minh Nguyệt hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu cất giọng hữu lực buông lời dạy dỗ: "Cậu đây là thừa tiền nên muốn đi đốt hay là mới đổi sang nghề in tiền hả?? 70 vạn?? Cậu lấy đâu ra 70 vạn?? Cậu và Đông Tâm sau này định không ăn không uống luôn đúng không? Về sau phải làm thế nào? Cho dù Đông Tâm khác người đồng ý đi chẳng nữa thì cậu có nghĩ đến ba mẹ của nó không?? Nghĩ tới ngày tháng sau này không? Vừa mới kiếm được mấy đồng bạc còm liền thấy mình giỏi giang lắm đúng không? Không nói thì đúng là không biết năng lực của Tô đại giáo sư của chúng ta lại ghê gớm như vậy cơ đấy! Cậu đừng tưởng chị không biết 70 vạn này của cậu là từ đâu ra, nếu cậu có năng lực thì đừng có bán căn phòng kia để lấy 70 vạn! Không có tiền lại còn học đòi làm thổ hào! Phùng má giả làm người mập!!"

"Còn nữa, sao cậu không nghĩ đến bản chất của chuyện này hả?? Bọn họ công phu từ ngoạm có lần thì sẽ có lần hai, lần ba! Được một tác lại tiến một thước! Thành ngữ này cậu không biết sao?"

Nghe thấy Tô Minh Nguyệt gom cả bọn họ vào mà mắng chung, mẹ Nhuế liền bắt mắt nói: "Bà thông gia, lời này của bà là có ý gì đây? Ai công phu từ ngoạm? Ai được một tác lại muốn tiến một thước??"

"Đừng có bà thông gia bà thông gia thân thiết như vậy", Tô Minh Nguyệt bắt mắt phát tay, "Thông gia hay không bây giờ còn chưa biết. Tô Minh Nguyệt tôi hôm nay phải nói thẳng mấy lời tục tĩu này luôn. Tô gia không phải là người có tiền, không có 70 vạn cho vợ chồng son chúng nó đi mua phòng tân hôn đâu. Phòng tân hôn là nhà chúng tôi chuẩn bị, chỉ có căn phòng mà nhị phòng đang ở thôi. Lễ hỏi tôi cũng chỉ có thể bỏ ra 10 vạn, chỉ có như vậy thôi. Tô gia chúng tôi không có bản lĩnh lớn đến thế. Mấy người đồng ý thì chúng ta nói chuyện tiếp, chương mắt thì xin lỗi, chúng tôi không hần

mấy người được. Mà người đang ở đâu thì về lại chỗ đó đi."

Mẹ Nhuế vừa nghe xong mấy lời này lập tức la lớn: "Các người nói cái gì thế? Nói bỏ ra 70 vạn chính là các người, lúc này mà chúng tôi được một tác lại muốn tiền một thước cũng là các người. Lời hay lời đẹp đều là của các người còn chúng tôi là người không phải? Ai nha, ôi đứa con gái số khổ của tôi! Thanh Thanh à, con xem con tìm được cái loại nhà chồng kiểu gì thế này!! Ô ô.... Con mau nói đi, rốt cuộc Tô Yến đi đâu vậy? Mọi chuyện sao lại thành thế này? Sáng nay lúc ra khỏi nhà vẫn còn vô cùng vui vẻ cơ mà. Sao chỉ mới vào phòng vệ sinh trang điểm lại thôi trở về lại đòi từ hôn thế này?? Ô ô....."

Mà ba Nhuế Thanh thấy vợ mình bắt đầu khóc tang, adrenalin cũng bắt đầu tăng lên. Ông ta tức đến đỏ cả mắt, đứng bật dậy, gõ gõ để ly rượu vang lên mặt bàn thủy tinh, dậm chân nói: "Mẹ nó chứ! Hủy hoại con gái tao, bắt nạt vợ tao! Các người thực sự tưởng ông đây là người không biết giận sao??"

Thấy ba Nhuế Thanh định vung tay đánh người, Tô Lịch liền thuận thế kéo Đông Tâm che chở phía sau, lạnh mặt nói: "Ông đặt đồ trong tay xuống đi."

"Đặt cái cmm í, đồ tạp chủng!!!!" Dứt lời ba Nhuế Thanh liền giơ bình rượu trong tay lên cao định đập lên đầu Tô Lịch. Trong khoảnh khắc, Đông Tâm thấy tim mình như ngừng đập, chỉ thấy Tô Lịch đưa tay giữ lấy bàn tay đang đưa lên kia của ba Nhuế, hai người lập tức xông vào loạn thành một đống. Cục diện trở nên không thể khống chế được.

"Tô Lịch, cẩn thận!!!"

"Mau tới đây, ở đây có người đánh nhau!!"

"Anh rě, đánh đi! Đánh chết cmm nó đi! Mẹ nó chứ, ông đây đã ngựa mất cái thằng tiểu bạch kiểm này lâu lắm rồi!"

"Ai nha mẹ ơi! Tôi không sống nổi nữa rồi, ô ô ô...."

Trong lúc hỗn loạn, Nhuế Thanh vẫn luôn trầm mặc không nói đột nhiên hét lên: "Đủ rồi!!!!"

Nghe thấy hai tiếng này, mọi người đều sững sốt, đồng thời nhìn về phía Nhuế Thanh, chỉ thấy Nhuế Thanh thất hồn lạc phách đứng lên từ trên ghế, nỉ non: "Chia tay là con đề nghị, hôn sự cũng là con muốn từ. Không liên quan đến ai hết. Là con tiện, là con si tâm vọng tưởng. Thực ra... lần đầu tiên con và Tô Yến gặp nhau, anh ấy đã nói anh ấy có người trong lòng rồi, nói anh ấy không đủ dũng khí để đi yêu một người khác. Là con hết lần này đến lần khác ép buộc anh ấy, hết lần này đến lần khác níu giữ lại anh ấy. Là con nói con có thể không cần trái tim anh ấy, chỉ cần anh ấy ở bên cạnh con là đủ. Nhưng là con vô dụng, đến cuối cùng không chỉ trái tim anh ấy, đến người anh ấy con cũng không giữ lại được....."

"Mọi người có biết lúc con đề nghị chia tay anh ấy, anh ấy ôm con nói cái gì không? Anh ấy nói, nếu có kiếp sau, nhất định anh ấy sẽ làm anh trai con, sẽ bảo vệ con cả đời.... Thì ra cho dù đến kiếp sau, anh ấy cũng không muốn ở bên con. Ha ha ha...."

Nói xong lời cuối cùng, Nhuế Thanh đã không cười nổi nữa, che miệng khóc rống lên. Trong thoáng chốc, cả căn phòng to như vậy không còn tiếng động nào khác, chỉ còn tiếng khóc nức nở của Nhuế Thanh. Ba Nhuế thấy vậy thở dài một tiếng, ném bình rượu trong tay đi.

Đông Tâm trầm mặc, đi đến trước mặt Nhuế Thanh, xoa đầu cô ấy: "Đồ ngốc! Em khóc cái gì chứ, đây là một chuyện tốt mà!"

Nhuế Thanh ngẩng đầu, hơi giật mình. Đông Tâm lấy khăn giấy lau nước mắt cho Nhuế Thanh, vừa lau vừa nói: "Em đã kịp thời ngăn lại được tổn thương, trước khi kết hôn đã kịp đá văng được tra nam đi, chẳng phải là một chuyện tốt sao? Hiện tại tuy hơi đau một chút nhưng không sao, còn tốt hơn sau này phải ly hôn rồi mới đau đúng không? Haizz, đời người ấy mà, tuổi trẻ ai chẳng gặp phải một vài thăng trầm nạn chứ? Không dối em, chị đây tuổi trẻ cũng đã gặp được một thằng đàn ông khôn nạn. Nhưng em nhìn chị bây giờ xem, không phải chị vẫn sống rất tốt sao? Cho nên, Nhuế Thanh à, em phải vực lại tinh thần mới được, không được để bất cứ kẻ nào coi thường em."

Nhuế Thanh nghe xong nhìn Đông Tâm nhếch mép cười, cuối cùng khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhảm Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Vật lộn cả buổi, mãi đến tận 4h chiều mọi người mới ôm bụng đói trở về Tô gia. Sau khi về đến nhà, lão thái thái lấy khí thế sầm rền gió cuốn chuẩn bị đồ ăn cho Tô Lịch và Đông Tâm. Sau khi ba người ăn no xong, lão thái thái mới thản nhiên nói: "Ăn no chưa?"

Đông Tâm vừa nghe trong lòng liền lộp bộp hai tiếng, thiếu chút nước thì sặc ngụm trà trong miệng. Lời này của lão thái thái chính là muốn bắt đầu tính sổ bọn họ đây. Nghĩ đến việc lúc này mình lâm vào trước mặt mọi người to mồm mắng Tô Yến là tra nam, Đông Tâm liền bắt đầu cảm thấy bồn chồn không yên.

Haizz, mặc kệ thế nào đi chăng nữa thì Tô Yến cũng con trai ruột của lão thái thái. Con trai bị người ta mắng thành như vậy, ai cũng sẽ khó chịu cả thôi. Huống chi bản thân cô còn là người nhà của đằng trai, vậy mà lúc này lại còn nói đỡ Nhuế Thanh. Nói không chừng bây giờ lão thái thái còn đang âm

thầm phi nhỏ cô ý chứ. Nghĩ đến đây, Đông Tâm liền ho khan hai tiếng, quyết định đánh đòn phủ đầu trước: "Chị cả à, em sai rồi. Em không nên....."

"Cô sai cái gì?" Đông Tâm còn chưa nói xong, mày liễu của Tô Minh Nguyệt đã dựng ngược lên, "Tôi hỏi hai người ăn no chưa cơ mà? Ăn no rồi thì giúp tôi ném hết đồ đạc của Tô Yến ra ngoài cho tôi. Đang yên đang lành ai mượn cô ngồi đó niệm kinh sám hối hả??"

Đông Tâm nghe xong thầm thở phào một hơi, cong mắt. A a a, thì ra không phải muốn tìm cô tính sổ mà là muốn tìm cô đi ném đồ sao? Ném! Cô lập tức liền.....

Nhưng Đông Tâm mới nghĩ được một nửa lập tức đứng hình, sau đó mới phục hồi lại tinh thần, cao giọng hỏi: "Ném đồ của Tô Yến đi í ả??"

"Sao?" Tô Minh Nguyệt neho mắt lại nhìn Đông Tâm, "Không muốn giúp chứ gì? Được, vậy tôi tự làm!" Dứt lời lão thái thái liền đập bàn đứng dậy, sau đó thực sự đi về phía phòng Tô Yến. Tô Lịch thấy vậy lập tức giữ lấy Tô Minh Nguyệt: "Chị cả, chị giận thì cứ giận! Sao phải hành động thật như thế làm gì chứ? Lại nói, chị nháo thành như vậy không phải sẽ càng khiến hàng xóm họ chê cười sao?"

Vốn Tô Lịch nói mấy lời này là muốn khuyên lão thái thái nể tình mặt mũi Tô gia mà tạm thời bỏ qua cho Tô Yến, không ngờ những lời này lại chọc đúng vào ngọn lửa vô danh trong lòng lão thái thái. Tô Minh Nguyệt lập tức cao giọng nói: "Hàng xóm láng giềng ở quê chê cười Tô gia chúng ta còn ít sao? Trước kia vì chuyện của Hoàng Hiểu Thiên đã huyền nháo đến ồn ào không chịu được, ta bị người ta chọc cột sống* đến không đứng thẳng lưng nổi. Bây giờ thì tốt rồi, chuyện vừa mới qua được có vài hôm lại nháo ra chuyện mới! Cậu đừng có lừa ta! Lần này có phải vẫn là vì cái người Hoàng Hiểu Thiên kia đúng không?"

*chọc cột sống: ý chỉ bị xia xối.

Tô Lịch cúi đầu không nói, xem như đồng ý.

Thấy thế Tô Minh Nguyệt lập tức giận sôi máu, liên tục đập bàn: "Thằng nghiệp chương! Đúng là nghiệp chương mà! Đòi trước ta đây trộm gà hay giết chó nhà nó vậy mà kiếp này lại đầu thai thành mẹ của nó, còn phải khắp nơi thay nó chùi dít! Hừ, thật ra nó cũng đúng là chung tình quá cơ! Qua bao nhiêu năm như vậy rồi mà vẫn không chịu đổi khẩu vị, vẫn là người cũ, đúng là không sợ chết ngán à?!!!"

Bởi vì những lời lão thái thái nói quá là chính xác nên Đông Tâm thiếu chút nữa thì phì cười ra tiếng, may mà được Tô Lịch ngăn lại đúng lúc: "Không phải như chị nghĩ đâu. Hôm nay Tô Yến rời đi không phải vì muốn đào hôn mà là Hoàng Hiểu Thiên đúng lúc gặp phải tai nạn xe cộ."

"Đúng lúc sao?" Tô Minh Nguyệt bật cười, "Vậy bây giờ cậu gọi điện được cho Tô Yến không? Gọi được không?? Nếu thực sự trong lòng nó vẫn còn nhớ đến buổi gặp mặt hôm này thì sẽ không tắt máy. Hừ, chuyện kết hôn cũng không phải ta và Nhuế Thanh cảm dao kè cổ bắt nó phải đồng ý. Lúc trước khi nó trở về nói muốn cùng Nhuế Thanh đi đăng ký, ta còn hỏi đi hỏi lại rằng nó đã nghĩ kĩ chưa. Được, tiểu tử tông nhà hần nói đã nghĩ kĩ rồi, ta liền tung tăng tung tẩy đi chuẩn bị phòng ở, lễ hỏi cho nó. Người nhà Nhuế Thanh bá đạo vô lý hết lần này đến lần khác ta cũng đều lui rồi lại lui nhượng bộ bọn họ. Đến cuối cùng thì sao? Nó lại biến bà già này thành kẻ diễn tuồng!"

Tô Minh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thật không ngờ ta tốn công nuôi dưỡng những ba mươi năm lại nuôi ra một thằng phế vật! Còn đứng đó thuyết khách cái gì! Tránh ra....." Tô Minh Nguyệt vừa nói vừa phất tay đẩy Tô Lịch ra, thật sự đi vào phòng Tô Yến lật tung mọi thứ.

Thấy không cản được, Tô Lịch khẽ thở dài, cởi áo khoác ra đưa cho Đông Tâm. Đông Tâm liú lười: "Anh định làm gì? Thật sự định giúp chị ấy ném đồ đi sao?"

Tô Lịch bất đắc dĩ: "Không thì làm sao bây giờ? Eo chị ấy không tốt, em định để một mình chị ấy khiêng đồ chạy tới chạy lui sao? Ném thì ném!"

Bị ép buộc một cách bất đắc dĩ, vợ chồng Đông Tâm liền cứ như vậy nhập hội ném đồ. Ba người tất bật đến khi lên đèn mới dọn sạch được ba túi đồ siêu lớn. Đông Tâm giúp Tô Lịch khiêng túi vật ra ngoài hiên, mắt nhìn thấy anh đi xuống lầu rồi mới trở về. Nhưng lúc cô vừa vào cửa liền thấy Tô Minh Nguyệt đang ngồi trên sofa nhìn chăm chăm một bức ảnh phát ngốc. Bởi vì khoảng cách có chút xa nên Đông Tâm cũng không nhìn rõ tấm ảnh. Trong lúc cô đang trợn mắt lên cố nhìn lại nghe Tô Minh Nguyệt nói: "Cô đứng lăm la lăm lét ở đó làm cái gì? Lại đây....."

Đông Tâm nghe xong lập tức ngoan ngoãn đi tới. Tô Minh Nguyệt thuận thế đưa tấm ảnh chụp cho cô, nói: "Muốn xem thì cứ nói thẳng. Ta cũng đâu có giấu."

Đông Tâm thè lưỡi, nhận lấy tấm ảnh, mới thấy là ảnh chụp lúc còn nhỏ của Tô Yến. Bối cảnh bức ảnh là công viên giải trí của thành phố H. Trong ảnh tiểu Tô Yến khoảng 7, 8 tuổi đang đứng dưới đu quay khổng lồ ôm eo mẹ. Mà Tô Minh Nguyệt cũng vô cùng rực rỡ, búi tóc, đeo một cái kính râm lớn, nhìn về phía ống kính nở nụ cười hờ hững cái răng tiêu chuẩn.

Đông Tâm tán thưởng từ dưới đáy lòng: "Chị cả à, lúc trẻ chị đẹp thật đấy." Dựa theo kịch bản bình thường thì sau khi nghe được những lời này, đáng lẽ ra lão thái thái nên bắt đầu thở dài nói: "Bây giờ già rồi..." nhưng không, Tô Minh Nguyệt lại hoàn toàn không theo lối thường mà nhướn mày trêu chọc nói: "Sao? Bây giờ thì không đẹp nữa à?"

Đông Tâm cứng họng, thiếu chút nữa thì quỵ xuống bái phục. Mông ngựa của chị cả quả nhiên không dễ vượt. Đầu bên kia, Tô Minh Nguyệt lại cười, lấy lại bức ảnh từ trong tay Đông Tâm, nhìn thêm một chút, sau đó mới chậm rãi kể: "Bức ảnh này chụp lúc công viên giải trí vừa mới được khánh thành. Khi đó thành phố H chỉ có duy nhất một công viên giải trí này. Ta tốn rất nhiều công sức mới xin được một ngày nghỉ để đưa đứa nhỏ này đến công viên chơi. Nhưng cô nói xem thế này thì có tức không cơ chứ? Đứa nhỏ này thấy cái gì cũng sợ! Thấy tàu siêu tốc đi quá nhanh, không chịu ngồi, thấy tàu hải tặc bay quá cao, sợ không chịu lên, ngay cả đu quay khổng lồ này, cũng là do ta nói khản cả giọng mới lừa nó lên được."

"Sau khi xuống dưới, dì Hai nó liền giúp chúng ta chụp bức ảnh này. Biết vì sao lúc đó nó lại ôm eo ta chặt như vậy không? Nó nói là chân nó mềm nhũn ra rồi. Haha, xem này, còn chày cả nước mắt nữa đó!" Tô Minh Nguyệt còn vô cùng hứng thú chỉ tấm ảnh chụp, sau đó liền im lặng, cuối cùng thờ dài: "Lúc đó ta cảm thấy rất buồn bực. Con trai của Tô Minh Nguyệt ta sao có thể nhát gan như vậy, đến đu quay không lẽ cũng có thể dọa nó tới khóc nhè? Sau đó, nó trưởng thành, ta lại càng nghi ngờ có khi nào năm đó ta đã ôm nhầm con rồi hay không? Đứa nhỏ này luôn do dự không quyết đoán, lo trước lo sau, làm chuyện gì cũng phải rối rắm cả nửa ngày. Aizz, ta đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, phép khích tướng gì cũng đã thử qua hết rồi, nhưng tiểu tử tông này vẫn cứ như cũ....."

Đồng Tâm chớp chớp mắt, nói: "Đại khái..... là do trời sinh tính đi? Vốn dĩ mỗi người đều có tính cách khác nhau mà." Tô Minh Nguyệt lập tức nói: "Cái gì mà trời sinh tính chứ? Tính cách của con vốn dĩ được di truyền tới 99% từ cha mẹ đó." Nói đến đây, Tô Minh Nguyệt lại thờ dài, nhíu mày nói: "Dạo gần đây ta thường suy nghĩ, tính cách này của Tô Yến có phải chính là do ta tạo ra hay không? A, mấy người không nói ta cũng biết, ta vốn là người luôn mạnh mẽ bảo đạo, là một người rất cứng rắn. Hàng ngày mấy người luôn nhường nhịn ta là vì không muốn gây bất hòa, mà Tô Yến cũng là từ nhỏ đã quen với việc nghe theo sự sắp xếp của ta. Ta nói nó đi hướng đông, nó nhất định sẽ không đi hướng tây. Nó học cao trung, sơ trung, rồi đến điền nguyện vọng thi đại học, thậm chí đến tận lúc đi tìm việc cũng là một tay ta định đoạt. Có thể là vì như vậy nên nó mới không có chủ kiến như thế. Nó đã quen là con rối để người ta giật dây rồi, ta nói cái gì thì chính là cái đó. Chỉ có một lần duy nhất nó làm trái ý ta chính là chuyện của Hoàng Hiểu Thiên. Ta nói với nó Hoàng Hiểu Thiên này tâm tư bất chính nhưng nó không chịu nghe. Thậm chí bây giờ còn nháo thành như vậy, thật là....."

Sau khi nói xong câu cuối cùng, bàn tay Tô Minh Nguyệt đã hơi siết lại. Đồng Tâm nghe xong mới ngộ ra, thì ra Hoàng Hiểu Thiên chính là hòn đá chặn ngang tình mẫu tử giữa Tô Minh Nguyệt và Tô Yến. Nghĩ đến đây, Đồng Tâm vô cùng cảm khái, đang định lên tiếng thì Tô Minh Nguyệt lại cầm lấy tay cô nói: "Cô nói đi, có phải chị đã thật sự sai rồi không? Nếu năm đó chị không ngăn cản hai người bọn họ ở bên nhau thì có phải bây giờ mọi chuyện sẽ không nháo đến mức này?"

Đồng Tâm cầm lại tay Tô Minh Nguyệt: "Như thế thì sao chứ? Mọi sự lựa chọn đều là do Tô Yến tự mình chọn, không liên quan đến ai cả."

Không biết vì sao, trong khoảnh khắc đó, Đồng Tâm đột nhiên cảm thấy Tô Minh Nguyệt trở nên già nua hơn rất nhiều.

Buổi tối, Đồng Tâm và Tô Lịch về nhà. Vừa lên xe, Đồng Tâm liền nói: "Ba túi đồ vật lớn kia anh không vứt ở ngoài vườn hoa mà đang để trong cốp xe đúng không?"

Tô Lịch nhìn Đồng Tâm, vừa thay cô cài dây an toàn lại vừa nói: "Em biết rồi còn hỏi làm gì? Anh cũng không còn cách nào khác cả. Dù sao cũng không thể thật sự ném hết đồ của Tô Yến đi đúng không? Để nó dọn ra ngoài sống một thời gian cũng tốt, miễn cho mẹ con hai người mỗi lần gặp là lại cãi nhau."

Đồng Tâm hỏi: "Vậy anh gọi điện được cho anh ta rồi à? Máy thứ này anh định đưa đến đâu?" Thực ra dùng đầu ngón chân Đồng Tâm cũng có thể đoán được bây giờ Tô Yến đang ở cùng với ai. Cho nên, nếu bây giờ Tô Lịch đến đưa đồ cho Tô Yến thì chẳng khác nào biến tướng của việc để anh gặp mặt Hoàng Hiểu Thiên.

Nói thực ra thì trong lòng cô trăm lần ngàn lần không muốn, nhưng nghĩ đến đáng về tiểu tụy của Tô Minh Nguyệt lúc chiều khi nhìn tấm ảnh, Đồng Tâm lại thấy không đành lòng. Đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ, tuy rằng ngoài mặt Tô Minh Nguyệt vẫn tỏ ra cứng rắn mạnh mẽ nhưng trong lòng lão thái thái vẫn rất thương con. Ném đồ đi cũng chỉ là nhất thời nóng giận mà thôi. Trên đời này làm gì có cha mẹ nào có thể thực sự nhẫn tâm vứt bỏ con mình ở nơi đầu đường xó chợ chứ? Cho nên, cho dù không vì Tô Yến, vì lão thái thái, Đồng Tâm vẫn phải nhịn. Nghĩ đến đây, Đồng Tâm nghiêng răng hỏi lại: "Vẫn là tất máy không gọi được đúng không? Hừ, bây giờ có khi người ta còn đang bận phong lưu khoái hoạt với người khác í chứ!"

"Em nghĩ nhiều rồi." Tô Lịch bâng quơ nói, "Điện thoại của nó gọi không gọi được vì bị hết pin. Anh đã nói với nó hết rồi, rằng sẽ đưa đồ đến phòng tân hôn của nó."

Nghe xong Đồng Tâm im lặng, im lặng, im lặng. Cuối cùng gằn từng chữ nói: "Tô! Lịch!" Anh ta thực sự coi mình là người chết sao? Nếu chưa gọi điện thoại được cho Tô Yến thì bọn họ hẹn mang đồ đến phòng tân hôn kiểu gì? Khỏi cần nói cũng biết là thông qua Hoàng Hiểu Thiên.

A~~ Như vậy có nghĩa là, lúc Tô Lịch xuống nhà "ném đồ", đã thuận tiện lên lút giấu cô và Tô Minh Nguyệt gọi điện cho Hoàng Hiểu Thiên? Là thế này đúng không? A ha ha ha...

Đầu bên này Tô Lịch cũng lập tức nhạy bén nhận ra tâm tư của Đồng Tâm, trước khi đối phương hưng sư vấn tội liền nhanh miệng giải thích: "Xin bà xã đại nhân minh giám! Anh không hề có bất cứ liên hệ nào với người không nên liên hệ cả. Là Tô Yến mượn điện thoại của Hoàng Hiểu Thiên gọi cho anh. Từ đầu đến cuối anh không hề nói với cô ta nửa câu nào cả!"

"Anh gấp cái gì? Tôi cũng chẳng nói anh cái gì cả." Đồng Tâm bĩu môi nói. Sau đó dừng lại nửa giây, cuối cùng vẫn không nhịn được lên tiếng: "Thực sự không nói câu nào sao?"

Tô Lịch buồn cười, chớp chớp mắt gạt đầu: "Đúng thế! Đến nửa đầu chấm câu cũng chưa nói."

Đồng Tâm hừ lạnh hai tiếng, lúc này mới cảm thấy vui vẻ, tháo dây an toàn ra nói: "Vậy anh đi tìm anh ta đi. Tôi tự bắt xe về."

Tô Lịch kinh ngạc: "Em không đi với anh sao?"

Đồng Tâm trợn mắt: "Vớ vẩn!" Cô không muốn gặp cái người Hoàng Hiểu Thiên kia đâu! Cho dù có gặp thì cũng phải chờ cô giảm béo, makeup, thay

một bộ chiến phục lông lợn rồi mới có thể gấp lại được. Đêm nay đầu tóc cô bây giờ đang như cái tổ quạ thế này thì....

Nhưng phải dặn dò thì cứ phải dặn dò. Đông Tâm liền tiến hành ước pháp ba chương nói với Tô Lịch: "Nhưng phải nói trước, anh đưa đồ xong phải lập tức đoàn đoàn chính chính mà trở về cho tôi. Không được nói chuyện với người lạ, không được tiếp xúc trực diện với người lạ, không được dây dưa lại ở chỗ của Tô Yến kia, càng không được....."

Nhưng Đông Tâm còn chưa kịp "Không được" xong thì Tô Lịch đã đột nhiên ôm chặt lấy cô mà hôn, mãi đến khi hai người đều phải thở hổn hển mới thôi. Tô Lịch buông Đông Tâm ra, ánh mắt sáng rực nói: "Bà xã đại nhân cứ yên tâm. Anh và tiểu Tô Lịch xin thề, hai người bọn em vẫn luôn toàn tâm toàn ý hướng về phía em. Không tin em thử sờ....."

Dứt lời, Tô Lịch liền kéo tay Đông Tâm đặt lên bộ vị chủ chốt nào đó. Đông Tâm thấy được sự khác thường của nó sắc mặt lập tức đỏ rực. Cứng lưỡi cả nửa ngày mới phun được một câu: "Anh.....Lưu manh!"

Tô Lịch cong môi cười, tiến đến bên tai Đông Tâm, nhỏ giọng nói: "Đông Tâm, em chờ anh đi đưa đồ về, anh sẽ lưu manh cho em xem!"

Đông Tâm: "....." Trời ạ, tốc độ tiến triển của bọn họ có phải quá nhanh rồi không?!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Đêm khuya, bên trong thang máy yên tĩnh không tiếng động, chỉ thỉnh thoảng truyền đến một vài tiếng thang máy vận hành lên xuống. Đột nhiên, một tiếng ding vang lên, cửa thang máy mở ra. Cùng lúc đó, cánh cửa căn phòng đối diện ở bên phải thang máy cũng mở ra, lộ ra một nửa gương mặt âm trầm.

Ông chủ hàng xóm vừa bước từ thang máy ra bị cảnh tượng này dọa sợ đến gọi mẹ, sau khi lấy lại bình tĩnh mới ôm ngực nói: "Là Tiểu Đồng à? Sao muộn thế này rồi còn chưa ngủ thế?"

Đông Tâm cười đáp lại, "Vâng, đang chuẩn bị đi ngủ đây ạ." Đông Tâm vừa nói vừa đóng cửa lại. Trong nháy mắt cánh cửa khép lại, nét cười trên mặt Đông Tâm cũng hoàn toàn biến mất. Cô nghiêng răng kèn kẹt, theo bản năng liếc nhìn đồng hồ trên tường. Đã 23:07, nhưng tên Tô Lịch kia vẫn chưa về, chưa về, chưa về! Đứng, điều quan trọng phải lặp lại ba lần!

Theo lý mà nói, phòng tân hôn của Tô Yến cách bọn họ khoảng 20 phút đi xe, Tô Lịch đi đã hơn ba tiếng rồi. Có bò thì cũng phải bò về đến nơi rồi chứ! Nhưng Tô đại thiếu gia chính là lặn một phát mất tăm mất tích luôn, đến điện thoại cũng không gọi được.

Nghĩ đến chuyện lúc trước khi hai người chia tay, Tô Lịch còn mị sắc thề thốt nói đưa hành lý xong về sẽ lưu manh cho cô xem, Đông Tâm liền thấy tức chết đi được. Bởi vì những lời nói này của anh mà cô đã mất hồn mất vía cả đêm, khi thì rối rắm liệu tiến triển của hai người có phải quá nhanh hay không, khi lại lo lắng nếu mình không uyển chuyển từ chối có khi nào sẽ làm tổn thương mặt mũi đàn ông của Tô Lịch hay không...

Nhưng kết quả là, cô ở nhà rối rắm cả đêm, còn Tô đại thiếu gia thì căn bản không có trở về! Ha ha ha, nói không chừng người ta đang cùng ai đó hát tiểu khúc phẩm từ thì có! Cái gì mà chỉ đưa hành lý xong sẽ lập tức về ngay, cái gì mà về nhà chơi trò lưu manh chứ, đều là cái rắm! Cái này có khác gì nam chính trong truyện tranh lập cái flag, sau đó lại tự mình tát mình một cái không?

Nhắc đến flag, Đông Tâm lại chợt liên tưởng đến . Trong truyện tranh hay phim truyền hình, một khi nam chính nói "Chờ sau khi đánh xong trận này, ta nhất định sẽ trở về kết hôn" thì nhất định sau đó sẽ chết trận, cho nên nó được gọi là . Mà lúc đó ở trên xe Tô Lịch nói với cô những lời đó, nghĩ lại thì chẳng phải cũng giống như kiểu sao?

Nghĩ đến đây, Đông Tâm bỗng nhiên sùng sốt, sau đó bắt đầu lảm bảm: "Đông Tâm, không được suy nghĩ lung tung, không được suy nghĩ lung tung. Nhất định lúc đến nhà Tô Yến thì gặp Hoàng Hiểu Thiên, sau đó Hoàng Hiểu Thiên kia lại mặt dày bám lấy muốn anh đưa về nhà nên anh mới về muộn như vậy. Đúng, nhất định là như vậy! Nhất định là như vậy rồi!"

Nhưng, một khi trí tưởng tượng được mở ra, chính là không thể dừng lại được. Đông Tâm tuy ngoài miệng thì vẫn không ngừng an ủi mình nhưng trong lòng lại có thanh âm yên lặng nói: Nhất định đã xảy ra chuyện rồi. Tô Lịch không phải là người không biết nặng nhẹ, cho dù anh thực sự có lý do mà phải trì hoãn thì cũng sẽ gọi điện về nói với cô một tiếng. Nhưng vì sao điện thoại lại tắt máy chứ? Hết pin? Không thể nào, trên xe Tô Lịch có bộ sạc. Bị Hoàng Hiểu Thiên lén tắt điện thoại? Càng không thể, vì từ trước đến nay Tô Lịch vẫn luôn mang điện thoại theo mình. Hay là bị hỏng? Trùng hợp đến thế ư? Đông Tâm càng nghĩ càng thấy đứng người không yên, nghiêng răng, lại gọi điện thoại cho Tô Lịch lần nữa, nhưng đầu bên kia vẫn là thông báo tắt máy. Trái tim Đông Tâm đột nhiên cảm thấy hoảng sợ. Đáng lẽ cô không nên để anh đi đưa đồ một mình, càng không nên thúc giục anh về sớm. Có khi nào là do anh sốt ruột trở về cho nên khi lái xe mới....

Đông Tâm lắc lắc đầu, ép bản thân không được suy nghĩ nữa. Cô một lần nữa bật mắt lên, đang định gọi điện cho Tô Yến thì điện thoại đổ chuông.

..... Là số lạ.

Thấy vậy, trong lòng Đông Tâm vang lên hai tiếng lộp bộp, lúc nhận điện thoại tay còn có chút run run.

"A lo?" Đã muộn thế này rồi, ai còn gọi điện cho cô chứ? Trong lúc nhất thời, Đông Tâm chỉ cảm thấy giọng nói mình nghẹn lại, nhưng không chờ cô đáp lại, đầu bên kia liền truyền đến một giọng nói trầm thấp mà quen thuộc: "Đông Tâm."

Lúc Đông Tâm chuyển tới đồn công an, bọn Tô Lịch đã khai xong và chuẩn bị rời đi. Lúc đó Tô Lịch đang đứng trước đại sảnh ở đồn công an chờ, mắt liền thấy bà xã nhà mình vừa rống vừa chạy thẳng vào đồn công an. Anh còn chưa kịp đi lên đón đối phương thì Đông Tâm liền xông thẳng về phía anh, chui đầu vào lòng anh.

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, Tô Lịch nhất thời không kịp phản ứng lại, nhưng còn chưa kịp tiêu hóa hạnh phúc thì giây tiếp theo, trên chân liền truyền tới một trận đau nhói. Đông Tâm lập tức đẩy Tô Lịch ra, vừa đá vừa mắng: "Cho anh tắt điện thoại này! Cho anh tắt điện thoại này!"

Tô Lịch bị Đông Tâm đánh đến vừa trốn vừa né, nhưng hai tay vẫn đặt trên vai cô, "Vợ à vợ à, em bình tĩnh nghe anh nói đã! Anh không có tắt máy mà! Là vì điện thoại bị rơi vào trong nước."

"Vậy anh cũng phải biết đường gọi điện về nhà sớm sớm một chút chứ!" Đông Tâm rút lên giận dữ, dưới chân vẫn đạp không ngừng: "Anh không biết ở nhà có người đang chờ anh à! Anh không biết, không biết hả!!!"

"Em mới đổi máy còn gì?" Tô Lịch không thể nhịn được nữa túm lấy Đông Tâm nói: "Đừng đạp nữa! Cái quần này ông đây vừa mới mua đấy!"

Đông Tâm lại hét lên: "Mới mua? Mới mua thì làm sao? Mới mua à, vậy thì tôi đây lại càng phải đá mới được!"

"Đừng nháo nữa!" Tô Lịch ôm chặt lấy Đông Tâm, nói: "Bao nhiêu người đang nhìn kia!"

Bị Tô Lịch nghiêng vai nhìn sang phía đồn công an, Đông Tâm lúc này mới nhận ra các cảnh sát trong phòng đều là vẻ mặt bị ném một đồng cầu lương vào mặt. Trong đó, còn có một cảnh sát lớn tuổi còn trêu chọc nói: "Muốn tán tỉnh đánh yêu nhau thì về nhà mà đánh! Hôm nay chỗ tôi có nhiều thanh niên độc thân trực đêm lắm. Cô cậu đây đang cố tình muốn chúng tôi không thể tập trung làm việc đúng không?"

Đông Tâm nghe xong mặt xoát cái đỏ rực. Chú cảnh sát à, oan uổng quá, cháu đây là đang nghiêm túc đánh người mà, không phải đánh yêu được không? Đầu bên này Tô Lịch nghe xong thì cười cười, ấn đầu Đông Tâm hướng về phía nhóm cảnh sát khom lưng xin lỗi, ai ngờ một thanh niên cảnh sát thấy thế liền ngao ngao kêu lên một tiếng, nằm vật ra bàn tròn mắt nói: "Đội trưởng, em ăn cầu lương no quá nên đầy bụng rồi. Em muốn nghỉ phép!"

Vị cảnh sát lớn tuổi cười ha ha hai tiếng, quyết đoán nói: "Từ chối! Bao giờ no chết thì tính tiếp."

Vì không muốn các làm các vị cảnh sát bội thực, Tô Lịch nắm tay Đông Tâm đi ra ngoài. Đông Tâm rất muốn hất tay Tô Lịch ra nhưng nhớ tới chữ "tán tỉnh đánh yêu" liền nhịn xuống. Cùng lúc đó từ văn phòng đối diện cũng có một đám người đi ra, Đông Tâm nhìn lên, ohhh, đều là người quen nha!

Nhân lúc Tô Yến đang cùng mọi người đi ra, Tô Lịch liền kể lại ngắn gọn tình huống hồi tối cho Đông Tâm. Thì ra là sau khi buổi gặp mặt của hai nhà kết thúc, ba Nhuế về đến khách sạn xong, càng nghĩ càng thấy tức, cuối cùng liền dứt khoát cùng cậu Trần quay lại Tô gia.

Hai người vốn là định chờ đến khi Tô Yến trở lại thì sẽ nói chuyện lại một phen, nhưng không ngờ chờ mãi, chờ mãi, cuối cùng lại thấy Tô Lịch xách hành lý đi ra ngoài, kết quả liền lên lút đi theo xe Tô Lịch. Chờ đến lúc Tô Lịch và Tô Yến gặp nhau, ba Nhuế liền vọt ra tóm lấy Tô Yến, sau đó không nói hai lời liền đánh túi bụi.

Tô Lịch đỡ trán nói: "Em không biết tình huống lúc đó hỗn loạn như thế nào đâu. Anh còn chưa kịp phản ứng gì thì Tô Yến đã bị đá xuống đất. Lại thêm họ Trần kia chỉ sợ thiên hạ không loạn, giăng lấy điện thoại của anh ném xuống hồ nước. Sau đó bảo vệ chung cư đi gọi cảnh sát, lúc đó Nhuế Thanh và mẹ cô ấy mới đến."

Nghe xong Đông Tâm liền ngược mắt lên nhìn đoàn người bên kia: Tô Yến, Nhuế Thanh, ba mẹ Nhuế, chỉ không thấy cậu Trần. Đông Tâm đang định hỏi cậu Trần đâu rồi thì bốn người kia liền đi đến trước mặt cô và Tô Lịch. Trải qua chuyện lúc ban ngày, bây giờ mắt Nhuế Thanh vẫn còn hơi sưng, cô ấy vừa thấy Đông Tâm liền ngại ngùng lên tiếng: "Chị Đông, chú.... Anh Tô...Ngại quá, hơn nửa đêm rồi còn hại hai người chạy tới đồn công an khai báo. Chuyện này là do ba em không tốt, em thay mặt ông ấy xin lỗi hai người. Hai người đừng để bụng.... Cũng cảm ơn hai người đã không truy cứu."

Đông Tâm có ngốc cũng nghe ra những lời này của Nhuế Thanh là nói cho Tô Yến nghe, nhưng tiếc là Tô Yến cũng không tiếp lên, cho nên cô ấy cũng không lên tiếng nữa. Thờ dài một hồi, Đông Tâm đang định nói lảng sang chuyện khác thì ba Nhuế ở phía sau lại hét lên: "Tao làm sai cái gì mà phải xin lỗi chứ? Cho dù tao chém chết thằng nhóc này vài nhát thì có làm sao? Mày nói vứt bỏ con gái tao liền vứt bỏ nó, dựa vào cái gì chứ? Ông đây nhờ vào!"

Tô Yến bị đánh đến mặt mũi bầm dập nghe xong cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng rũ mắt.

"Ba!" Đầu bên này, Nhuế Thanh thấy ba cô lại muốn tăng xông lao lên liền lo lắng giữ ông lại, nói: "Đủ rồi, ba còn ngại chưa đủ mất mặt sao? Không phải con đã nói rồi sao, là con đề nghị chia tay trước, không liên quan gì đến anh ấy."

"Cái gì mà không liên quan chứ?" Ba Nhuế tròn mắt lên nhìn con gái, hận rên sắt không thành thép nói: "Mày nhìn lại mày xem, bây giờ còn bao che cho nó làm cái gì?! Mày nhìn xem, người ta quan tâm đến việc đó không? Có trả lời mày không? Có để ý đến mày không? Cậu mày nói đúng, việc này không thể cứ thế bỏ qua như vậy được!"

Nghe xong mấy lời này Đông Tâm liền bật cười, nhin không được nói: "Ba Nhuế Thanh à, chuyện đã đến nước này rồi mà ông còn trước cậu sau cậu được sao? Người ta bị bán còn giúp người bán mình kiếm tiền cũng thôi đi, nhưng ông thì thật đúng là khen ngược, không chỉ giúp người ta kiếm tiền, lại còn nghĩ cách sao cho kiếm được nhiều tiền nhất luôn nữa chứ!"

Ba Nhuế nghe xong mấy lời này lại bùng nổ, lạnh lùng nói: "Cô có ý gì?"

Đầu bên kia, mẹ Nhuế cũng hướng về phía Đông Tâm nhò bãi nước bọt: "Họ Đông, cô đừng có đứng ở đây mà châm ngòi ly gián! Con gái của chúng tôi bị mấy người hại thành như vậy, chúng ta nói như thế thì có gì sai chứ?"

Đông Tâm nhún vai, "Được rồi! Bà nói em trai bà là người tốt thì là người tốt. Vậy tôi đây xin hỏi một chút, bây giờ em trai bà đang ở đâu?"

Lời này vừa nói ra, ba mẹ Nhuế đồng thời ngậm ngẩn cả người.

Tô Lịch thấy vậy liền bồi thêm một đao: "Đã sớm chạy đi rồi. Người nào đó vừa nghe cảnh sát tới lập tức chạy trốn nhanh hơn thỏ."

Đông Tâm nhướng mày. Từ lúc này không thấy bóng dáng cậu Trần thì cô đã đoán được có chuyện này. Thở dài, Đông Tâm lại nói: "Ba Nhuế Thanh, cậu em vợ này của ông thật đúng là trượng nghĩa ha! Nói bỏ liền bỏ luôn! Haizz, tôi đoán ông ta là xúi ông tôi tìm Tô Yến để bắt đền tiền đúng không?"

Nghe xong, sống lưng ba Nhuế cứng đờ, sắc mặt cũng đột nhiên trắng bệch.

"Cái gì mà bắt đền tiền?" Mất hạnh của Nhuế Thanh mờ lớn, vành mắt lập tức đỏ lên: "Các người thực sự coi con là món hàng mà bán đúng không? Kết hôn đòi tiền, bây giờ kết hôn không được mấy người cũng đòi tiền??"

"Muốn...muốn đòi tiền thì sao chứ?" Ngữ khí của ba Nhuế đã mềm xuống, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn: "Tô gia bọn họ hại chúng ta mất mặt như vậy, bồi thường chút tiền tổn thất tinh thần cũng là bình thường. Lại nói, con cũng không thể ngủ không với nó được đúng không?"

"Ba....." Nhuế Thanh tức đến run rẩy cả người, mà mẹ Nhuế bên kia lại còn không buông, kéo chồng mình ra phía sau, chống nạnh nói: "Ba cái gì mà ba! Con đã bị người ta giày xéo đến mức như vậy rồi, lại không có tiền thì sau này phải làm sao bây giờ? Mẹ và ba con vác cái mặt già này đi đòi tiền, con cho rằng chúng ta thực sự muốn số tiền này sao? Còn không phải vì đứa nhỏ ngốc là con sao? Ô ô ô, con đã không còn trong trắng nữa, sau này ai sẽ cần con đây...."

Có lẽ cảm thấy những lời này thực sự quá mức khó nghe, Tô Yến vẫn luôn không hé răng rót cục cũng bạo phát: "Đủ rồi! Không phải chỉ vì tiền thôi sao? Các người muốn bao nhiêu, ra giá đi!"

Nhuế Thanh tuyệt vọng nhìn Tô Yến, giọng nói run run: "Tô Yến, anh cho rằng, em ở bên anh, là vì tiền của anh sao? Anh cũng quá coi thường người khác rồi đó!"

Tô Yến mỉm môi, rồi rầm không biết nói gì, đầu bên kia Đông Tâm đột nhiên nói: "Muốn bắt đền sao? Được thôi, các người gọi cậu Trần tới đi!"

Lời này nói ra, Nhuế Thanh cũng kinh ngạc nhìn về phía Đông Tâm kinh hô:

"Chị Đông, đến cả chị cũng coi em là loại người như vậy sao?"

"Việc này em đừng gấp." Đông Tâm vỗ vai Nhuế Thanh, nhỏ giọng nói bên tai cô ấy: "Không phải em vẫn luôn muốn ba mẹ em nhìn rõ bộ mặt thật của cậu em sao? Lần này chị sẽ bọn họ nhìn thật rõ rốt cuộc cậu em là loại người gì."

Nhuế thanh nghe xong môi run rẩy, không nói gì. Mà Tô Lịch bên kia nhìn dáng vẻ bà xã nhà mình và Nhuế Thanh to nhỏ thì thậm chí cũng không nhận được nhủ này! Người phụ nữ này! Cả ngày không có việc gì làm nên ngứa tay ngứa chân đứng không? Hay là....vì cậu Trần hại cô ấy tới nay không có "thịt" ăn, cho nên cô ấy mới vội vàng muốn thu thập người ta như vậy?

Nghĩ đến loại khả năng thứ hai này, Tô Lịch chột con con khóe mắt, xáp lại nói: "Vậy hẹn vào chiều mai nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Chiều hôm sau, Đông Tâm hẹn cậu Trần đến quán trà gặp mặt. Vừa bước vào phòng riêng của quán trà, cậu Trần thấy chỉ có một người là Đông Tâm liền cả lơ cả phát hỏi: "Sao chỉ có một mình cô thế? Tô Yến và Tô Minh Nguyệt đâu? Cả người đàn ông của cô nữa?"

Đông Tâm vừa châm trà vừa nói: "Không cần quan tâm tới bọn họ. Hôm nay chỉ có tôi với ông nói chuyện với nhau thôi."

"Cô?" cậu Trần híp mắt nhìn Đông Tâm bằng ánh mắt khinh bỉ, cười: "Cô nói với tôi? Cô có thể làm chủ cho Tô gia à? Xùy xùy, mau đi gọi điện cho người đàn ông của cô đi!"

Đông Tâm nghe vậy tức đến bật cười, ngẩng đầu lên nói: "Xem ông nói kìa? Nếu tôi không làm chủ cho Tô gia được thì tôi đến đây gặp ông làm gì? Đốt thời gian à? Lại nói, ai quy định phải họ Tô thì mới có thể được quyết định chuyện của Tô gia chứ? Không phải ông cũng là người nắm trong tay quyền làm chủ Nhuế gia sao?"

Cậu Trần thấy Đông Tâm mỉa mai mình liền tròn mắt mắng: "Con đàn bà này, mày đừng có ngồi đó mà mỉa ông đây! Chuyện của nhà tao đến lượt mày quản à! Mau gọi Tô Lịch đến, có gì thì nói luôn đi, không nói mai ông đây sẽ đến bệnh viện của Tô Minh Nguyệt làm loạn, đến luôn cả chỗ của Tô Yên, cả chỗ của người đàn ông của mày.... Haha, các người cứ chống mắt lên mà xem ông đây đi ăn vạ đến từng chỗ của các người!"

Đông Tâm lắc đầu thở dài nói: "Nói cả nửa ngày trời hóa ra cậu Trần vẫn không hiểu ý của tôi. Ông và Tô gia cũng coi như đã tiếp xúc được một khoảng thời gian rồi, ông cũng là người thông minh nên chắc cũng đã nhìn ra tình huống bây giờ của Tô gia. Chị cả thì bận rộn công việc không có thời gian quan tâm đến nhà cửa, Tô Yên lại chỉ là một tên vô dụng, chị hai, chị ba cũng không thể trông cậy gì... Cho nên toàn bộ Tô gia, quyền quyết định mọi chuyện hầu như đều là do Tô Lịch."

"Nhưng, mặc dù mọi chuyện của Tô gia đều dựa vào Tô Lịch thì cũng có một số việc mà anh ấy không thể tự mình ra mặt được. Nếu không thì hôm nay việc gì anh ấy phải để một người ngoài như tôi đến, phải không?."

Cậu Trần nghe ra Đông Tâm đang ý tại ngôn ngoại, mắt khê đảo một cái, giọng nói cũng hòa hoãn hơn ba phần: "Cô..... Có ý gì?"

Đông Tâm không nói mà bày ra tư thế "Mời ngồi". Cậu Trần suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống. Đông Tâm lúc này mới lên tiếng nói: "Không dối gì ông, thực ra chồng tôi cũng bị chuyện này của cháu anh ấy làm cho tức chết đi được. Bây giờ chị cả bên kia còn đang muốn nhào đến mức đoạn tuyệt quan hệ với Tô Yên kìa. Ôi cha, hai chúng tôi cũng bị chuyện này làm cho sút đầu mẻ trán, bây giờ chỉ muốn nhanh chóng kết....."

Đông Tâm nói được một nửa thì cổ tình dừng lại, ánh mắt sâu kín nhìn cậu Trần. Cậu Trần quả nhiên nóng nảy, vội nói: "Ông đây là một người thẳng thắn! Có rắm thì mau thả, đừng có lòng vòng!"

Đông Tâm mỉm cười: "Cậu Trần quả nhiên thẳng thắn! Nếu đã như vậy thì tôi cũng sẽ nói thẳng. Việc từ hôn này, đúng là đằng trai chúng tôi không đúng. Tiền cộc tiệc rượu, tiền cộc hôn lễ, rồi thì tiền ảnh cưới các thứ....chúng tôi sẽ chịu. Còn việc mấy người nói muốn bồi thường tổn thất tinh thần, bắt chúng tôi đưa 20 vạn, thì có vẻ không thực tế lắm."

Cậu Trần nghe xong lập tức định xù lông, nhưng Đông Tâm lại cướp cơ hội nói trước trước khi ông ta mở miệng: "Nhưng, chúng tôi cũng biết việc này không dễ cho qua được. Cho nên tôi và chồng tôi đã thương lượng, chỉ cần ông có thể thuyết phục Nhuế gia không gây sự nữa, chúng tôi sẽ "cảm tạ" ông riêng." Nói xong Đông Tâm liền giơ ba ngón tay lên: "Ba vạn."

Cậu Trần nghe xong đẩy mắt chột lóc lên một tia giáo hoạt, nhưng trong giây lát liền trở lại bình thường. Ông ta giả vờ kinh ngạc: "Cô có ý gì? 3 vạn gì cơ? Tôi nghe không hiểu."

Trong lòng Đông Tâm cười lạnh hai tiếng nhưng vẻ mặt vẫn điềm tĩnh như cũ: "Cậu Trần, chuyện đã đến nước này rồi, chúng ta là người quang minh không nói chuyện mờ ám. Chị gái và anh rể ông mặc dù không có chủ kiến gì, mọi chuyện đều nghe theo ông nhưng dù sao liên quan đến tiền bạc thì cũng khó nói lắm. Người ta vẫn nói tiền làm tổn hại tình mà. Lại nói, đúng như ông nói, nếu ông dẫn người đến chỗ chị cả, Tô Yên hay Tô Lịch làm loạn thì có thể sẽ thật sự khiến chúng tôi phải trả 8 vạn, 10 vạn đấy. Nhưng ông nói xem, số tiền đó khi đến tay ông thì còn lại bao nhiêu đây?"

Cậu Trần nghe xong vai khê run lên, đôi mắt ti hí híp lại thành một đường thẳng. Đông Tâm vừa nhìn liền biết cá đã mắc công, liền tranh thủ rên sất khi còn nóng: "Ông vất vạ như vậy, nói không chừng một xu cũng không có. Tội gì? Hơn nữa cho dù tiền này có thể đến được tay ông thì cũng không hẳn là cho ông đúng không? Tuy ông có thể vác cái bản mặt giả này đến hỏi "vay" chị gái, anh rể ông, nhưng dù sao cũng không phải là danh chính ngôn thuận. Bây giờ chúng tôi đưa thẳng cho ông 3 vạn tiền mặt, không phải là tốt hơn sao?"

"Mày coi ông đây là hạng người nào chứ?!" Đông Tâm vừa dứt lời, cậu Trần liền đập bàn đứng dậy, dựng ngược râu nói: "Ông đây từ đầu đến cuối đều không muốn tiền nong gì cả! Nhuế Thanh là cháu gái ruột của tao, tao không nhìn nổi mấy người chúng mày bắt nạt một cô gái nhỏ như nó nên mới thay mặt chị gái anh rể tao quyết định! Ha ha, bây giờ lại muốn lấy tiền đập vào mặt tao ư? Chúng mày cũng xứng à?"

Nhìn cậu Trần tức đến đỏ mặt tía tai, trong giây lát Đông Tâm có chút sợ sệt.

Chẳng lẽ, bọn họ hiểu lầm rồi? Cậu Trần là thật lòng thật dạ vì Nhuế Thanh sao? Nhưng nếu thật sự là như vậy thì vì sao tối hôm qua ông ta lại bỏ mặc ba Nhuế lại một mình rồi trốn đi trước? Lúc trước mờ mờ ngậm ngậm đều là tiền là sao chứ?

Nghĩ đến đây, Đông Tâm đang định nói gì đó để trấn an cảm xúc của cậu Trần thì lại nghe thấy ông ta dứt khoát nói: "10 vạn!"

Đông Tâm sững sốt, nhất thời không nhảy "sổ" kịp: "Cái gì?"

Cậu Trần neho mắt nhìn Đông Tâm, khí thế hung hăng: "Đừng có mà giả ngu! 10 vạn! Một xu cũng không thể thiếu! Nếu không thì không cần bàn nữa."

Đông Tâm nghe xong liền bưng tỉnh, trong lòng có hàng vạn con thảo nê mã rầm rầm chạy qua. Thì ra là cái gì mà vì cháu gái ruột Nhuế Thanh suy nghĩ đều là giả! Thì ra không phải là nhìn thấy tiền thì không sáng mắt, mà là vì số tiền ít quá, người ta căn bản không thèm để vào mắt à!!

Ông ta lại dám mở miệng một cái liền đòi tới 10 vạn?! Tương Tô gia là cái máy rút tiền chắc?

Cậu Trần thấy Đông Tâm mãi không nói câu nào liền cho rằng cô không nắm được vấn đề, rung chân nói: "3 vạn? Máy người tính toán hay quá ha. Vừa muốn đuổi tôi đi, lại muốn đuổi các chị gái anh rề tôi đi, trên đời này lấy đâu ra chuyện tốt như thế chứ? Cô muốn tôi nói với chị tôi thế nào đây? Chị, em nghĩ chúng ta nên quay về thôi, đừng tới Tô gia đòi tiền bồi thường nữa? Hừ, lúc trước người ra chủ ý muốn bọn họ đi đòi tiền là tôi, bây giờ nói muốn quay lại cũng là tôi? Cô coi chị gái với anh rề tôi là người ngu à? Bọn họ không nghi ngờ chắc. Mà cho dù bọn họ thật sự không nghi ngờ thì tôi cũng sẽ không làm như vậy. Tôi nói cho cô biết, Trần Chí Quốc tôi không phải loại người lật lọng!"

Đông Tâm nghe xong liền bội phục đến mức muốn quỳ xuống đất, cười nói: "Vậy ông định làm thế nào?"

"Không phải tôi đã nói rồi sao?" Cậu Trần trừng mắt, làm thủ thế hình số 10, nói: "Một lời thôi, 10 vạn. Hôm nay về tôi sẽ nói với bọn họ là đã thỏa thuận được lấy 3 vạn tiền bồi thường. Máy người cũng đừng nói gì cả, cứ giả vờ mọi chuyện như vậy là được."

Lần này Đông Tâm thật sự là cúi rạp đầu xuống đất, cam nguyện phục tùng, bái hạ cam phong... nói chung là vốn từ ít ỏi của cô hoàn toàn không đủ để bày tỏ thái độ cùng tình cảm sùng bái của mình đối với cậu Trần. Đây quả nhiên là một tấm gương sáng chói về một người cậu có tình có nghĩa, có lòng dũng cảm muốn bênh vực lẽ phải! Người ta dù đã nhận tiền hoa hồng rồi nhưng vẫn không quên chị gái anh rề, vẫn phải chia phần cho cả bọn họ!

Đông Tâm nói: "Ý của ông là chúng tôi đưa thẳng 10 vạn cho ông, còn ông sẽ đưa lại cho cha mẹ Nhuế Thanh 3 vạn?"

"Sao? Máy người chê nhiều sao?" Cậu Trần cho rằng Đông Tâm muốn mặc cả, giọng nói thoát cái liền lên đến quãng tám: "Này nhá, tôi nói cho mấy người biết. Lúc Nhuế Thanh nhà chúng tôi yêu đương với Tô Yến vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ đấy! Mà cho dù nó là đ*** thì ngủ cùng Tô Yến nhà các người bao nhiêu lâu như vậy rồi, được trả từng đó tiền cũng là đúng chứ sao! Ở chỗ chúng tôi, "bóc tem" xử nữ thì ít nhất cũng phải 1, 2 vạn một đêm, bây giờ các người "chơi" cũng "chơi" rồi, "phá" cũng...."

"Phá phá cái mà cha nhà mày í" Cậu Trần còn chưa kịp nói hết câu thì từ phòng riêng bên cạnh bỗng vang lên một tiếng gầm giận dữ. Trong phút chốc cậu Trần liền thấy bức "tường" phía sau Đông Tâm từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt tức giận của chị gái và anh rề ông ta ở phía sau.

Thì ra, căn phòng riêng này vốn là một căn phòng rộng 60 mét vuông nhưng bình thường cửa hàng vẫn dùng bình phong dựng lên để ngăn đôi thành hai gian nhỏ. Trước khi cậu Trần đến Đông Tâm đã bảo Tô Lịch dẫn cả nhà Nhuế Thanh đến căn phòng bên cạnh, có như thế mới có thể khiến cả nhà Nhuế Thanh chính tai nghe rõ cả quá trình đàm phán của cô và cậu Trần.

Đầu bên này, cậu Trần vừa thấy người nhà Nhuế gia và Tô Lịch liền hiểu rõ mọi chuyện. Ông ta run rẩy đứng lên, nhưng hai tiếng "anh rề" còn chưa kịp nói ra thì ba Nhuế đã lao lên đâm thẳng vào mặt ông ta. Sau khi đâm cậu Trần ngã xuống đất, ba Nhuế còn dùng chân liên tục đạp vào người ông ta: "Mẹ nó chứ, dám nói con gái tao là đ*** à? Dám lấy danh nghĩa của bọn tao ra để đi lừa tiền à? Tao cho mày lừa này! Cho mày lừa này! Hôm nay không đánh chết mày thì bố mày không mang họ Nhuế nữa!"

Cậu Trần bị anh rề đánh đến kêu trời gọi đất, chỉ một lát sau liền luôn miệng xin tha thứ. Ông ta cũng là người thông minh, luôn miệng gọi chị hai chị hai. Mẹ Nhuế là người mềm lòng, chỉ một lát sau lập tức khóc lóc: "Dù rồi! Ông định đánh chết nó thật ư? Ôi tôi đã tạo cái nghiệt gì thế này, huhu! Nhuế Thanh, con còn không mau tới kéo ba con ra?"

Mà Tô Lịch cũng sợ động đến mạng người, tiến lên kéo ba Nhuế ra, nói: "Được rồi được rồi, mong bác bớt giận. Nhìn rõ bản chất của ông ta là được rồi."

Cậu Trần vừa la hét oan uổng vừa lồm cồm bò dậy nói: "Anh rề, anh đừng nghe bọn họ nói hươu nói vượn mà. Đây là cái bẫy! Hoàn toàn là một cái bẫy! Hai vợ chồng bọn họ cố tình bày ra vở kịch này là muốn châm ngòi ly gián chúng ta. Anh đừng có tin bọn họ! Lúc này anh cũng nghe thấy rồi đó. Là Đông Tâm! Chính là cô ta nói muốn cho em ba vạn rồi bảo em về khuyên bảo mọi người. Em không làm gì cả!"

Nhuế Thanh nghe thế liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đến nước này rồi mà ông còn muốn thanh minh sao? Nếu không phải chị Đông cố tình muốn lấy tiền dụ ông, tôi còn không biết ông lại tham lam đến như thế đấy! Nhiều năm như vậy rồi, ông ăn bám ở nhà chúng tôi cũng thôi đi, nhưng đến cuối cùng ông lại còn coi tôi như gái đ...." Nhuế Thanh nói đến đây thì cả người cũng run rẩy, kéo tay mẹ mình lại: "Mẹ, mẹ nhìn cho rõ vào! Đây là đứa em trai bảo bối của mẹ đấy!"

Không ngờ mẹ Nhuế nghe xong mấy lời này lại thay đổi cách khóc: "Câm mồm! Dù sao... dù sao ông ấy cũng là cậu con! Ở đâu ra kiểu tiểu bối dạy dỗ trưởng bối như vậy chứ?"

Đông Tâm nghe mẹ Nhuế nói xong liền thấy tam quan của mình một lần nữa bị hủy. Đã đến nước này rồi mà mẹ Nhuế còn nói giúp em trai mình. Rốt cuộc là người này còn có thể nào tàn đến mức nào nữa chứ? Nghĩ đến đây Đông Tâm đang định mở miệng hỏi vặn mấy câu, lại nghe Tô Lịch cười lạnh: "Đúng vậy. Nào có chuyện tiểu bối đi dạy dỗ trưởng bối chứ. Nhưng mẹ Nhuế Thanh này, nếu trưởng bối lừa tiền của tiểu bối đi vay nặng lãi, thì hình như cũng không đúng, đúng không?"

Vừa dứt lời, sắc mặt mẹ Nhuế liền trở nên trắng bệch. Mà cậu Trần bên kia cũng khiếp sợ tròn tròn hai mắt. Ba Nhuế thấy vậy cũng phát giác ra điều không thích hợp, nghiêng đầu nhìn bạn già của mình, nhủ mảy: "Vay nặng lãi? Cái gì gọi là vay nặng lãi?"

Tô Lịch lúc này mới chậm rãi nói: "Ồ, bác không biết ư? Cậu em vợ này của bác ở quê nợ tiền vay nặng lãi của người ta. Lãi đẻ lãi, bây giờ không đến trăm vạn thì chắc cũng phải 7, 8 chục rồi. Oh, bác còn tưởng ông ta tới thành phố H là nhiệt tình muốn giúp mọi người tham mưu chuyện hôn sự của Nhuế Thanh sao? Thực ra là ông ta tới để trốn nợ thôi. Thuận tiện xem xem có kiếm chác được thêm gì không thì có!"

"Mày...." cậu Trần bị vạch trần thì liết siết chặt nắm tay, định vùng nắm đấm tới, nhưng không ngờ Tô Lịch lại coi như không thấy, trước khi ông ta kịp lên tiếng thì thông thả chém thêm một đao: "Đúng rồi, bác à, lát nữa về tốt nhất bác nên kiểm tra lại tiền gửi tiết kiệm trong ngân hàng của mình lại đi."

Cháu nhìn bác gái thế này thì có khi tám phần đã sớm lấy tiền trong nhà ra để đổ vào động sâu không đáy kia rồi đấy."

Dứt lời, trong phòng lập tức yên tĩnh lại. Một lúc sau, mẹ Nhuế mới gào lên, ngồi bệt xuống đất khóc rống: "Ôi tôi không sống nổi nữa rồi!"

Ba Nhuế nổi giận lôi đình: "Là thật sao? Bà già chết tiệt này, mau nói rõ ra cho ông đây nghe! Có phải bà đã đem hết tiền mồ hôi nước mắt của ông đây cho cái thằng bại gia tử này rồi không?!!! Mẹ nó chứ, hôm nay ông đây phải liều mạng với mấy người!"

"Anh rề, em sai rồi! A a a, anh rề, anh đừng tới đây!!!"

"Ba, ba đừng kích động! Mẹ, mẹ mau đứng lên đi....."

.....

Nhất thời, trong phòng liền trở nên loạn cào cào. Tô Lịch kéo Đông Tâm không một tiếng động rời khỏi phòng bao, sau đó mới nói: "Còn ngây ra đó làm cái gì? Mau gọi điện đi."

Đông Tâm vẫn chưa phản ứng kịp, "Hả? Gọi ai?"

"110 chứ còn gì nữa." Tô Lịch nhưn mày: "Em thấy với tình cách nóng nảy kia của ba Nhuế, lúc đánh người sẽ kiếm chế được sao?"

"Đứng đứng!" Đông Tâm không ngừng gật đầu, nhưng sau khi báo cảnh sát xong vẫn thấy có gì đó sai sai. Cô nhìn chăm chăm ông xã nhà mình. Yên lặng....yên lặng....lại yên lặng.....,sau đó chợt kinh hô: "Đội đã! Nếu anh đã sớm biết chuyện cậu Trần đi vay nặng lãi thì sao lại không nói sớm hả?"

Nếu Tô Lịch nói chuyện này sớm hơn một chút thì cho dù không có vỡ tuồng kia của cô thì cũng có thể xé nát bộ mặt của cậu Trần ra mà? Khụ khụ khụ, nghĩ đến đây Đông Tâm liền cảm thấy thất bại sâu sắc!

Tô Lịch người ta chỉ cần dùng vài ba câu đã "châm ngòi" thành công, vậy mà cô lại còn ngòi thiết kế kịch bản cái gì mà gây ông đập lưng ông....

"Nếu đã như thế thì lúc tối hôm qua tôi nói cho anh kế hoạch, để cho anh dẫn cha mẹ Nhuế Thanh đến phòng riêng cách vách sao anh không phản đối?" Đông Tâm thắc mắc.

Không ngờ Tô Lịch nghe xong lại chỉ sùng nịch vỗ đầu Đông Tâm, cong môi nói: "Em vui là được rồi."

Đông Tâm: "....." Anh đây là đang khinh bỉ chỉ số thông minh của tôi đúng không

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhảm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Chuyện của Nhuế Thanh chính thức kết thúc. Sau đó, Nhuế Thanh còn tới gặp Đông Tâm một lần nữa, muốn cảm ơn hai vợ chồng bọn họ đã xé nát bộ mặt thật của cậu cô ấy cho cha mẹ cô ấy thấy. Đông Tâm nghe mấy lời này xong còn cảm thấy rất ngại, một lần nữa nói xin lỗi bởi cô không ngờ chuyện này lại liên quan đến cả mẹ Nhuế. Nhưng Nhuế Thanh lại không nề gì, khẽ nói trong điện thoại: "Không sao đâu ạ. Là bà ấy tự chọn cái kết thảm hại nhất cho chính mình mà."

Không biết vì sao, Đông Tâm lại cảm thấy Nhuế Thanh đang nói những lời này cho chính cô nghe. Sau khi chuyện này kết thúc, bạn học Văn Từ mới đi hưởng tuần trăng mật ở Maldives cũng trở về. Lợi dụng lỗ hổng trong sự thủ tín của Văn Từ, Đông Tâm nói hết mọi chuyện cho Văn Từ nghe. Văn Từ nghe xong thì há hốc mồm rơi cả cằm xuống đất.

Cô ấy vỗ tay nói: "Chúc mừng cậu, đại tác gia. Không ngờ cậu lại xem được một vở kịch Mary Sue cầu huyết đến như thế. Cậu thực sự không nghĩ đến chuyện đưa chuyện ở Tô gia các cậu vào truyện tranh sao? Mẹ nó chứ, không ngờ nội dung vở kịch lần trước lại rẽ sang một nhánh mới bất ngờ đến như vậy. Đúng rồi, nếu viết thì cậu hãy viết tiếp là sau khi Tô Yến và Nhuế Thanh chia tay thì anh ta lập tức bị Hoàng Hiểu Thiên đá văng, mà lần này Hoàng Hiểu Thiên không chỉ đùa bốn tình cảm của anh ta mà còn lừa hết cả tiền của anh ta luôn! Và vào thời điểm anh ta nghèo túng khổ sở nhất thì Nhuế Thanh lại một lần nữa xuất hiện như một vị thần chia tay ra để giúp đỡ anh ta. Rồi đến khi hai người gương vỡ chuẩn bị lành thì cmm Hoàng Hiểu Thiên lại xuất hiện một lần nữa! Thì ra là cô ta rồi đi là vì có nỗi khổ riêng, cô ta bị bạch cầu, cô ta còn mang trong mình giọt máu của Tô Yến nữa....."

"Dừng dừng dừng!" Đông Tâm thực sự nghe không nổi nữa, vội vàng ngắt lời Văn Từ: "Ăn nói linh tinh cái quái gì thế. Sao chuyện xưa của cậu Hoàng Hiểu Thiên đó không phải là bị tai nạn mà lại là bị bạch cầu? Còn có cái gì mà gương vỡ lại lành chứ? Tớ thì càng mong Nhuế Thanh có thể nhanh nhanh chóng chóng thoát khỏi bóng ma Tô Yến này để bắt đầu cuộc sống mới hơn đây!"

Nói đến đây, Đông Tâm lại không nhịn được mà mĩa mai mấy câu, "Nói đến đây mới nhớ, tớ thực sự là đến quỳ tên Tô Yến này luôn đấy. Rõ ràng từ đầu đến chân đây đều là chuyện của anh ta vậy mà tớ và Tô Lịch lại là người phải chạy ngược chạy xuôi. Hừ, đúng là bạc tình, sau đó anh ta chỉ nói chuyện đúng một lần là hỏi xem còn tiền hay không, còn Nhuế Thanh hay là người khác thì không nhắc đến nữa chứ."

Văn Từ vỗ vai Đông Tâm, thở dài: "Người anh em, chính vì vậy nên tiểu thuyết ngôn tình mới bán được đó."

Đông Tâm quả thực không theo kịp suy nghĩ của Văn Từ, lú lờ hỏi: "Đại tỷ à, cậu đi Maldives về một cái là suy nghĩ cũng rời khỏi trái đất luôn à? Tổ đang nói là Tô Yên quá mức thụ động, sao cậu lại nói đến tiểu thuyết ngôn tình rồi?"

Văn Từ tặc lưỡi: "Cậu nghĩ mà xem, nếu đây là trong tiểu thuyết ngôn tình thì cái thể loại thiếu nữ dây dưa nghịch tập nam thần này sau khi theo đuổi ngược được nam thần xong thì nhất định nam thần sẽ yêu nữ chính đến chết đi sống lại, yêu đến long trời lở đất.....nhưng sự thật là đây đều là lừa đảo! Chính là bởi vì ngoài đời có quá nhiều bi kịch như Nhuế Thanh cho nên trong tiểu thuyết ngôn tình mới có thể hư cấu ra được một đồng kiều theo đuổi ngược thành công như thế. Đây còn không phải là để thỏa mãn trí tưởng tượng của mấy cô gái như vậy sao?. Hầy, chỉ mong Nhuế Thanh sau khi vượt được ải này sẽ tìm được người thật lòng thích cô ấy. Còn Tô Yên ấy à, ha ha ha, cứ chờ mà xem, nhất định chúng ta sẽ có kịch mới để xem. Đến lúc đó cậu nhớ update tình hình cho tớ luôn và ngay là được."

"Xùy xùy xùy," Đông Tâm đẩy cánh tay mà Văn Từ đang khoác trên vai mình xuống, tròn trắng mắt: "Cậu tưởng tớ là lâu chủ của Tiana à, lại còn update liên tục nữa chứ=."

Văn Từ cười hi hi coi như không nghe thấy Đông Tâm nói gì, phui tay nói tiếp: "Được rồi, nội dung chính kịch đã nói xong rồi, chúng ta chuyển sang tuyến tình cảm nhé."

Đông Tâm bật cười: "Tuyến tình cảm gì chứ?"

"Vớ vẩn." Văn Từ tròn mắt nói: "Đương nhiên là chuyện tình cảm của cậu và Tô Lịch chứ còn gì nữa. Sao? Thế nào rồi? Lên giường chưa?"

Đông Tâm vừa nghe xong mặt lập tức đỏ rực. Văn Từ thấy thế thì tặc lưỡi lắc đầu: "Được rồi, không cần nói gì thêm nữa. Nhìn cậu thế này là hiểu Tô Trê Trâu còn chưa có xuống tay rồi." Dứt lời, Văn Từ liền yên lặng, yên lặng, nhưng đến phút chót lại không kiềm được mà nói: "Hừ, sao tớ cứ thấy có gì đó sai sai ở đây nhỉ? Đây không hề giống phong cách của Tô Lịch nha!"

Đông Tâm ho khan hai tiếng, ngượng ngùng nói: "Không phải là anh ấy không ra tay, mà là tớ không đồng ý..."

Chuyện kể ra thì rất dài. Thực ra kể từ sau khi giải quyết chuyện của Nhuế Thanh xong, sau đó Tô Lịch luôn hoặc vô tình hoặc cố ý nhắc tới chuyện này. Lúc hai người đang phoi chân vào buổi sáng, Tô Lịch ôn ào nói: "Bây giờ dùng hai giường nên cần đến hai bộ chăn, hai bộ ga, hai bộ gối, rồi thì cả hai bộ vỏ gối nữa... chỉ giặt thôi cũng thấy phiền rồi. Vợ à, nếu không chúng ta về ngủ chung lại một giường đi."

Buổi tối trời mưa, Tô Lịch lại tiếp tục: "Em bị phong thấp nhẹ, mưa một chút là đầu gối lại đau, hơn nữa cho dù ở trong chăn ấm áp thì đầu gối vẫn luôn lạnh lẽo. Trước kia đều là anh dùng tay che cho em, cho nên, vợ à, hay là tối nay chúng ta ngủ một giường đi."

Lúc hai người đi siêu thị để mua đồ dùng hàng ngày, Tô Lịch vừa trông thấy chăn điện liền ôn ào: "Bây giờ chăn điện cũng đều là chăn đôi, cái giường đơn ở thư phòng kia không thể để nổi. Hơn nữa buổi tối anh ngủ ở đó vừa cô đơn vừa lạnh lẽo. Thế nên vợ ơi, chúng ta về chung một giường nhé?"

Mà đối mặt với những yêu cầu vô si như vậy của Tô Lịch thì từ trước đến nay Đông Tâm luôn có một cách xử lý duy nhất - đó chính là bơ đi mà sống. Đông Tâm những tưởng rằng, mình lạnh nhạt như vậy thì Tô Lịch sẽ không còn cách nào khác. Nhưng sự thật chính là, không được công khai thì chúng ta sẽ lén lút. Tần suất Tô Lịch lén làm việc xấu càng ngày càng nhiều. Hờ ra một tí là lại ôm ôm, thậm chí lần đó ở phòng bếp còn thiếu chút nữa thì lau súng cướp cò! Sau lần đó, cuối cùng Đông Tâm đành phải ngã bài với Tô Lịch=.

Đông Tâm khụ khụ hai tiếng: "Tớ nói với anh ấy là, bây giờ tớ đang muốn tập trung toàn bộ tinh thần vào chuyện vẽ tranh. Đạo này tớ cũng đang phải chỉnh sửa lại sơ yếu lý lịch để đi tìm việc mới. Cho nên, tạm thời chưa nghĩ đến chuyện này."

Văn Từ nghe xong liền dùng ánh mắt quái dị nhìn Đông Tâm, nói: "Tình yêu à, cậu đây là đang si nhục chỉ số thông minh của tớ hay là đang si nhục chỉ số thông minh của chính mình thế? Một lời nói dối vụng về như vậy mà cậu nghĩ tớ sẽ tin sao? Tô Lịch sẽ tin sao? Chuyện cậu vẽ tranh vào ban ngày liên quan đến gì đến chuyện nửa đêm tới lửa tắt đèn của hai người chứ? Cậu cũng đâu có dùng tay để xxx đâu?"

Đối với ngôn từ đen tối đến không thể đen tối hơn của Văn Từ, Đông Tâm bĩu môi, bày ra dáng vẻ vô mê không sợ nói: "Được rồi! Tớ chính là nói dối một cách vụng về như thế đấy? Thì sao nào? Từ khi trùng sinh đến bây giờ mới được có hơn một tháng, nhanh như thế đã.... Nô tỳ không làm được màT^T" Hơn nữa đây dù sao cũng là lần đầu tiên của cô, cô gái nào mà không muốn nó sẽ trở thành một hồi ức tốt đẹp chứ? Cho nên, cho dù thế nào đi chăng nữa, Đông Tâm cũng muốn mình gầy đi một chút. Bao giờ đẹp được thì tính đến chuyện này kia ấy đó sau.

Không ngờ Văn Từ nghe xong lại hừ lạnh một tiếng, sau đó tròn mắt lên nói: "Hơn một tháng mà gọi là nhanh à? Nhớ ngày đó hai người yêu đương cũng được có hơn một tháng đã chuyển về chung một ổ rồi đấy thôi."

Đông Tâm thổ huyết. Đối với nhân phẩm tiết tháo của mình lại biết thêm một giới hạn mới. Sao cô lại có thể không biết xấu hổ quen nhau được có một tháng mà đã sống chung với Tô Lịch rồi?!! Tính cách bảo thủ đâu rồi? Nói không với quan hệ tình dục trước hôn nhân đâu rồi?

Trong lòng Đông Tâm đang âm thầm phi nhổ mình vô số lần, nhưng bên ngoài vẫn cố gắng gượng, "Không phải cậu cũng nói đó là sau khi yêu nhau sao? Bây giờ tớ và Tô Lịch....khụ khụ, giá trị thân mật cùng lắm cũng chỉ dừng ở mức thôi. Mà ở cái giai đoạn này thì đương nhiên không thể....."

Không ngờ Đông Tâm còn chưa nói xong thì Văn Từ bên kia đã cắt ngang: "Ai nha, thì ra là có thể trong lúc tối lửa tắt đèn tùy tiện hôn môi sờ ngực nhau nha. Chặc chặc chặc....."

Đồng Tâm lại thổ huyết: "Tớ là bị ép buộc! Bị ép buộc đó!!"

Văn Từ ha ha ha thứ N+1, "Cậu dám nói trong lúc hôn nhau cậu không hề vuron đầu lưỡi ra không? Lúc bị ôm thì cậu không duỗi tay ôm lại? Tất cả đều là bị Tô Lịch ép buộc?"

Đồng Tâm bị ép đến tuyệt lộ, chỉ có thể ôm mặt: "Đại tỷ, thiên hạ không thể bị phá hủy được."

Thấy Đồng Tâm giương cò trắng đầu hàng, Văn Từ mới thỏa mãn vỗ vai Đồng Tâm nói: "Chúng ta đã quen thuộc như thế rồi, không cần giả vờ. Tớ vẫn câu nói đó, chính là muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, quan tâm chó gì đến mấy cái tiết tháo vớ vẩn đó cho chết nghẹn ra. Hai người vốn là vợ chồng, xấu hổ cái beep! Chắc chắn chắc, nhưng việc này đúng là tớ có chút không trâu bắt chó đi cày. Với trình độ kia của Tô Lịch nhà cậu, có khi anh ta đã sớm đào sẵn hố chỉ chờ cậu nhảy xuống thôi rồi ý chứ!"

Đồng Tâm nghe xong lú lủi, chớp mắt nói: "Không có đâu. Lần trước sau khi tớ ngã bái với anh ấy xong thì anh ấy vô cùng quy củ, đạo này cũng không hề kêu gào đòi chung giường nữa. Anh ấy nói, anh ấy tôn trọng tớ, chờ đến khi nào tớ bằng lòng thì nói tiếp sau."

Văn Từ nghe xong liền lắc đầu thờ dãi: "Mấy câu này chỉ có thể lừa được cái loại thiếu nữ ngu ngốc như cậu mà thôi. Tiểu Tâm à, nói cho cậu biết, nếu trong vòng một tháng tới, Tô "Nhân tình" kia không thịt được cậu thì bà đây sẽ đi lau nhà cho cậu một tháng, oke?"

Vốn là đối với mấy câu nói của Văn Từ, Đồng Tâm nghe xong cũng chỉ bỏ ngoài tai. Nhưng thật không ngờ một lời của Văn Từ lại thành lời tiên tri, vào hôm Tết Nguyên Đán, Đồng Tâm quả thực đã không chút đề phòng mà nhảy vào cái hố mà Tô "Nhân tình" đã đào sẵn...

Dựa theo thói quen cũ, tết Nguyên Đán hằng năm thì đôi vợ chồng son Tô Lịch sẽ về Đông gia. Năm ngày cuối cùng của năm 2015, tất cả đều trời qua vô cùng bình thường. Nhưng. Buổi chiều hôm đó, Đồng Tâm theo mẹ đi chợ mua đồ nấu cơm, sau khi Tô Lịch tan làm thì trở lại giúp ba Đồng sửa máy tính, một nhà bốn người vui mừng hớn hở ăn cơm xong rồi quây quần lại với nhau xem tiệc Nguyên Đán trên TV (cái này giống Táo Quân của mình í) cho đến 11 rưỡi, cha mẹ Đồng mới tắt TV trở về phòng.

Trước khi đi ngủ, mẹ Đồng lại lầu bầy theo thói quen: "Cha mẹ về phòng ngủ trước. Hai đứa cũng đi ngủ sớm một chút, đừng có chờ cái gì mà tiếng chuông năm mới rồi mới đi ngủ. Cũng chỉ là hình thức mà thôi, không có ý nghĩa gì đâu. Còn nữa, chăn đệm của hai đứa mẹ cũng trải sẵn rồi, nếu lạnh thì tự lấy thêm, chăn lông ở trên nóc tủ quần áo í. Còn nữa, bật sẵn chăn điện lên luôn đi, không tí nữa lại kêu lạnh khắp nơi, biết chưa?"

Đồng Tâm đang hóng ca sĩ mà mình thích, đối với tất cả lời nói của mẹ Đồng đều là vào tai phải, ra tai trái, cũng mặc kệ câu cuối mẹ mình nói cái gì, chỉ xua xua tay nói: "Vâng vâng vâng, con nhớ rồi, mẹ cứ đi ngủ đi."

Mãi cho đến khi tiết mục của ca sĩ mình yêu thích kết thúc, Đồng Tâm vừa lòng thỏa mãn rửa mặt rồi quay lại phòng ngủ, lúc này mới hậu tri hậu giác nhận ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: Đó chính là phòng ngủ của cô chỉ có một chiếc giường lớn thôi!! Đứng ở trước cửa phòng ngủ, Đồng Tâm chợt nhớ tới nụ cười "Tử tử" của Tô Lịch lúc trước:

Vợ à, hay là chúng mình ngủ chung giường đi.

Vợ à, chúng mình ngủ chung giường đi.

Chúng mình ngủ chung giường đi.

Ngủ chung giường....

Chung giường....

Đi....

Nhìn thấy Tô Lịch đang biếng nhác dựa nửa người vào thành giường, Đồng Tâm lệ rơi trong gió: Văn Từ nói không sai! Con hàng này chính là thành tinh rồi mà! Cái gì mà tôn trọng cô, sẽ chờ cô chứ? Nhảm nhí! Tô "Nhân tình" không ra tay không phải là vì không muốn mà là vì đang chờ cô tự nhào vô!

Nghĩ đến đây, trong một phút nào đó, Đồng Tâm chỉ hận không thể lao lên bóp chết Tô "Nhân tình".

Mà Tô "Nhân tình" ở đầu bên kia lại trung ra vẻ mặt súc vật vô hại, thấy Đồng Tâm đứng ở cửa cũng không động đậy, chỉ cong môi nói: "Thất thần cái gì đó? Mau lên giường đi, chăn điện cũng đã bật trước cho em rồi đó." Nói xong, còn cố tình vỗ vỗ vai cái ở vị trí bên cạnh nữa.

Đồng Tâm thấy vậy liền cắn răng một cái, ngoan ngoãn bò lên giường. Chết sớm hay chết muộn cũng đều là chết, vì dù sao cô cũng đâu thể cản Tô Lịch được, vì nếu bắt anh đi ngủ sofa thì nhất định sẽ kinh động đến cha mẹ, không thể được. Càng suy nghĩ thì Đồng Tâm càng cảm thấy, nhất định là Tô "Nhân tình" đã lên kế hoạch từ sớm, không nhịn được liền lên tiếng: "Tô Lịch, anh đã sớm đào hố tử tử trước rồi chỉ đợi em nhảy xuống thôi đúng không?"

Đồng Tâm vốn cho rằng Tô Lịch nhất định sẽ ngụy biện một hai câu, không ngờ Tô Lịch nghe xong lại chớp chớp mắt vô tội nhìn cô, nghiêm túc nói: "Đồng Tâm, không phải em nói trinh thám là kỹ năng đặc biệt của phụ nữ sao? Thực ra, đàn ông cũng có bộ kỹ năng đặc thù đó."

Đồng Tâm: "Là cái gì?"

Tô Lịch: "Đó là đề đồ phụ nữ lên giường, ở phương diện nói ngọt, kĩ năng của đàn ông đều là mần cấp đấy."

Đồng Tâm cười ha ha ha, lời này của Tô "Nhân tình" dịch ra nghĩa là, trinh thám thì anh đầu không lại em, nhưng vì lừa em lên giường, gian kế anh có cả rồi.

Nghĩ đến đây, Đồng Tâm đang định đáp trả, Tô Lịch lại đột nhiên vỗ đầu cô, ôn nhu nói: "Nhưng Đồng Tâm à, cho dù kĩ năng nói dối của anh điều luyện đến mức nào thì anh cũng sẽ không dùng nó với em đâu. Bởi vì em không phải là người phụ nữ khác, em là vợ của anh. Lúc kết hôn anh đã đồng ý với em, đó là sẽ mãi mãi không lừa gạt em. Cho nên, những lời nói kia của anh là nói thật. Chỉ cần em không đồng ý, anh nhất định sẽ không ép buộc em."

Dứt lời, Tô Lịch liền hạ mắt xuống, nở nụ cười bất đắc dĩ: "Được rồi, cũng muộn rồi, đi ngủ đi."

Đồng Tâm nghe xong chợt ngẩn người, mắt thấy Tô Lịch thực sự cởi áo khoác muốn nằm xuống liền vô thức nắm lấy tay anh. Đầu bên này, Tô Lịch bị Đồng Tâm nắm chặt tay như vậy chợt cứng đờ cả người, giống như bị điểm huyệt cố định tại chỗ. Đồng Tâm đỏ mặt, nhẹ nhàng buông tay Tô Lịch ra, sau đó mới nói: "Cũng không phải là em không muốn, chỉ là...."

Đồng Tâm cắn răng, nội tâm quần quai dữ dội nhưng lại không cách nào mở mồm nói ra lời được, mà Tô Lịch nghe vậy liền ra vẻ thâm minh đại nghĩa, hôn lên trán Đồng Tâm nói: "Được rồi, anh hiểu mà, đi ngủ đi."

Đồng Tâm nghe xong tức đến lộn ruột, bỏ tay Tô Lịch ra, bùng nổ.

"Hiểu hiểu cái em gái nhà anh í! Tôi nói tôi không muốn khi nào! Ai không muốn chứ, bà đây chính là đang xấu hổ! Đang xấu hổ đó, được chưa?! Tôi cũng đã nói là tôi trùng sinh, là trùng sinh lại rồi, mà trùng sinh thì đương nhiên chưa từng làm cái chuyện kia bao giờ, cho nên tôi xấu hổ, tôi ngại ngùng một chút là bình thường, được chưa?! Chính là cự tuyệt để chào đón đó, có hiểu hay không? Là kiểu ồm ồm nửa kín nửa hở nửa muốn nửa không đó, có hiểu hay không? Mẹ nhà nó chứ, chẳng lẽ anh muốn bà đây khắc hai chữ lên mặt thì anh mới hài lòng à? Ồi tôi đến chết mất thôi, sao tôi lại phải nói mấy lời này chứ! Thở huyết mất thôi!"

Sau khi Đồng Tâm xỏ một tràng xong thì trong phòng cũng chợt an tĩnh lại, lúc này Đồng Tâm mới giật mình nhận ra lúc này mình đã nói những gì. Trong thoáng chốc, Đồng Tâm chỉ thấy mặt mình nóng rực, đúng lúc cô đang bối rối thì chuông điện thoại chợt vang lên. Đồng Tâm cảm lên xem, là Văn Từ.

Vừa bấm nghe thì Đồng Tâm liền nghe được âm thanh ồn ào huyền ảo từ phía Văn Từ truyền tới, sau đó là tiếng cười hi hi ha ha của cô ấy: "Happy New Year!!! Chúc người chị em tốt nhất của tớ sang năm mới sẽ béo thêm mười cân, cuộc sống mãi mãi hết ăn lại đi dạo hết đi dạo lại ăn. A, ngày mai cậu nhớ kiểm tra và nhận thư nhé, tớ đã gửi cho cậu quà mừng năm mới rồi đó." Nói xong không đợi Đồng Tâm phản ứng đã lập tức cúp điện thoại.

Khỏi nói cũng biết, nhất định nha đầu này lại đang nhậu nhẹt tung bưng ở chỗ nào đó rồi.

Tắt di động, Đồng Tâm yên lặng thở dài một hơi, chỉ cảm thấy Bầu! Không! Khí! Lại! Gượng! Gạo! Rồi! Chả lẽ hai người bọn họ định cứng nhắc như vậy cả đêm sao?

Nghĩ đến đây, Đồng Tâm liền cắn răng, ngẩng đầu lên định làm như không có chuyện gì xảy ra mà nói dăm ba câu, không ngờ vừa ngẩng đầu lên liền đụng phải ánh mắt nóng bỏng của Tô Lịch. Trái tim Đồng Tâm nhảy dựng lên, đang định lên tiếng thì Tô Lịch liền nhào tới.

Cảm giác môi bị Tô Lịch cắn, Đồng Tâm khẽ kêu ra tiếng, nhưng lúc này Tô Lịch đâu còn chú ý được nữa, sau khi đè Đồng Tâm xuống giường thì lập tức cởi quần áo của mình. Cảm nhận được hô hấp nặng nề của Tô Lịch trên cổ mình, Đồng Tâm khẽ đỏ mặt, dùng chăn che nửa khuôn mặt, thẹn thùng nhỏ giọng nói: "Đợi lát nữa...anh...nhớ nhẹ chút...."

Tô Lịch ừ một tiếng như có như không, cúi người hôn lên môi Đồng Tâm, cùng lúc đó, bàn tay cũng nhẹ nhàng luồn vào trong áo ngủ của cô. Cảm nhận được nơi nào đó bị Tô Lịch nắm lấy, Đồng Tâm không kiềm chế được rên nhẹ hai tiếng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cảm giác kì lạ liền tràn ngập cơ thể.

Tô Lịch thấy vậy liền khẽ híp mắt, cắn nhẹ vào tai Đồng Tâm: "Đây là chỗ mà em thích nhất này. Còn cả chỗ này.....chỗ này nữa....."

Theo bàn tay chạy khắp nơi trên người mình của Tô Lịch, hô hấp của Đồng Tâm cũng dần nặng nề hơn, cuối cùng không nhịn được vươn tay ôm lấy Tô Lịch: "Ông xã, em....."

Tô Lịch cười khẽ, nhẹ nhàng hôn Đồng Tâm: "Vợ à, anh yêu em."

.....

Lúc đôi vợ chồng son ở trong chăn quấn quýt ngọt ngào thì ngoài cửa sổ, từng đóa pháo hoa rực rỡ cũng bắt đầu nở rộ. Thậm chí trong mơ hồ còn có thể nghe được âm thanh hét chói tai của người đi đường. Năm mới thực sự đã đến, mà Đồng Tâm cũng đã nhận được lễ vật năm mới đầu tiên của mình, đó chính là lột xác từ một thiếu nữ trở thành một thiếu phụ.

Ừ, rất tốt, rất viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Nhâm Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

